Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı

MÜCADELE

Haftalık Siyasi Gazete, Fiyatı: 20.000 TL. 27 Ağustos 1994 Sayı: 107

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ

Sağlığımızla oynayanlar halk düşmanlarıdır

Kolera öldürmeye devam ediyor. İktidar ve belediye hala inkar ederek sorumluluktan kurtulmaya çalışıyorlar... Gerçek anlamda tedavi yok, önlem yok. Ölüm, yaşamın üç kaynağından biri olarak kabul edilen suyla geliyor... Adı kolera ya da bağırsak enfeksiyonu; ortada çoğu çocuk 20'den fazla insanımızın ölmüş olması gerçeği var. Ortada bunların sorumluluğu ve hesabı var.

Suçlu; *hiçbir sağlık koşuluna uymadan kimyasal madde tankerleriyle taşıdıkları suları halka satan su tüccarlarıdır.*

Suçlu; *sağlıksız sulara temiz raporu veren Hıfzıssıhhadır.*

Suçlu; *sağlıksız kaynaklardan gelen suları şehre dağıtan belediyelerdir.*

Suçlu; *kolera yoktur diyerek gerçekleri gizleyen, hiçbir önlem alma gereği duymayan Sağlık Bakanlığı ve tüm iktidar yetkilileridir.*

Suçlu; *tüm bu pislikleri üreten düzendir.*

Suçlular, zehirli sularıyla sokağımıza girmeye cesaret edememeli, suçlular, karşımıza oy istemek için çıkmaya korkmalı; iktidar ölen çocuklarımızın başucunda öfkeyle sıkılan ellerimizi boğazında hissetmelidir.

Onlar halk düşmanıdırlar. Sağlığımızla oynayan halk düşmanlarından hesap soralım.

Devrimci Sol'dan açıklama

"HALK DÜŞMANI ÜÇ HAİNİ CEZALANDIRDIK"

DEVRİMCİ SOL
HABER BÜLTENİ

TARİH :24.8.1994 SAYI:74

HALK DÜŞMANI ÜÇ HAİNİ CEZALANDIRDIK

Düşmen, devrimci hareketlere karşı saldırılarını çok çeşitli biçimlerde sürdürmektedir.Tutuklamalar,gözaltılar,işkenceler,tehdit ve öldürmeler, bilinen düşmanın yöntemleri olup açık hareketlerdir.Düşmanın açıktan gelen bu saldırılarına karşı mücadele etmek,savaşmak her devrimcinin yapması gereken bir görevdir.İnanç,cesaret,halka ve vatana bağlılık,namuslu olmak bu savaşı vermek

Yazısı Sayfa 6-8'de

Bağcılar direnişçileriyle yoldaşları anlatıyor

"EN BÜYÜK SEVİNÇLERİ ELLERİYLE YARATIP, EN KAHREDİCİ ACILARA GÖĞÜS GERDİLER"

Yazısı Sayfa 9'da

Devlet erkanı Kürdistan'daydı

Çiller'den "psikolojik" kalkınma masalları

Çiller ikinci Kürdistan seferini 15 Ağustos'a denk getirdi; sonuç fiyasko... Medyanın kopardığı gürültüye rağmen Çiller ve Karayalçın sivil-resmi devlet güçlerinin halk rolünü oynadığı meydanlara seslendiler... Meydanlarda sınırlı da olsa halk da vardı, duygularını "yuh"larla dile getirdiler... **"Psiko-ekonomik Acil Destek Programı"**nda, ulusal hakların kırıntılarından bile söz edilmedi. Programdan çıkan yalnızca futbol sahalanıydı, o da "vaat" olarak.

- ✓ **Dersim'de Ambargo Devam Ediyor.**
- ✓ Köyleri Yakanlardan Toplu Konut Projesi.
- ✓ **Özgür Ülke Devrimcilere Karşı Açık Olmalıdır.**
- ✓ Mert'çikler Denize, Mehmetçikler Dağa!

[redacted]

İstanbul DGM her sayımız için artık mutlaka ama mutlaka toplatma kararı alıyor ve ceza davası açıyor. Son sayımız bilinen ve artık ezberlediğimiz gerekçelerle yine toplatıldı. Oligarşi, "düşünce ve basın özgürlüğü" demagojisini de büyük bir ikiyüzlülükle elden bırakmayı ihmal etmeden, basına yönelik baskı ve sınırlamalarını artırarak sürdürüyor.

Burjuva basına özgürlük, devrimci, yurtsever basına baskı, toplatma, ceza, işkence, kaybetme... Basın özgürlüğü" işte böyle biçimleniyor.

Gerçeği Düşmana Teslim Etmeyenler

Ankara'da da DGM savcı ve hakimleri gazetemiz Mücadele ile "yakından" ilgileniyorlar.Büro temsilcimiz Burhan Gardaş geçtiğimiz Ocak ayının 12'sinde gözaltına alınmış ve şubede ifade vermeyi reddettiği için tutuklanmıştı. Başka en ufak bir hukuki gerekçe olmadığı halde, temsilcimiz halen tutuklu. Ankara büro muhabirlerimizden Serdal Gelir de bir kitle eylemini izlemeye gittiği zaman gözaltına alındıktan sonra serbest bırakılmasına rağmen, daha sonra DGM savcısının ısrarı üzerine 25 Nisan'da tutuklandı. Son olarak, muhabirimiz Ali Sinan Çağlar da, Devrimci Sol savaşçısı Özlem Kılıç'ın cenazesini izlemeye gittiği sırada 6 Ağustosta gözaltına alındı ve tutuklandı.

Tutuklamalara ve gerekçelerine bakıldığında bir tek sonuç çıkıyor: Keyfiyette sınır tanımamakla malul Ankara DGM, Mücadele muhabirlerinin görev yapmasına tahammül edemiyor.

Etmesin. Biz ısrar edeceğiz. Ve mücadelemizi gazetecilik ilkelerimizden taviz vermeden sürdüreceğiz. Doğru bildiğimiz yolda emin adımlarla yürümeye devam edeceğiz. Çünkü biz halkın parçasıyız, gücümüzü halktan atıyoruz.

İdeolojik Tartışma Netleşmenin Gereği

Bir süredir, çeşitli sol grup ve çizgilere yönelik eleştirel değerlendirmelere yer veriyoruz. Yer vermeye de devam edeceğiz. Çünkü böylesi değerlendirmeler ve eleştiriler çeşitli açılardan bir zorunluluk halini aldı.

Kendimizi tanımlamanın yolu elbette öncelikle kendi pratiğimiz. Bunu biliyoruz. Ancak çevremizde "devrimcilik", "komünistlik; 'solculuk" adına gelişen söz ve tavırlara da artık bir tanım koymak zorunlu oldu. Böylece her tarafı saran İlkesizlik, siyasal cesaretsizlik, kişiliksizleşme, dejenerasyon, sağcılaşma, devrimci coşkunun yitirilmesi gibi olumsuz örneklerle aramıza kalın bir sınır koyarak, gerçek devrimci değerleri güçlendirmek mümkün olacaktır.

Netleşme ve saflaşma her dönem kendi özgül koşullarında yoluna devam ediyor. Eleştirel değerlendirmeler bu saflaşmaya hizmet ederse amacına ulaşmış olur.

Hürriyet Gazetesi'ni Uyardık

Hürriyeti devrimcilere yönelik kasıtlı ve düşmanca yayınlardan dolayı uyardık. İşçi Hareketi, Yoksul Halkın Gücü gazeteleri, Kültür Sanatta Tavır dergisi, Devrimci Gençlik ve Memur Gerçeği dergileri ile Haklar ve Özgürlükler Bülteni'nden birer kişiden oluşturulan bir heyet, kısa bir uyarı metni ile Hürriyet gazetesi binasına bizzat giderek yetkililere iletti.

"Bugüne kadar tek tek insanların hedef gösterilmesinden, haklarında ölüm fermanları çıkarılmasına kadar istisnasız her olayda Hürriyet kendi geleceğini bu adi düzenin devamında görmektedir. Bu nedenle halk düşmanı politikaların en hızlı destekleyicisidir. Hürriyet özel savaş gönüllüsü, kontrgerillanın gazetesidir. Özel savaşta çığırtkanlık Hürriyet'in temel görevidir." denilen uyarı metninde, Hürriyet yetkililerine şu soru yöneltildi.

"Bizler bugüne kadar yazdığımız her şeyin bedelini ödedik, ödemeye de hazırız. Yaz siz?"

Şüphesiz onlar da korumalarını artırarak, bir "bedel" olgusundan haberdar olduklarını gösterdiler. Ancak korumalarını da günün birinde yetersiz alacağını, bu halk düşmanı tavırları gösterenlere hatırlatmak gerekiyor. Halka karşı düşmanca yayın yapmanın sonunun hüsran olduğunun görülmesini umuyoruz.

Yeniden buluşmak dileğiyle...

MÜCADELE

[redacted]

- Katil düzen halk sağlığını hiçe sayıyor... 3
- Düzen pisliğini gizleyemiyor... Suyumuzla oynayan halk düş manlarından hesap soralım 4-5
- Devrimci Sol'dan açıklama: "İşbirlikçi üç haini cezalandırdık"... 6-8
- Bağcılar direnişçilerini yoldaşları anlatıyor... 9
- Kürdistan gezisi ve Çiller'den psikolojik "kalkınma" masalları... 10
- Özgür Ülke devrimcilere karşı daha açık olmalıdır... Dersim'de ambargo devam ediyor... 11
- Kavgamız ve doğrularıma medyadan gücüdür... 12-13
- Kontranın "demokrat" avukatları... 14
- "Devrimci"liği tükenen "Yol"culuk... 15
- Türk-İş 20 Temmuzun üstünü küllüyor... 16
- Kamu emekçilerinde birlik tartışmaları... Köy hizmetlerinden 4500 işçi çıkartılıyor... 17
- Eğitimde sömürü büyüyor- 18
- Malatya Cezaevi'ndeki bombalı saldırı gizlenemedi... 19
- Toroslar'da devlet terörü... Gözaltında tecavüz... İşkence gemisine protesto... 20
- Isırgan... 21
- "Yurtsever, Devrimci, Demokrat Sanatçılar Birliği" kuruldu... 22

DEVRİM İÇİN CAN VERENLER UNUTULMAYACAK

Kolay değil insan olmak, insan yüreğinin sıcaklığını taşımak. Kolay değil, bugün artık "insanım" demenin onurunu taşıyabilmek, devrimci olmak. Eğer tanrılardan ateşi alıp insanlara vermek için yola çıkmışsanız. Promete gibi bir yüreğiniz olmalı. Yoksul insanların, ezilenlerin, emekçilerin yanında yer almayı, dünyayı değiştirmek için mücadele etmeyi yaşamının anlamı olarak gören devrimcilerin öyle bir yüreği olmalı ki, cellatların pençesinde çırılçıplak da kalsa, parçalansa da binlerce kez, yeniden kan taşımalı umuda. Tarihsel haklılığın, çürüyüp giden karşısında geleceği temsil etmenin mağrurluğuyla çıkmalı düşmanın karşısına. Ve "tilili çekmeli ölüme". Tilililerin yarınlara ulaşacağını, zaferi müjdeleceğini göstermeli.

Devrimci Sol'un üç yiğit savaşçısı, yedi saat boyunca cellatları yaklaştırmadılar onurun kalesine. Kendine güvensiz, mezarlıkta türkü söyleyen tüm korkaklar gibi aciz, yüzlerce katili teslim aldılar yedi saat boyunca. Tüm insanlık bunu şahittir; kanla yazılan tarih bunu şahittir.

Siz direncin çiçekleri, sîz kavgamızın kırmızı gülleri... Bizlere bir kez daha teslim olunmayacağını, teslim alınacağını; düşmanın tankına, topuna, tükenmek bilmeyen mermilerine karşı göğüs kafesimizi parçalarcasına çarpan devrimci yüreğimizle karşı koyabileceğimizi gösterdiniz. Emekçi halklar ve bizler, sizlere sahip çıkarak, yarattığınız geleneği devrimle taçlandıracağız.

Ankara Merkez **Kapalı** Cezaevi
TKEP/L Tutsakları

ÖZGÜR ÇUKUROVA

Krizler ülkeyi sarsıyor...

[redacted]

Sahibi: Haziran Yayıncılık ve Tic. Ltd. Şti. Adına Gülten ŞEŞEN
Yazı İşleri Müdürü: Cafer ÇAKMAK
Yönetim ve Yazışma Adresi: Binbirdirek Mah. Terzihane Sk. Kaleağası İşhanı No: 11 Kat: 1 Sultanahmet-İstanbul
Tel. (0212) 518 84 17-518 68 57/Fax: 516 24 14
Basta: Serler Matbaacılık
Fiyatı: 20.000 TL Almanya: 4 DM
Fransa: 15 FF, İsviçre: 4 SF
Hollanda: 4FL, İngiltere:£1.5
Abone Koşulları:
Yurtiçi Abone:
6 aylık: 450.000 TL: 11 yıllık: 900.000 TL.
Yurtdışı Abone 6 aylık: 85 DM;
1 yıllık: 170 DM
Hesap No: Gülten ŞEŞEN. T İş Bankası Aksaray Şubesi 1004844

Adana: İnönü Cad 7. Sk. Kızılay İşhanı arkası Özkan Ap. 47/A Kat: 1 Tel-Fax: 3519725
Ankara: Marmara Sk. Kirmir Ap. No: 12/17 Sıhhiye Tel-Fax: 43410 92
Antakya: İnönü Cad. Asi Sk. Osmanağa Pasajı No: 9 Tel-Fax: 213 56 06
Bursa: Hacılar Mah. Konakardı Sk. Aslım İşhanı (Heykel) No: 8/408 Tel: 224 47 80
Bolu: İzzet Baysal Cad. Menekşe Pasajı No: 1/8
Denizli: Delikli Çınar Meydanı, Çınar İşhanı Kat: 3
Diyarbakır: İnönü Çıkmazı, Güçlü Pasaj No: 3/30 Tel-Fax: 221 85 89
Elâzığ: İcadiye Mah. Hanlar Sk. Sifa Han No: 4/1 Tel-Fax: 212 45 19
Eskişehir: Esnaf Sarayı Kat: 3 No: 122 Tel-Fax: 231 16 44
Gaziantep: Geziler Cad. Kararlarla Mah. Yeniçeri Sk. No: 27 Kat: 5 Daire: 10 Tel: 233 1859
İzmir: 853. Sk. No: 27/501 Bilen İşhanı Konak Tel-Fax:44195 86
Kars: Kazım Karabekir İşhanı Kat 2 No: 233 Tel: 223 75 25
Kırşehir: Medrese Mah. Dr. İsmail Yağız Cad. Park Otelı yanı No: 4-/
Kocaeli: İstiklal Cad. Hafiz Şerif Sk. Demirsoy İşhanı Kat 5 Tel: 325 75 33
Konya: Ulaşım İş Merkezi A Blok 3. Kat No: 320 Yeni Nalçacı

Malatya: Pak Kazanç İşhanı Kat: 4 No: 121/122 Tel: 325 28 45
Mersin: Mahmudiye Mah. 118 Sk. Cağ İşhanı Kat: 2 No: 13 Tel: 336 75 74
Samsun: 19 Mayıs Mah. Talimhane Cad. Bozacıoğlu İşhanı Kat: 3 Tel: 435 59 81
Sivas: Sularbaşı Mah. Belediye Sk. Şenyurt Sitesi No: 508 Tel-Fax: 222 2022
Trabzon: Çarşı Mah. Uzun Sk. Kolotoğlu Çarşısı Kat: 3 No: 80 Tel-Fax: 326 10 70
Tunceli: Moğoltay Mah. Okullar Cad. Borotaş Sk. Dayı-Yeğen İşhanı No: 11 Tel-Fax:2125189
Zonguldak: Merkez Mah. Demirciler Sok. No: 6 Kozlu Tel: 266 56 60
Köln: Kalkarerstr. 2. 50733 Tel: 0049-221-7609009 Fax: 0049-221-7609124
Amsterdam: Kinkerstraat 48 BG 1053 DX Amsterdam/Nederland Tel: 0031/206761 745
Atina: Veranzerov 5 3rd Floor No: 7 Platia Kaninges (Kaninges Square) 10677 Athens-Greece Tel-Fax: 3648051
Londra: 2 B Prince George Road London-N 16 Tel: 00 44/71/2499378
Paris: 18 Rue De Mazagran 75010 Paris Tel: 00 331/42466254

Katil düzen halk sağlığını hiçe sayıyor

"Ölüm göstere görtere geldi", "İş güvenliğinde sonuncuyuz", "Diri diri gömüldüler", "Parmak yiyen atölyeler"...

Belki Yeniçeltek, Kozlu maden ocaklarındaki katliamlar, belki bir fabrikada "iş kazası" ile ölen ya da yaralanan emekçiler ya da Dilovası'ndaki kolera salgını Için kullanılan gazete başlıklarıdır bunlar. Çünkü bu düzende asalaklar, ikiyüzlüler, çıkarcılar vardır. Ve bu vurgun-çıkar düzeninde halk sağlığını, insan yaşamının hiçbir değeri yoktur...

Asalaklar vardır bu düzende. Onlar sömürerek yaşarlar. Halkın emeğini sömürerek, kanını içerek beslenirler, palazlanırlar. Bir parazit gibi işçinin, memurun, yoksul köylünün, tüm emekçi halkımızın sırtına yapışmışlardır. Holding sahibi patronlar, büyük toprak sahipleri, vurguncular, hayali ihracatçılardır bunlar. Hiçbir emek harcamaz, hiçbir değer üretmezler. Emekçi halkın ürettiği değerleri, alın terini sömürerek saltanat sürerler. Biraz daha fazla kâr için yapmayacakları hiçbir şey yoktur. Onların anaları, babaları, sevdikleri, her şeyleri paradır. Ahlakları da öyle...

Bu düzenin çarkı çıkarlar için döner. Asalakların saltanat sürmesinden çıkar sağlayanlar vardır bu düzende. Yüksek bürokratları, politikacıları, generalleri vardır bu düzenin. Onlar her şeylerini bu düzene borçludurlar. Asalaklara hizmetederek, dalkavukluk yaparak yaşarlar. Kan emici asalakların saltanat sürmesi için vardır onlar. Asalaklar olmadan yaşayamazlar. Çıkarları sömürü ve zulüm düzeninden yanadır...

Bu düzenin egemen sınıfları ve bu düzenden çıkar sağlayanlar sömürücü ve zorbadırlar. Yalancı, ikiyüzlü, demagogdurlar...

8 Şubat 1990 günü Amasya'nın Merzifon ilçesindeki Yeniçeltek kömür ocaklarında bir katliam gerçekleşmiş ve 68 maden işçisi göz göre göre ölüme gönderilmişti. Bu bir kaza değil katliamdı. Maden ocaklarından daha fazla kâr elde edebilmek için emekçilerin hayatı hiçe sayılmış, her an patlamaya hazır ocaklara gönderilen işçiler katledilmişlerdi. Patlamanın ardından "değerli malzemeleri kurtarmak için galerilerin ağzı betonla kapatılmış ve içerdeki işçiler diri diri gömülmüştü...

Daha çok sömürü, daha çok emekçinin canı pahasına gerçekleşmişti katliam. Şimdi timsah gözyaşlanyla sahneye çıkma sırası çıkarcı, ikiyüzlülerdeydi. Emekçilerin acılarının simsarlığını yapmak için Yeniçeltek'e Demirel gelmişti. Konuşma yapacaktı. Ama konuşma fırsatı dahi bulamadan "Kahrolsun Sömürü Düzeni", "Sen de Sermayenin Adamısın" sloganlarıyla karşılanmıştı Demirel. Çünkü sermayenin temsilcisiydi, düzenin adamı, yalancı ve ikiyüzlüydü...

Aynı ikiyüzlü tavırlar 1986 yılındaki radyasyon olayında da sergilenmişti. Kuzey Anadolu'da radyasyon oranı 7 kat artmıştı, ama yine ikiyüzlüler, yalancılar, çıkarcılar devreye sokuldu. Atom Enerjisi Komisyon Başkanı Prof. Ahmet Yüksel Özemre, halkın gözünün içine baka baka "Radyasyonda endişe edilecek bir şey yok" diyordu. Utanma, sıkılma duygusu yoktu onlarda. Oysa fındıkta, çayda sağlığa zararlı oranda radyasyon bulunuyordu. Özal hükümeti ise "yok öyle bir şey" deyip radyasyonlu çayları aylarca piyasaya sürdü. Radyasyonun varlığını kabul ederlerse kârları azalırdı.

Stoklar eridikten sonra radyasyonun varlığı kabul edilmişti, ama ne fayda! 1987 yılı Ocak ayında sadece Samsun'da 22 çocuk sakat doğmuştu...

Türkiye'de üretimi yapılan deterjanlar varsın kanserojen maddeler taşısındı. Daha ucuza mal oluyordu ya, halk sağlığının ne önemi vardı. Bu deterjanlar da yıllarca halk sağlığına zararlı olduğu gizlenerek satıldı. Büyük kârlar elde edildi...

Hakkari, Şırnak, Batman, Elazığ, Diyarbakır, Bingöl'de sadece 1992 yılında, çığ düşmesi ve selden dolayı yüzlerce yoksul köylü hayatını kaybetmişti. 13 Mart 1992'de Erzincan'da 6.3 şiddetindeki depremde 498 kişi ölmüş, 100 bin kişi evsiz kalmıştı. Özellikle devlete ait binaların yapımında müteahhitlerin inşaat malzemelerinden çalmış olması ölü ve yaralı sayısını artırmıştı. Doğal afet denmiş, kaza denmişti bunlara. Açıkça yalan söylenmişti.

Çığ, heyelan, sel, deprem doğaldır belki, ama binlerce insanın ölmesi, yaralanması doğal değildir. Asalaklar, çıkarcılar, ikiyüzlüler nedeniyle yüzlerce insan hayatını kaybetmiş, yaralanmıştır. Halk adeta şans eseri hayatta kalmaktadır bu ülkede.

3 Mart 1992'de Kozlu'daki grizu patlamasında 262 işçi öldü, yüze yakın madenci yaralandı. Ülkemizi, maden ocaklarındaki ölümlerde birinci yapan katliamlara bir yenisi daha eklenmişti. Türkiye Taşkömürü Kurumu yetkilileri ve devlet erkanı ise bu katliamı "kaza" ve "kader" olarak değerlendiriyorlardı. 10 milyon ton kömür çıkarmak İçin dünyada ortalama 4 işçi ölürken, Zonguldak'ta 180 işçi ölüyordu. Maden işçilerine gaz maskeleri bile fazla görülüyor, öldüklerinde ise halka "kaza" ve "kader" telkinleri yapılıyordu. Yalan söylüyorlar, suçlarını örtbas etmek istiyorlardı...

Hayır, birileri daha fazla kâr etsin diye diri diri gömülmek, hiçbir güvenlik önlemi olmadan açıkça ölüme gönderilmek ya da hastalığa mahkum edilmek kader olamazdı.

Radyasyonlu fındıkları, çayları almaya zorlanmak, Yeniçeltek'te, Kozlu'da bile bile ölüme gönderilmek, Çatak'ta heyalan olacağı belli olduğu halde toprak altında kalmak, Kürdistan'da seller ve çığ nedeniyle hayatını kaybetmek nasıl "kader" değil, düzenin bir katliamı, insan yaşamını ve sağlığını hiçe saymak ise bugün Ankara'da, İstanbul'da, Gebze'de ya da ülkenin bir başka yerinde koleradan, diğer salgın hastalıklardan ölmek, hastanelerde kıvranmak, kan bulamadığı için ölüme terk edilmek de kader değil, katliamdır. Holding patronları, vurguncular daha çok kâr etsin, daha lüks yaşasın, havuz sefaları yapsınlar diyedir bütün bunlar. Sorumlusu, asalak, çıkarcı ve ikiyüzlü olan egemen sınıflardır; sömürü ve kana doymayan bu düzendir.

(Politikada Bu Hafta)

Ya Devrim, Ya Devrim!

Kirletmek, yıkmak, yok etmek ve bunu tam tersinden göstermek. Bugün düzen sahiplerinin bütün marifeti, bütün pratiği budur. Her noktada, her düzeyde vahşet derecesinde bir saldırganlıkla aynı şeyi yapıyorlar. Ecel korkusuna kapılmış bir organizmanın içgüdüsüyle davranıyor, iyi, güzel, olumlu, ne varsa kirletiyor, yıkıyor, yok ediyor ve büyük bir pişkinlikle "yapıyoruz", "yaşatıyoruz", "var ediyoruz" diyorlar.

El uzatmadıkları şey kalmadı artık. İnsanların en küçük sevinçlerine, acılarına varana dek her şeyi çıkarları için kullanıyor, kirletiyorlar. Onur, namus, adalet, ve İnsanlık adına olumlu olan ne kadar toplumsal değer varsa içini boşaltıyor, değersizleştiriyor bir bir yıkıyorlar. Kıyıları, ormanları, dağları, bütün doğayı tahrip ediyor, öldürüyor, yok ediyorlar. Gelinen nokta, bugüne kadar kirlettikleri, değersizleştirip yıktıkları, düşkünleştirdikleri insanı doğrudan doğruya öldürme, yok etme noktasıdır. Radyasyondan çöp patlamasına, depremden hava kirliliğine, çığ düşmesinden musluklardan akıttıkları koleraya kadar bütün yaptıkları "cinayet" işlemektir. Kısacası bir yandan silahlar ve bombalarla yaptıklarını öbür yandan bombalara ve silaha başvurmadan yapıyorlar.

Türk, Kürt, Laz, Çerkez, Gürcü ya da Arap: Sünni ya da Alevi bütün emekçi halklara vahşice saldırıp yaşamı dayanılmaz bir işkence haline getirdikleri halde, hala "kalkınma"dan, "temiz toplum "dan, "demokrasi "den, "insan hakları"ndan söz ediyorlar.

Çiller "yanlarından ayrılmadığı" generaller ve "yanından ayırmadığı" Karayalçın'la birlikte baştan başa bombalarla yakıp yıktıkları Kürdistan'a gıdıp aynı masalı anlattı yine. Bir yandan "reform" vaat ederken, öle yandan uçaklarla bomba yağdırıyor, kurşuna dizdiriyor, işkence yaptırıyorlar. Bir yandan "ya kalkınacak ya kalkınacak" diye tepinirken, öte yandan köyleri ortadan kaldırıyor, ormanları ateşe veriyorlar. Çünkü onların "demokrasi" dedikleri, "reform" dedikleri, "kalkınma" dedikleri buydu: Yakmak, yıkmak ve yok etmek.

Böylece Kürt halkını teslim alabileceklerini, uzattıkları havuç görünümlü sopayla hizaya getirebileceklerini sanıyorlar. Bir yandan yakıp yıkarken, yok ederken, öte yandan küçük kırıntılarla oyalayıp bir halkı adeta eline bir parça şeker tutuşturulan bir çocuk gibi kandırabileceklerini düşünüyorlar. "Psikoekonomik" saldırı programlarının mantığı aynen budur.

Yoğunlaştırdıkları psikolojik savaş yöntemleriyle "bitirdik, bitiriyoruz, az kaldı" havasını pompalayarak sonuç almaya çalışıyorlar. Ancak aradıkları " huzur"u bir türlü bulamıyor, havadan giderken yollarını değiştiriyor, yere ayak bastıkları merkezlerde adeta hareketli karargahlarla dolaşıyorlar.

Devrimci harekete ve Kürt yurtsever hareketine karşı bir psikolojik savaş borazanı olarak kullandıkları medya da kurtaramıyor onları. Yalanları, karalama kampanyaları, alçakça İftiraları, hiçbiri yeterli gelmiyor. Satır aralarında yenilgileri, çaresizlikleri akıyor. Ne yapsalar, ne eteler gerçeğin mızrağı , çuvalı bir yerinden delip çıkıyor. İnsanı kirlerinden arındıran, değerleri, kültürü ile ayağa kaldıran ve toplumsal düzeyde var eden devrimci yaşam, kirleten, yakan, yıkan, yok eden düzenin karşısında insanlık adına tek alternatif olarak çıkıyor ortaya.

Bugün ülkesine, halkına, vatanına İhanet etmek İstemeyen, insanlığını yitirmek istemeyen hiç kimse bu gerçeğe sırtını dönemez, dönmemelidir. Düzenin kirinden, pasından, insanı, insanlığı yiyip bitiren ilişkilerinden kurtulup insanlaşmak isteyen herkes bu gerçeğe, devrimci yaşam gerçeğine sarılmalıdır. Halkın, vatanın, insanın tek kurtuluş yolu kalmıştır: Ya Devrim Ya Devrim!

Düzen pisliğini gizl

Gebze Dilovası'nda kolera salgını önlenemiyor. Başta Sağlık Bakanı Doğan Baran ve devletin tüm yetkilileri, salgın hastalığa karşı önlem alma yerine ölümleri gizlemenin, gerçekleri çarpıtmanın telaşını yaşıyorlar. Gebze Dilovası, Ankara, İzmir, Diyarbakır vb. şehirlerde insanlar hastalıktan ölüyor, hastanelere taşınmaya devam ediyor. Günlük basın ve TV kanallarında ölenlerin isimleri ve hastalıkları her gün yayınlanırken, devletin bu konuda yetkili kurumu olarak açıklamalar yapan Sağlık Bakanı Doğan Saran, bağırsak enfeksiyonu, ilaçtan zehirlenme vb. diyerek salgın hastalığın ölümlere sebep olmasında kendi sorumluluklarını gizleme çabası içine girdi.

- Dilovası hala kolera tehdidi altında... Belediyeden ve Sağlık Bakanlığı'ndan önlem yerine inkar,.. Dilovası Sağlık Ocağı'nda personel yetersiz; verilen, ilaç yerine nasihat... Mikroplu suları satan tankerler isim değiştirerek su taşımaya devam ediyor.

- **Şerife Tayanç koleradan iki çocuğunu yitirdi. Çocukların ölümü, yaşadığı düzenin yüzünü çok açık göstermiş ona; söyledikleri net: "Ölen insanların hesabı mutlaka sorulmalıdır. Yoksa bu olayların önünü alamayız. Yakalarına yapışalım."**

- **Haklar ve Özgürlükler Platformu 21 Ağustosta yine Dilovası'ndaydı. Dilovası halkının acısını paylaşıp, öfkesini paylaştılar: "İnsanca Yaşamak İçin Mücadele Edelim. Bize insanca yaşamayı çok görenleri alaşağı edelim."**

KOLERADAN ÖLÜMÜN KOL GEZDİĞİ YER: GEBZE DİLOVASI

Mahallelerde ölüm sessizliği kol geziyor. Erkekler, kadınlar, çocuklar, yaşlılar 4 odadan oluşan sağlık ocağı önünde kuyruklar oluşturarak dertlerine çare arıyorlar. Sağlık ocağında çalışan doktorlar ve hemşireler kadronun yetersizliğinden, sağlıklı çalışma ortamları olmadığından uykusuz ve yorgunlar. Sırada bekleyen insanlara ilaç yerine nasihat vermekle ve önlem yollarını anlatmakla yetiniyorlar. Sağlık koşullarının ve tedavi çabalarının yetersizliği camilerden yükselen Sela sesleriyle her gün kendisini duyuruyor.

Sulardan başlayan ölüm yöre halkında korkuyu daha da artırmış durumda. Mahallelerde mikroplu suları dağıtan tankerler şimdi başka isim altında mahalle aralarında dolaşmaya devam ediyor. Mimar Sinan Mahallesi "Zehirli su dağıtan bu tanker o zaman Sedef Su ismini kullanıyordu. Hastalığın yayılmasıyla birlikte tankerin dış cephesini boyayarak ismini de Yıldız Su yaparak su satışına devam ediyorlar." diyerek belediyenin ve yetkililerin önlem alma konusundaki ciddiyetsizliğini ortaya koyuyorlar. Diliskelesi Mahallesi'nde oturan, iki çocuğunu kolera hastalığından kaybeden Şerif Tayanç "7 yıldır sularımız akmıyor. Hastalığın yayılmasıyla birlikte İSKİ haftada bir bölgemize su vermeye başladı. Kolera salgınının tek sorumlusu belediye yönetimidir. Mahallelerde her önüne gelen su satmaya başladı. Bu suları nerelerden aldıklarını, sağlıklı olup olmadığını kimse kontrol etmiyordu. Suları kontrol etmedikleri gibi bu zehirli suları belediyenin su istasyonundan mahallelere pompalayarak ölümleri artırdılar. Belediyenin bu ihmali karşısında iki çocuğum kolera yakalanarak öldü. Şimdi iki çocuğumun ve bölgede ölen diğer insanların hesabını kim verecek? Belediye Başkanı bir de Müslümanım, Allah'a inanıyorum diye her yerde konuşuyordu. Bunların inancı insanları öldürmek, yok etmekmiş, başıma geldikten sonra Can güvenliği yok **bu** ülkede. **Çöplükler** her an patlamaya hazır, önlem yok... Kimyasal madde taşıyan tankerler sn satıyor, denetleyen yok... Ama biz varız. Can güvenliğimiz için, insanca **yaşamak** için, mücadelemizle biz varız...

daha iyi anlıyorum. Çocuklarımızın ve diğer ölen insanların hesabı mutlaka sorulmalıdır. Yoksa bu olayların önünü alamayız." diyerek" öfkesini dile getiriyor.

BELEDİYEDEN YARDIM BEKLEYEN HALK SİLAHLA TEHDİT EDİLİYOR

RP'li Dilovası Belediye Başkanı Halit Yaşar kamuoyuna bir yandan "Belemizde kolera hastalığı yok" derken diğer yandan koleradan ölen insanların ailelerine basınla görüşmemeleri için silahla tehditler savuruyor. Gazetecilerin bölgede inceleme yapmasından da rahatsız olan RP'li Belediye Başkanı Halit Yaşar basın kuruluşlarına gönderdiği yazılı açıklamasında *"Ülkemizin birçok yerinde olduğu gibi beldemiz Dilovası'nda Tıp dilinde bağırsak enfeksiyonu diye isimlendirilen ve ishal şeklinde kendini gösteren bir hastalık baş göstermiştir. Ne yazık ki bu hastalık şanssız bir belde olan Dilovası Belediyesi'ne fatura edilerek gündem değiştirilmiştir."* türünden demagojilerle sorumluluktan kurtulmaya çalışıyor. Öte yandan cenazelere dahi müdahalede bulunan RP yanlıları, ölen insanların sessiz sedasız, basının haberi olmadan gömülmesini istiyor. 18 Ağustos günü kolera hastalığından ölen Hatice Gül'ün cenazesine katılan insanlara saldıran RP Belediye Başkanının korumaları cenazeye katılan insanları "Buraya basını siz taşıyorsunuz. Olaylar neden saptırıyorsunuz" diyerek ölümle tehdit ettiler. Belediye başkanı, ölen insanların hepsinin kendi yandaşları olan şafi RP'liler gibi gömülmesini istiyor.

DEVRİMCİ SOL GÜÇLER DİLOVASI HALKININ YANINDA

21 Ağustos günü yaklaşık üye kurumlarının geniş katılımıyla Dilovası'na giden Haklar ve Özgürlükler Platformu, Dilovası halkının yalnız olmadığını gösterdi. Saat 13.00'de Dilovası Dispanseri önünde toplanıldı. "Haklar ve Özgürlükler Platformu", "İnsanca Yaşamak İçin Mücadele Edelim-Devrimci Mücadelede Sanatçılar", "Salgın Hastalıkları Düzenin Pisliği Üretiyor-DLMK", "Düzen Ölüme Terk Ediyor. Devrimciler Yaşatmak İçin Savaşıyor-Devrimci Mücadelede Gebze Halkı" pankartları açılarak, salgın hastalığın yayılmasına sebep olanlar protesto edildi. Basın açıklamasının okunmasından önce müdahale eden jandarma protesto eylemini engellemek istedi. Jandarmanın "Pankartlar ve dövizler inmediği taktirde kitleyi dağıtacağız." tehdidine "Baskılar Bizleri Yıldıramaz", "Gebze Halkı Yalnız Değildir" sloganları atılarak cevap verildi. Pankartlar indirilmedi ve basın açıklaması okundu. Jandarmanın engelleyemediği ziyaret ve protesto eylemi sonrasında 5 kişi gözaltına alındı. Gözaltındakiler aynı gün serbest bırakıldılar.

Basına ve kamuoyuna!

(...) Bugün İnsan yaşamının hiç ama hiçbir değeri yoktur iktidarın gözünde. Bırakalım içmeyi el bile değmeyecek kadar mikropluyken halka "içme suyu " diye yutturulan şebeke suyundan insanlar ölüyor, çocuklarımız ölüyor. Yaptığımız incelemeler sonucu yalnızca burada, Dilovası'nda 20'ye yakın ölüm olduğunu öğrenmiş durumdayız. Ve hastalıklar durmadan artıyor.

(...)

Sömürü ve zulüm paketleriyle halka nefes aldırmayan, yoksulken daha da yoksulluğa ve açlığa iten egemenler için, bu halk kirli sudan, koleradan ölmüş hiçbir önemi, değeri yoktur. Kendi sömürü düzenleri uğruna halkın kanı, canı sudan ucuzdur Bu nedenle insanlar göz göre göre ölüme terk edilmektedir. Buna karsı çıkanlar, mücadele edenler ise vatan hainidir, teröristtir. İsterler ki herkes sussun, kaderine boyun eğsin, çifttik haline getirdikleri bu vatan yalnızca onların olsun. Ama yanılıyorlar. Bu vatan onlarm değil emekçilerindir, issizliğe, açlığa ve ölüme sürüklenen yoksul halkındır. Onların özgürlüğü uğruna mücadele eden, direnen devrimcilerindir. Daha fazla sömürü, daha fazla kar İçin halkın canim, sağlığını hiçe sayanlara karsı mücadele etmek, direnmek; insanca yaşam için, onurumuz için, özgürlüğümüz İçin artık tek yoldur.

Halkın sağlığıyla oynayanlara karşı mücadele edelim.

Salgın hastalıkları, koleryı düzenin pisliği üretiyor.

Haklar ve Özgürlükler Platformu

eyemiyor

"Önemli olan gerekli önlemin alınıp alınmaması"

Biz Tabipler Odası olarak kolera üzerine kesin bir incelemede bulunmadık. Ama tespit çalışmaları yapıyoruz. Bağırsak enfeksiyonu hastalığından hastanelere yatan hastalar üzerinde araştırmamızı yoğunlaştırmış durumdayız. Hastanelerde çalışan doktor üyelerimize bilgi formu gönderdik, daha bunların kesin sonuçları gelmediği için kolera veya bağırsak enfeksiyonu ya da tifo diye kesin tanı koyamıyoruz. Türkiye'de çeşitli bölgelerde bağırsak enfeksiyonu hastalığı olduğu odadadır. Bunların bir kısmının özellikle yaygın olduğu ve kolera hastalığı olduğu söyleniyor.

Murat FIRAT
(İstanbul TTB Yönetim Kurulu Üyesi

Önemli Olan Gerekli Önlemin Alınıp Alınmaması

Basın bunu çok sansasyonal bir hale getirdi. Sorun koleranın olup olmamasından çok, suların sağlıklı olup olmaması ve hastalıklara karşı gerekli önlemin alınıp alınmamasıdır. Suyla bulaşan koleraydı, tifoydu, dizanteriydi önemli değil. Önemli olan bu tür hastalıklara karşı gerekli önlemin alınıp alınmaması.

Kolera Türkiye'de zaman zaman ortaya çıkan bir vakadır. Bu sadece bu seneye has bir şey de değil. 1991 yılında da, 1974 yılında da oldu. Zaman zaman kolera olgusu Türkiye'de görülür.

Şu anda Türkiye'de Sağlık Bakanı'nın dediği gibi bağırsak enfeksiyonu olduğunu var sayalım. Ya da bunlar koleraysa da Bakan bağırsak enfeksiyonu diyorsa bile bu hiç önemli değildir. Önemli olan bu hastalıkların nasıl önleneceği, ne gibi önlemler alınacağıdır. Yani siz bu çalışmalarınızla koleradan ayrı bir şey yapmıyorsunuz, aldığınız önlemler bağırsak enfeksiyonu için de, kolera için de geçerlidir. Bu hastalık genel bir halk sorunudur, Koleraysa da halk sorunudur, basit bir hastalıksa da halk sorunudur. Alınması gereken önlemler hep aynıdır. Türkiye'de kolera var denilirse ne olacak. Peki Türkiye'de entirit var denilse ne değişecek. Bunun önlemi aynı. Öldürücülük hızı aynı, yaptığı tahribat aynı, yayılma şekli aynı. Önemli olan sonuç, buna karşı alınacak önlemdir. Önemli olan önlemin alınabilmesidir. Çünkü Türkiye'nin su sorunu, bilhassa İstanbul'un su sorunu böyle bir hastalığın olmamasını mucize haline getirir. İnsanların nereden su içtiği belli değil. İSKİ'nin suyunun sağlıklılığı şüpheli. Herkes değişik kuyulardan veya menba suyu satan su istasyonlarından su içiyor. Bu suların kontrolü yok. Bu ortamda kolerayı bırakalım diğer hastalıkların yayılmasası mümkün değil. Bunu engelleyecek mekanizma yok.

Turizme Darbe Vurulmasın Diye Salgına Davetiye

Sağlık Bakanlığı'nın açıktan hastalığın adını koymamasının altından yatan neden kelime oyunu yapmasından kaynaklanıyor. Zaten bağırsak enfeksiyonu dediğimizde kolera da içine giriyor. Bakanlığın saydığı bütün isimler kolera hastalığının içine girmektedir. Böylece kolera hastalığını kabul etmiş oluyor. Bakanlığın olaya bakışı biraz farklıdır. Türkiye'nin genel politikası açısından olaya yaklaşıyor. Bakanlığın bu kolera salgınını açıklamaması, Türkiye'nin turizmine darbe vurur, Türkiye'nin sattığı gıda maddelerine darbe vurur düşüncesinden kaynaklanmaktadır. Eskiden bu hastalık karantina kapsamındaydı. Ama şimdi karantina kapsamından kalkmıştır. Bu konuda Bakanlık hastalığı gerçek yönleriyle açıklayıp halkı önlem alması yönünde aydınlatması gerekmektedir.

Hekim Hastanın Kendisine Teşhisi Doğru Bildirmek Zorundadır

Doktorların ortaya çıkan halkın sorunlarını kamuoyuna açıklama gibi bir zorunluluğu yoktur. Ama hastanın kendisine konan teşhisi doğru bildirme gibi bir zorunluluğu vardır. Bu hastalıklara karşı gerekli çabayı göstermek zorundadır. Hekimlerin tespit ettiği salgın hastalıkları basına açıklaması Türkiye yasaları çerçevesinde mümkün değildir. Ancak tespit ettiği hastalığı uygun yollarla Bakanlığına iletmek zorundadır. Şu anda tespit edilen entirit vakaları da Bakanlığa bildiriliyor. Kesin tanı konulanlar bildirildikten sonra açıklama yapması gereken kurum Bakanlıktır. Çünkü verileri toplayan, ellerinde belgeleri olan sağlık bakanlığıdır. Halkı aydınlatması gerekmektedir.

Biz Tabipler Odası olarak bir araştırma başlattık. Hekim arkadaşların bir araya geldiği ve olayı aydınlatacak çalışmalarımız başladı. Yakında sonuçlarını kamuoyuna açıklayacağız.

"Suyumuzla oynayan halk düşmanlarından hesap soralım"

Su şimdi ölüm saçıyor... Onlarca insan kirli sudan yayılan salgın hastalıklardan, koleradan ölürken yüzlercesi de hastaneleri doldurmuş durumda. Ortaya çıkan bu tablonun yaratıcıları ise bir yandan gerçeklerin üzerini örtmeye çalışırken bir yandan da suçlarını gizliyorlar. Oysa yaşanan katliamın sorumluları, insan sağlığı ve yaşamıyla oyun oynayanların kimlikleri bellidir.

Suçlu, hiçbir sağlık koşuluna uymayan, kimyasal maddeler taşıyan tankerlerle su taşıyan, sanayii artıklarının, kanalizasyonların karıştığı kuyulardan aldıkları suyu halka satarak milyarlar kazanan su tüccarlarıdır.

Suçlu, kirli olduğunu ve salgın hastalık yaratma tehlikesini bile bile kirli sulara temiz raporu veren hıfzıssıhhalar, bölge sağlık müdürlükleridir.

Suçlu, musluklarımızdan pislik ve ölüm yayılırken, temiz su kaynaklarını holdinglere, özel şirketlere pazarlayan, sağlıksız olduğu belgelenen kaynaklardan su dağıtımı yapan belediyelerdir.

Suçtu, salgın hastalık, kolera yoktur diyerek gerçekleri örtbas etmeye çalışan Sağlık Bakanlığı ve iktidardır. İktidarın ilgili tüm kurum vs kuruluşlarıdır. Buraların yöneticileridir.

Suçlu, her şeyiyle bu düzenin ta kendisidir.

İktidarıyla, belediyeleriyle, egemen sınıflarıyla sömürü düzeni tam bir cinayet şebekesi gibi işliyor. Dün maden emekçilerini göz göre göre katleden,

diri diri toprağa gömenler, gecekondu halkını patlayan çöp dağları altında katledenler, bugün kirli sulardan yayılan salgın hastalığı yarattılar. Yeni ölümlere neden oldular. Çünkü, onlar için halkın sağlığının hiçbir değeri yok. Bir gecede meclisten milletvekillerinin tedavisi için milyarlarca liralık bütçe ayıran yasa tasarıları çıkıyor. Kendi sağlıklarını korumak için yüze yakın özel hastaneyle anlaşma yapıyorlar. Diğer yandan koleraya yakalanan yüzlerce çocuk hastanelerde kan bulamadıkları için tek tek ölüyor...

"Vereceğiniz her kuruş vergi, size yol, su, elektrik olarak geri dönecek" diyerek trilyonları topladılar. Geri dönen ise yol, su, elektrik değil, Kürt halkının tepesine yağan bomba, işçiye, memura cop oldu. Yıkılan gecekondular oldu. Kolera otdu. Açlık ve ölüm oldu. Sefalet oldu. Düzen bize açlık ve zulümden başka hiçbir çözüm getirmedi. Sömürü düzeninin sürmesi için geleceğimizi karartanlar bugün yapılanları sessiz bir şekilde kabullenmemizi istiyorlar. Yaşananların kaderimiz olmaması için bu sessizliği bozalım, bu tablonun yaratıcılarının yakasına yapışalım. Yapılan tam bir halk düşmanlığıdır. Ve halk düşmanlığının da bir bedeli vardır. Bu bedeli onlara ödetmeliyiz. Bile bile halkın ölümünden sorumlu olanlardan ve bunu gizlemeye çalışan iktidardan, belediyelerden hesap sormak en meşru hakkımızdır. Mahallelerde dağıttıkları sulardan ölüm saçan tankerler, su kaynaklarına zehirli atıklarını döken sanayiciler ve bunlara göz yuman belediyeler karşılarında halkın öfkesini ve şiddetini bulmalıdırlar. Halka kirli suyu içirenler, halka bunu reva görenler bunun bedelini de ödemeye hazır olmalıdırlar. Temiz su kaynaklarının halkın yararına kullanılması, altyapı ve yatırım hizmetleri konusunda yerel yönetimler ve iktidarlar üzerinde emekçi halklar olarak baskı unsuru oluşturarak, denetimimizi hissettirebilmeliyiz.

Bizlere kirli, mikroplu su getiren tankerleri mahallelerimize sokmayalım. Sırtımızdan milyonlarca (ıra kazanan, parayla hastalık satan su istasyonlarını çalıştırmayalım. Halka hizmet adına koltuğa oturup su şebekelerimizi onarmayan, halka temiz suyu fazla gören belediye başkanlarını teşhir edelim, onların koltuklarında rahat oturmalarına izin vermeyelim. Her türlü yalan ve demagojiyle halkı kandırmaya çalışan, halka karşı işlenen suçları gizlemeye çalışan hatta bu suçlara bizzat ortak olan politikacıların yakalarına yapışmalıyız. "Huzur ve güven" içinde oturamamalılar koltuklarında. Halka karşı işlenmiş hiçbir suçun cezasız kalmayacağını, herkesin sorumluluğuna göre cezalandırılacağını göstermeliyiz. Bu, adalettir, bu haklarımıza sahip çıkmaktır ve en meşru hakkımızdır...

"Halk düşmanı üç haini cezalandırdık"

Geçtiğimiz günlerde gazetelerde, Sağmalcılar ve Ankara Merkez Kapalı cezaevlerinde üç kişinin devrimciler tarafından ölümle cezalandırıldığı haberleri yer aldı. Bu haberlerin hemen ardından da Devrimci Sol tarafından 24 Ağustos 1994 tarihli 74 No.lu Haber Bülteni ile kamuoyuna bu cezalandırmalara ilişkin bir açıklama yapıldı. Açıklamada cezalandırılanların kimlikleri ve suçları belirtiliyordu. Bu açıklamayı yayınlıyoruz.

Cezalandırılanlardan biri olan ve polis işbirlikçisi olduğu açıklanan Şimel **Aydın'ın** suçunu itiraf ettiği, babasına yazdığı mektubu ve ifadesinden kesitleri de olaya ilişkin belge olması açısından yayınlamakta yarar gördük...

DEVRİMCİ SOL
HABER BÜLTENİ

TARİH : 24.8.1994 BAYI:74

HALK DÜŞMANI ÜÇ HAİNİ CEZALANDIRDIK !

Düşmanı, devrimci hareketlere karşı saldırılarını çok çeşitli biçimlerde sürdürmektedir.Tutuklamalar,gözaltılar,işkenceler,tehdit ve öldürmeler, bilinen düşmanın yöntemleri olup açık hareketlerdir.Düşmanın açıktan gelen bu saldırılarına karşı mücadele etmek,savaşmak her devrimcinin yapması gereken bir görevdir.İnanç,cesaret,halka ve vatana bağlılık,namuslu olmak bu savaşı vermek için yeterlidir. Ama,düşman sadece bilinen bu açık yöntemlerle savaşmıyor. Toplumların oluşumlarından itibaren,egemen güçler, her zaman kendi düzenlerine karşı çıkan topluluklar ve örgütler içerisine ajan sokarak, devrimci gelişimi engelleme,hedef saptırma,kendilerine karşı gelişen hareketleri denetimleri altına alma ve yok etme faaliyetlerini sürdürmüşlerdir.

Diğer bir yöntemleri ise gerçek anlamda davaya inanmamış,mevcut düzenden her yönüyle kopmamış,çeşitli amaçlarla devrimci örgütler içerisine girmiş,zayıf,bencil kişilikteki insanları zorla veya bencilliklerini tatmin edecek çeşitli vaatlerle hainleştirerek, örgütlere darbe vurup güçten düşürmek istemektir. İhaneti besleyen, kendi içinde taşıyan bu zayıf kişiliklere, "yaşam mı devrim mi" dayatılır. Vatanı ve halkı için yaşamını feda edemeyenler egemen güçlerin zoru, şiddeti ve tehdidi karşısında kendi yaşam kaygılarını ön plana çıkartırlar. Yaşam kaygısı devrimin çıkarlarının yerini almaya başladığında her türlü ihanetin beslenip büyüdüğü zemin de ortaya çıkmış demektir. Düşmanın hareket ettiği alan bu zeminde. Bu zeminde ajanlaştırmalar, çözülmeler, çarpık,reformist,hedef saptıran,birliği bozan düşüncelerin ve sabotör faaliyetlerin ortaya çıktığı görülür.

Düşmanın hareket ettiği bu zemini mutlak anlamda ortadan kaldırmak mümkün değildir. Çünkü yüzyılların bencil ve çıkarcı düşüncelerinin, yaşam biçiminin egemen olduğu bir düzeni yıkacak olan insanlar, bu düzende yetişmişlerdir. Şu veya bu şekilde düzenin bencil düşüncelerini taşıyanlar, bencilliklerini çok çeşitli biçimlerde devrimci mücadeleye de yansıtacaklardır. Bencillik, çıkarcılık ve egemen güçlerin ideolojik, kültürel olarak sürekli bunları empoze etmesi ve zor yöntemleri karşısında ihaneteler de olacaktır. İhanetleri asgariye indirmek, boyutlu zarar vermelerini engellemek bize bağlıdır. Bu, her şeyden önce ideolojik netliğe ve sağlamlığa sahip olmak demektir. İdeolojik olarak net ve sağlam olduğumuzda, bunu içselleştirip düşüncede,kültürde,yaşam biçiminde,çalışma tarzında uyguladığımızda devrime ve örgüte yabancı unsurların uyum sağlaması, barınması güçleşecektir. Devrim ve karşı devrim arasındaki çizgiler küçükburjuva aydınlarının,demokratlarının,burjuva hümanistlerinin,sol maskeli burjuva ajanlarının her şeyi belirsizleştiren, tartışan, esasta tüm keskinliğine rağmen,burjuva düşüncelerinden,serseri,sorumsuz yaşamlarından halka yabancı kültürlerinden ayırdedilebileceğ kadar kalınlaşmalıdır.Biz bu topraklarda,vatanımızda,halkımızda devrim yapacağız.Onların içerisinde,onlardan biriyiz ,bir adım önlerindeyiz.Ama ayaklarımız vatan toprağımıza sıkıca basmak zorundadır.Vatan toprağımıza sıkıca basmayanlar ,devrime öncülük yapacak örgütü yaratamazlar.Halkı devrime götüremezler. Sağa, sola savrulurlar. Halka yabancı düşünceleri, burjuvaziden ve emperyalistlerden çalarak veya onların yönlendirmesiyle adeta zorla halka ve devrimcilere kabul ettirmeye çalışırlar. Sürekli olarak kapitalizmin kişilere kazandırdığı bencil, zayıf, duygusal yönlere seslenerek, kışkırtarak devrimi ve Örgütleri sabote etmek isterler.

Düşüncede sağlam ve net olmayıp, düzenle bağlarını tam olarak koparmamış olanlar, çeşitli zeminlerde ve koşullarda burjuvazinin yönlendirmesi altına girerek doğrudan veya dolaylı düşmana hizmet ederler.

Devrim ve karşı-devrim arasındaki çizgiler kalınlaşmak zorundadır. Bu demokratlarla, burjuva hümanistlerle, reformistlerle, devrimci geçinen küçük burjuva aydınlarıyla, ihtilalcilerin, her şeyiyle birbirinden ayrılması demektir. Bu, vatandan, halktan, devrimden yana olanlarla vatan hainlerinin, halk düşmanlarının birbirinden ayrılması demektir.

Devrimci Halk Kurtuluş Hareketi, bu düzende, bu düzenin ideolojik, ekonomik, politik, kültürel bütün çirkeflikleriyle savaşarak gelişecektir. Bu savaş büyük kahramanlar yaratırken hainler de çıkacaktır. Sadece kahramanlarımızı görüp hainleri görmemek, düşmanın hainleştirme yöntemlerine karşı önlem almamak demektir. Önlem almak zorundayız. Esas olarak önlem ideolojik, politik, kültürel, yaşam ve çalışma tarzında devrimcileşmektir. Devrimcileşmeyi, ihtilalciliği benimsemektir. İhtilalciliği benimsemek, öncelikle düşmanın hangi düşünce, kültür, yöntem ve araçlarla İhtilalciliği engellemeye çalıştığını kavramak demektir. Bunu kavradığımızda, gelişen bütün olaylara, olgulara, düşüncelere bu duyarlılıkla baktığımızda düşman güçlerin, dışımızdaki ve içimizdeki faaliyetlerini daha kolay göreceğizdir. İhtilalciliğe karşı olan düşman, bir ihtilalci gibi düşünemez, yaşayamaz, üretemez. Muhakkak açık verecektir.

Bütün bunlarla birlikte düşman faaliyetleri sürecektir. Ortaya çıktığı noktada en ağır şekilde cezalandırmak zorundayız. İhanetin cezası ölümdür ve bu tarih boyunca süregelen halkların adaletidir. Vatana, halka ve örgüte ihanet etmek bağışlanamaz. Bağışlamak daha çok ihanet demektir.

Düşman çıkarcıları, zayıf kişilikleri hainleştirerek bize zarar vermeye, İçimize sokmaya çalışacaktır. Bu, devrimin ve karşı-devrimin savaşıdır. Onlar kendi sınıflarının çıkarlarını korumak için insanları hainleştirmeye çalışacaklar, biz de devrimin çıkarlarını korumak için hainleşmeleri engelleyecek, engelleyemediğimiz durumda ortaya çıkaracak, bulacak ve hak ettiği cezayı vereceğiz.

BİR KONTRGERİLLA AJANI: ŞİMEL AYDIN

İstanbul mahalli bölgelerde faaliyetimiz içerisinde yer alan Şimel Aydın bir çok operasyonun yapılmasında kontrgerilla ajanı olarak çalışmış ve örgütümüze zarar vermiştir.

Birçok operasyonun, tutuklanmanın onun çevresinde oluşması ve ona bir şey olmaması şüpheleri yoğunlaştırmıştır. Polis de Şimel Aydın'ın artık dışarıda fazla işe yaramayacağını düşündüğünden son bir operasyonla yeni tutuklamalarla birlikte Şimel Aydın'ı da tutukladı. Tutuklamaktaki amaç cezaevinde ajan faaliyetini sürdürmek ve Şimel Aydın üzerindeki kuşkuları kaldırarak yeniden dışarıdaki mücadelede ajan olarak kullanmak istemesiydi. Şimel Aydın'a "Cezaevinde seni sorgulayacaklar ama, dişini sık sana inanacaklardır." diye telkinde bulunulmuştur.

Şimel Aydın, daha lise birinci sınıftan itibaren ajanlaştırılmış ve her konuda eğitilmiştir.

Şubat 1994'te tutuklanmasından itibaren cezaevinde yapılan sorgusunda sürekli olarak yalan söyleyerek, masum ve hasta roller takınarak, oyalama yolunu seçmiştir. Ancak 29 Temmuz'dan itibaren kontrgerillanın ona verdiği eğitim, gerçekler karşısında onu kurtaramam iş ve suçlarını itiraf etmiştir.

Lise birden itibaren nasıl ajanlaştırıldığını, polisin eğitim yöntemlerini, nasıl çalıştıklarını, örgütümüz içerisindeki rolünü, polisin planlarını, verdiği zararları itiraf etmiştir. Bütün bu itirafları, ses bantları ve kendi el yazmalarıyla belgelenmiştir. Yapılan sorgusunda verdiği tüm ifadeler, ilgili insanların anlatımları, mahalli bölgelerdeki operasyonların gelişimi incelenerek Şimel Aydın'ın polis ajanı olduğu kesinleşmiştir.

Bu nedenle Şimel Aydın'ın ajan faaliyeti sürecinde birçok İnsanımızı yakalattığı ve cezaevinde bu ajan faaliyetini bilinçli bir şekilde sürdürmek istediği kesinleştiğinden 20.8.1994 tarihinde ölümle cezalandırılmıştır.

AHMET CELAL ÖZKUL: BİR HAİN

Karadeniz Bölgesinde çeşitli sorumlulukları olan ve Karadeniz Kır Gerilla Birliği ile ilişki sürdüren, örgütümüzün üyesi Ahmet Celal Özkul, Şubat ayında bölgede yapılan bir operasyon sonucunda gözaltına alınmıştır.

Gözaltına alındığı ilk andan itibaren örgütsel ilişkilerimize ve devrimci değerlerimize bağlı kalmayarak yaşam kaygısına düşmüş, düşmana örgütsel ilişkilerimizden başlayarak tüm ilişkilerimizi deşifre etmiştir.

Gözaltına alınmasının ikinci gününde gerilla birliğimizin sığınaklarının bulunduğu bölgeyi bizzat göstermiş, 9.2.1994 sabahı gerilla birliğimizin sığınaklarının bulunduğu bölge Ahmet Celal Özkul'un rehberliğinde kuşatılmış, çıkan çatışmada birlik komutanımız Bahattin Anık şehit düşmüştür.

Düşman refakatinde bulunan ve düşmanla işbirliğinin sonuçlarını gören hain Ahmet Celal Özkul, silah seslerinin gerilla üslerine saldırı olduğunu ve bu saldırının sonucu şehitlerin olabileceğini bildiği halde silah sesleri arasında rahatlıkla düşman güçlerinin verdiği yemeği yiyebilmiştir.

Bahattin Anık'ı şehit vermekle birlikte düşman kuşatmasını yarmayı başaran birliğimiz, düşmanın yoğun operasyonu ve takibi sonucu 12.3.1994 günü tekrar düşman saldırısına uğramış ve çıkan çatışmada Yücel Maral, Yavuz Yazlı, Barış Atalay, İrfan Yenilmez ve Ali Faik Özkan yoldaşlarımız şehit olmuştur.

Süregelen operasyonlarda birçok savaşçımız ve bölgede faaliyet gösteren kadrolarımız tutsak düşmüştür.

Ahmet Celal Özkul, ihaneti sonucu, bildiği ve dolaylı bilgi sahibi olduğu birçok taraftan, dost ilişkilerimize kadar hemen her şeyi düşmana vermiştir. Raporlardaki şifreleri çözmüş, polisin ortaya çıkıp da bulamadığı ilişkileri bulmasına da yardımcı olmuştur.

Özetle, Ahmet Celal Özkul, gözaltına alındığı andan itibaren, bilgi sahibi olduğu tüm ilişkileri düşmana vermiş, attı gerillamızın şehit olmasında ve birçok yoldaşımızın tutsak düşmesinde birinci dereceden suçludur.

Tutuklandıktan sonra örgütümüze karşı açık olmamış, işlediği ağır suçların hesabını vermekten kaçmıştır. Yoldaşlarımızın şehit olmasında düşmanla işbirliğini gizlemeye çalışarak, düşmana verdiği bilgileri örgütümüze doğru bir şekilde anlatmayarak, bölgeyi operasyona açık halde tutmuştur. Bütün bunlara neden, ağır suç işlemediği kanısını yaratarak ağır cezadan kurtulmaktır. Yaşam kaygısıdır.

Ancak soruşturmanın ilerleyen günlerinde belli oranda bu suçlarını itiraf etmiştir. Bunu yaparken de yine yaşam kaygısı taşıyor olup bir yandan "örgütün adaletine sığınıyorum" derken, bir yandan da "Düşman bana başka cezaevine gitme olanağı tanımıştı ama yapmadım" demek istemektedir. Böylece hem düşman nezdinde hem de devrimci adaletten kurtularak yaşamaya devam edecektir. Düşmana sığınmanın kurtuluş olmadığını bilmektedir. Bütün bunlar göstermektedir ki, Ahmet Celal Özkul'un devrimci adalete sığınması adaletin tecellisi için değil, kendi can kaygısı nedeniyledir.

Ahmet Celal Özkul'un gözaltına alındığı tarihten itibaren düşman karşısındaki tutumu, altı yoldaşımızın şehit olmasına ve birçok yoldaşımızın tutsak düşmesine ve bölgede birçok ilişkimizin açığa çıkmasına neden olan işbirliği tavrı uzun bir süre ayrıntılı bir şekilde sorgulanmıştır.

Bu sorgulamada Ahmet Celal Özkul'un kendi anlatımları, birlikte ve daha sonradan gözaltına alınan insanlarımızın anlatım ve değerlendirmeleri, sorgulamayı bizzat sürdüren yoldaşlarımızın değerlendirme ve sorgulama tutanakları incelenmiş ve Ahmet Celal Özkul'un yukarıda açıkladığımız şehitlerimiz, tutsak düşmeler ve ilişkilerin deşifre olmasından birinci dereceden sorumlu olduğu, düşmanla işbirliği yaptığı sonucuna varılmıştır.

Ahmet Celal Özkul, düşmanla işbirliği yaparak, ölümlere neden olacak düzeyde suç işlemenin devrimci hukuk içerisinde karşılığını bilmeyen, bilinçsiz, sıradan biri değildir. Örgütsel ilke ve değerleri, devrimci adaletin kıstaslarını bilmektedir. Bütün bunları bilmesi İşlediği ağır suçun bilincinde olduğunu göstermektedir.

Düşmanla işbirliği yaparak, örgütüne, yoldaşlarına, vatanına ihanet ettiğinden 21.8.1994 tarihinde ölümle cezalandırılmıştır.

H. HULUSİ KULAK: YOLDAŞINI BEŞ DAKİKADA SATAN BİR KATİL

1988 tarihinde Ankara'da gözaltına alındığında bildiği tüm örgütsel ilişkileri polise vererek çözülmüştür. Tahliyesiyle birlikte kendini aşıp kanıtlayacağını belirttiğinden alt düzeyde görev verilerek kendini kanıtlaması istenmiştir.

22 Nisan 1993 tarihinde İstanbul'da Silahlı Devrimci Birlikler(SDB) komutanı İbrahim Yalçın'ın kurumlaşması ve kuryeliği görevini sürdürürken yakalanmıştır. Yakalandığı İlk dakikalardan itibaren -daha sokaktayken- işbirliği yapmaya başlamıştır. Polisle birlikte İbrahim Yalçın'a telefon ederek takipte olduğunu, gelemeyeceğini belirterek İbrahim Yalçın'ın kurtulmasını engellemiş ve katledilmesine yol açmıştır. Cezavinde bu ağır suçuna rağmen ciddi bir hesaplaşmaya girmemiş, olumsuz tavrını sürdürmüştür.

Bu nedenle 20.8.1994 tarihinde ölümle cezalandırılmıştır.

Zorla veya kendi çıkarları için düşmanla işbirliği yapanları, itirafçı hainleri, İdeolojik maske altında örgütümüze zarar verenleri, hedef saptırmaya çalışanları bulacak, ortaya çıkaracak ve cezalandırmaya devam edeceğiz. Örgütümüzün tarihi bilinir. Şimdiye kadar hiçbir halk düşmanını, haini unutmadık, yıllar geçse de bulduk ve cezalandırdık. Hafızası zayıf olanlar bunları yeniden hatırlatmamızı uyarı kabul etmelidirler. İhanet yolundan vazgeçmelidirler. Aksi halde sonuçlarına katlanacaklardır.

BÜTÜN HAİNLER DEVRİMCİ ADALET KARŞISINDA HESAP VERECEKLERDİR!

İşbirlikçi Şimel Aydın'ın babasına mektubu

Canım Babacığım

Yazacaklarımı sana görüşte söyleyecektim ama yapamadım. Çünkü kötü, acı, üzücü şeyler. Kabullenmesi zor şeyler.

Baba, polisler beni lise bir sonlarından itibaren zorla tehditle, korkuyla kullanmaya başladılar. İlk başlarda tanıştığım kişilerin polis olduğunu bilmiyordum. Belli bir zaman sonra beni şubeye götürdüler. Korkuttular. Yanlış yaparsam hem benim için, hem sizler ve birçok kişi için kötü olur dediler. Ben EYKAD ve Halkın Gücü'ne gidinceye kadar sadece beklettiler. Ama sürekli şubeye götürdüler, tehditlerinin yanı sıra Devrimci Solcu bir babanın Devrimci Solcu olmak isteyen kızı gibi her yerde davranmamı söylediler. EYKAD ve Halkın Gücü'nde ise benden oraların sorumlu insanlarını gözlemleyip benimle ilgili düşünceleri hakkında bilgi vermemi istediler. "Senin yanlışın hepinizi yanlış yerlere göndermemizi sağlar." diye tehdit ettiler. Söyledikleri şeyleri hep yaptım. Çünkü korkuyordum, anlatamıyordum. En son H... ablalarla çalışınca artık yapamayacağımı söyledim. Beni bıraktılar. Yani görünüşte bırakmışlar. Ablalarla birlikte beni de gözaltına aldıklarında "O kadar kolay kurtulacağını mı sandın, daha seninle işimiz bitmedi" diyerek cezaevine işbirlikçi olarak gönderdiler. Yine tehdit ettiler. "Biz dışarıdayız" dediler. Burada da olanları anlatamadım. Ben anlatamadım ama Devrimci Sol gördü. Benimle konuşmaya başladılar. Ama ben gerektiği gibi onlara açık olamadım. Hep sakladım, yalan söyledim. Çünkü yine onlardan korkuyordum. Ama artık korkmuyorum. Oniarı Devrimci Sol'a, hareketin sorumlularına anlattım. Onlara güveniyorum. Her şeyi en doğru şekilde değerlendirdiklerine inanıyorum. Sen de onlara inan, güven ve sağlıklı olarak onlarla konuş. Benim yararıma olur, baba. Ben suç işledim. İlk başlarda beni onlardan hep korktum ama birilerine söylemeliydim. Bunu yapmadım. Burada ilk başta açık olmadım. Yine de Devrimci Sol'un tüm ayrıntıları ile değerlendirme yapacağına inanıyorum. Senden, hareketimizden, halkımızdan özür diliyorum. Sizleri çok seviyorum. Babacığım ben Devrimci Sol'un adaletine sığındım. Ve o adalete güveniyorum. Sen de güven. Buradaki arkadaşlarla o doğrultuda konuş. Onlar her şeyi dikkatle değerlendirirler. Onlara güven.

Evden ayrıldıktan sonra birlikte çalıştığım ilk arkadaş benim yüzümden alındı. Hareket zarar gördü. Sonrasında cezavinde olanlar... Buraya da onların insanı olarak gönderildim. Şimdi arkadaşlara her şeyi başından itibaren konuşuyoruz, tartışıyoruz. Zamanı gelince Devrimci Sol tüm olanların değerlendirmesini yapacak. Sen de gelip arkadaşlarla konuş. Görüş. Onlara güven. İnan. Sizleri çok seviyorum.

Kızınız Şimel Aydın
(4 Ağustos 1994)

İşbirlikçi Şimel Aydın'ın itiraflarından kesitler

Lise birin sonlarında ilişkiye geçtim.

(...)

Lise iki başında tekliflerini tehditlerle yaptılar. Korktum. Yani sana her şeyi yapabilecek durumda olduklarını gösteriyorlar.

(...)

Dar grupta eylemlere katılmaya başlamıştım. Müdahale olmayacağını söylüyorlardı. Ama eylemlere katılanları bilmek istiyorlardı. Sadece bir gün ateş ettiler. O da benim daha çok korkmam içinmiş. Ama bir daha olmayacak. "Sen sadece her şey olabilir diye hareket edeceksin." diyorlardı. Dar grupta kaldığım süre içinde hiç gözaltı olmadı. Sadece Ç...A...F... alınıp bırakılmışlar. (Ç... ve A... randevudan alınmış) Polis bu konuyla ilgili hiçbir şey dememişti. Ama ben tamamen evden ayrılınca Esenler'de bizimle birlikte çalışan çoğu insan gözaltına alındı.

(...)

20 Haziran günü geldiğinde de evden ayrıldım. Ç... A... B... ben görüştük. Ç... ve B...'den ayrılıp A... ile birlikte minibüse bindik. O gün F... ile buluştuk. F... ile de Zeytinburnu'ndaki eve gittik. Korkuyordum ama bir şey diyemiyordum. F... gelene kadar ne ben dışarı çıktım ne onlardan biri geldi. F... ile dışarı çıkmaya başladığım zaman ise eve tek geldiğimde ya arabada ya yolda yanıma gelmeye başladılar. F...'nin durumunu sordular. Ben de beni başka birisi ile tanıştıracak dedim. Malzemesi olup olmadığını sorduğunda ise (Yeğen dedikleri ilk görüştü) "Yok" dedim ama kıyafetini değiştirdi, çantasını da değiştirmesi gerekiyormuş" dedim. Onu dedikten iki gün sonra F... alındı. Alındığından önce bana kıyafetimle ilgili son günlerde uymam için talimatlar verdi. Ve ne olursa olsun bir şey dediklerinde anında yapmamı söylediler. F... alındığı gün de evden çıktım. Osmanbey'de görüşecektik. E...'e telefon ediyordum. İki kişinin tespihle cama vurduğunu gördüm. Biri sorumlu olan dik saçlı, kısa boyiu olanı, diğeri yeğen dedikleri idi. Hemen çıkmamı ve çamaşırcıya gitmemi söyledi. Kadını görünce arkama baktım, dükkana girdim, işaret edince ufak bir kız vardı. Kadın gitti geldi ve beklemeden sokağa girip çıkmamamı söyledi. Geri dönüp öyle yaptım. F...'yi gördüm. Dönmek istedim. Otobüste bir kız bir erkek yanıma gelip benimle konuştular. Ben korkuyordum ve onlar bunu anlamışlardı. Bana sadece "unutma" deyip cüzdanımı, parayı aldılar ve "hastasın" dediler. Kimseye bir şey olsun istemiyorsan çıkışın olmadığını unutma dediler.

(...)

Birebir gelmiyorlardı artık. Yani konfeksiyoncuya telefon ediyorlardı.

(...)

Bir gün bakkalda yanıma gelip "hazırlan çık" dediler. Ve ilk olarak "eczaneye gidiyorum" diye evden çıkıp binaları geçmeye başladım. Kaldığım ev gözükmeyince o yine yanıma geldi, birkaç dakika sonra da sorumlum olan F... ile görüştüm. "Çıkacağım artık evden" deyince "hayır" dediler. Ertesi gün markette buluştuk. Bu kez o kızıl bıyıklı adam da vardı. Kadın ve çocuk yine arabadaydı. Kazadan bahsettiler. Ve benim evde bulunmam gerektiğinden ve birkaç gün sonra da Z... abi F...'nin kaza geçirdiğini söyledi. Onu hep erkek arıyormuş ama son günlerde bir bayan aramaya başlamış. Ama F...'ta ulaşamıyormuş daha sonra K... abi benimle telefonla konuşunca lokantada onlar da vardı. Ama onlar da sıkıntılıydılar. Telefon gelince rahatlar gibi oldular. Bense titriyordum. İsimler geçince birisi kafasını salladı. Ve ben önceden söyledikleri gibi kendi adımı vermeyecektim, Bana onların senden haberi yok demişlerdi, Ben de dediklerini yapıp ilk ismi kabul ettim. Bir de bana Devrimci Sol'un bulduğu evde kalmam için çaba harcamam söylenmişti.

(...)

Bana hep "dengeli ol" diyorlardı. Hep rahat durmamın sonucunda bir takım şeylerin olmayacağını söylüyorlardı. Sonra H... ablayla tanıştım. Onunla ilgileniyorlardı. Ne anlatıyor, neler veriyor diye. "Şimdilik sokak çalışıyoruz, ama kuryeleri olacağım, üst bir insan" diyordum. Bu dönemlerde beni karşılarına alıp "demek bu kadar iyi" deyip bıraktılar. Ama şok halinde bıraktılar. Çünkü bir şeyler olacağı hissi vermişlerdi. Oldu da. Takibe aldılar bizi, ama, yine bana dokunmadılar. E...'lenn telefonu kesildi. Yapılınca ablanın ve L...'in iyi olduğunu anladım. Sonra beni aramadılar. Takii gözaltına alınana kadar. "Hiçbir şey böyle gitmez, yapacak iş çok" dediler. Şubede beni ablanın yanına verdiler. Onunla konuşacaktım, bir şeyler öğrenecektim. Sonra eğer sorun çıkarmazsam doğruca cezaevine gönderirlermiş. Bana da "cezaevinde yapabilirsin" dediler. B...Z...T... bunların adlarını verip "Onların yanına didersin" dediler. "Ve sana bir şey olmaz." Yapmam gerekenleri anlattılar. Zamanı olunca bana ulaşacaklarını söylediler. Örgüte asıl cezaevinden girmem gerektiğini söylediler. Burada insanların güvenini kazanacaktım. Benim durumumdan şüphelenseler dahi olanlar hep ilkesizliklerinden, hastalıklar yüzünden olmuş olacaktı. Yani bir şey olmaz diyorlardı. Olmamasını istediğim şeyler benim elimdeymiş.

(...)

Bakırköy'de çay bahçeleri var. Genelde yaşlılar gider. Kocaman saat var. Oraya da gittik. Yani her şeyini gözlemliyorlar, öyle gezip dolaşırken genç olanlar o "emanet" dedikleri kızları alanla çıkıp geldi. Ve lise iki boyunca hiç korkmadığımız yani öyle bir şey aklına gelmiyor, genç çocuklar onlar ya da üç dört yaş büyük olanlar var, şubeye götürdüler. Yine yeşilliklerden geçtik. Piknik yaptık. Herkes meyve suyu içti. Ya da meyve yiyorsun. Ama gözümü açtığımda kadın çığlıkları duydum. Karanlık her yer ve bana saldırıp "oyun bitti" dediler.

(...)

Beni orta üçte ... yerden şubeye götürdüler.

(...)

Lise son boyunca da ben Devrimci Solcularla onların emirleriyle görüşmeyecektim. Ne zaman fırsat olur ben hemen kendimi gösterecektim. Aktif, canlı olacaktım. Ama ilk dönemler babamın kızı diye bahsedil meye çalışacaktım. Yani onlar için böyle aile üyelerine, çocuklarına yaklaşmak da kolay. Ve bende de öyle oldu. Sessiz kaldılar, "Onlar senin farkındalar. Alacaklar" diyorlar. Ben sadece herkesin gözüne girecektim. Annem evde iş yerine yemek yapınca İnsanlar bana güvensin, düşünceli desin diye o yemekleri demeklere getiriyordum. Hatta bizde bayan arkadaş kalacağı zaman biliyorlardı. Yani bilinçli bir şekilde onun bizde kalmasını zaten onaylamıyorlardı. Ama ben evdeki herkese cephe bile alacaktım. Yani benim bağlılığım olacaktı, o derece. Güven oluşturuyorlar. Bilinçli olarak annem ya da babamla tartıştırdılar. Sonra PKK'lıların "hevalları" ile tanıştım.

(...)

Ama bir de ben kiminle çalışırsam "Hep her şeyi eksik öğrettiler" diyecektim. Yani alınmalar oluyor, operasyonlar oluyor. Ben arada kalıyorum. Ve ben hep S... ile İlgili kuşkular çıkaracaktım. Yani onlar her şeyi yaptırıyor. Çocuklar onlar için değerli. Yani öyle diyorlardı. Maraş'lı olanın yanında hep aynı kadın, altı-yedi yaşında çocuk. H... ablalarla çalışınca ben yani artık yapamıyordum. Hiçbir şeyi yapamıyordum. Bir akşam yine alıp götürdüler. Şube değildi ama boğucu havanın, kokunun olduğu bir yerdi. Belki o an onları yani bir gözaltına alırlardı. Ama almadılar. Onlar atlattıklarını sanmışlar, yani şubede beni onun H... ablanın yanına verince bile hala eksik bir şeyler olduğunu, ulaşamadıkları bir yer olduğunu söylüyorlardı. Yani onların adamları sadece biz olmuyoruz. Gençlerin yanında olanlarda vardır. Orta yaşlı, Kartal'daki çay bahçesine gidişte de E... ile hep aynı grubu görürdüm. Yani grubun sabit adamlarını yanakları çökmüş, zayıf birisi hep olurdu.

(...)

"Yeterki rolünü oyna, insanlar artık senin boş kalmak istemediğini görsün" dediler. En iyi zamanlarda ben ne yapmalıydım, anlatırlardı. Yani onlar bazen benim kendileri dışında tesadüfen bir şey öğrendiğimden korkarlardı. O zaman benden her şeyi, eve gelen bültenleri, insanların benimle daha çok nasıl konuştuklarını anlatmamı istiyorlardı. Devrimci Sol bir sorun yaşıyorsa bu bizim evde açılıyor oluyordu mutlaka. Bazen açılmaması gerekenler olurdu ki, kimseye anlatma derlerdi "Herkes duyarsa olmaz" derlerdi.

(...)

Bir de EYKAD basıldığı anlarda çoğunda da olmamam ayarlanıyordu. Kapanacağı günü biliyordum. Gece derneklerden gelip kapatılınca yani onun o doğallık yaratma isteklerini anlıyordum. Halkın Gücü basıldığı zamanlara hiç denk olmadım. Ama sebebim elimde. Benim kursum var. Onlar kurstan beni alırlardı. Geç bırakırlardı. Bir gün yine çok soğuktu hava, saatlerce metro ev arasında yürüttüler, Saatlerce, bayılana kadar, kendime yine o temiz kokular içinde geldim.

(...)

Sonra ben A...'nin bana yaklaşımına bakacaktım. Ben ona yüzüğümü vermek İsteyince almadı. Onun da var, duygusal bağını anlattı. Bir de eylem sonrası hemen onu etkilemek için olayın üzerimdeki etkisini anlatmam gerekiyordu. Yani bu öyle içten olmalıydı ki. Ve öyle de oluyordu. Yani benim yazdıklarımda saflık, masumluk olacaktı. Sonra aklıma geldi şimdi. Yani ben evden ayrılırken kuşkulu ayrılacaktım.

(...)

Ve artık ben örgüttü ilişkilerdeydim. Kaldığım evlerde buna rağmen hep utangaç, saygılı, eksikleri söylense dahi mantıklı karşılayacak olan, alıp yetiştirmeye açık birisi olacaktım. Bir de beni eğer F... telefonda konuşup görürse, mesela alındığı gün ona gayet doğal çocukluk havası ama kurnazlığı da ekleyip 066'ı arayıp dinliyordum. Gülüyordum ki zaman geçsin diyecektim. Sonraki evdekilerle ilişkilerimde ben yine saflığımı gösterecektim. (Adımı ağızdan kaçırma gibi) Çünkü doğaldır. Ve ister evinde kaldığım insan, ister birlikte kaldığım insanda farklılık yaratıyor. Çocuk, saf diyorlar, öğreniyor diyorlar. Ve F... alındığı gün silahı olup olmadığını sordular, yok dedim. "Silahı olsaydı, çatışırdı değil mi, yani çatışır."

(...)

Onlar genelde açık arazide çalışma yaptırıyorlar. Beni de artık yanlarına aldıklarında ara sıra "emanet" diye seslendikleri ve yanında çok kızı (üç dört tane) olan biri gelirdi. Kızlar ara ara değişirdi. Adeta birbirleriyle savaştırırlılar. Ama bana "senin yüzünü eskitmeyeceğiz" derlerdi. Bana o kızların dokunmasına izin vermezlerdi. AnTa o kara kuru kız yanımdan hiç ayrılmazdı. "Emanet" neden diyorlardı. Çünkü yetki ondaydı. Sana ayaklarının üzerinde saydırma yetkisi.

(...)

Hele o ilacı alınca (yeşil bir ilaç) benim her şeyim değişince o beni ilk Gayrettepe'ye götürenler kavga ettiler. Pala, Kurt vb. isim yok. Beni o kızlara benzetmeyecekler. Benim yüzüm beyaz, masum olacak. Ve ben o kızlar gibi atla saydır, atla, birbirini kovalama olmuyordu. Ama dirençli olmalıydım. Ama yine de o kızların yanında bana bir şeyler öğretmiyorlu. Hem de hiç.

(...)

Yani ben onları orada hiç görmemiştim. Ama onların eğitildiği ve yetiştirildiği ortamda. Ama eğitim herkese değil. Hep insanların ilgisini çekeceğim. Gerekirse ilaçla bile olacaktı.

(...)

Eğer içeri ilaç da alabilseydim belki ikinci gözaltı olmazdı. Belki onlar da bunu beklemiyorlardı. Çünkü hiçbir şeyin öyle olacağını soylemiyorlar. Sizler beni en başından aranıza güvenilir biri olarak alın dîye onlar benimle hep İlgilendiler. Ama korkutarak, ilaç vererek. Ben yüzümle her şeyden habersiz olarak dolaşacaktım...

Tek dolaştırıyorlu. Yani kendisiyle. Bazen bırakıp gidince o kız ona her şeyi anlatıyordu. Yapamayacağımız bir şey olmamalı. "Bak" derlerdi açık açık, "onlar gibi olmak istersin belki ama onlara benzeme. Yüz önemli ontar için." Bana onu vermeye çalışıyorlardı. 'Kendi kendine mimik bul. Konuş, ağla, kavga et." İnsan yaratıp öldürür gibi inanacak konuma geliyorsun. Ve inanmasan dahi o işkence odaları, çığlıklar, resimler. Yani sana çizdikleri tipleri orada görür gibi oluyorsun. Hele ben resmen ilaçlarını alınca. Ama onların yaptıklarını bu ana kadar yaptırmadılar. Buraya gönderdiklerinde ben hiç sözden çıkmayacaktım. "Olur" diyecektim. Çünkü zaten bunlımlıydım ben. Bilerek yaşantımı bir an bile karıştırmayı başarsam ve direnirsem siz buna inanırdınız. Ama ben ölümüne yürütemedim. Yani korku, burada olacakları düşünmek.

(...)

Dar gruptayken "kesin ellerine aldıklarında kurye olacakmışım" dediğimde "Biz bir kuryeye mi bu kadar emek verdik, inanma" diyorlardı. Sonra kurs çıkışları alıyorlar. Kayalıklar var ya Yenikapı'da. Orada sürekli benim karşımda üstünü çıkaran 40-45 yaşlarında kumral, amca diyorlar. Hep böyle isimler. Onun yanında beni oturtuyorlardı.

(...)

Kaç ay onların korkusundan Devrimci Sol'a açık olamadım. "İşbirlikçi değilim" dedim. Cezaevinde onlarla bir kez görüştüm. Sonra gelmediler. Anlatmayı istiyordum ama anlatamadığımdan "Bundan sonra yapmam" diyordum. Yeniden gelip tehdit ederlerse anlatırım diyordum. Ama iki gözaltım boyunca onlara olan korkumu atamadım. Açık olamadım. Şimdi durumu anlattım...

"Senin yanlışın hem seni, hem aileni ve çevrenizdekileri yanlış yerlere göndermemizi sağlar" dediler. Buraya gönderirken de aynısını söylediler. "Biz dışarıdayız" dediler. Onlardan hep korktum. Şimdiyse tüm gecikmişliğine rağmen Devrimci Sol'a sığınıyorum. Beni affetmenizi istiyorum.

(...)

Bağcılar direnişçilerini yoldaşları anlatıyor

Özlem'in Annesi ve Babası Anlatıyor

"Doğru Bildiğini Her Koşulda Yapardı"

Ali Rıza Kılıç *(Babası):* Özlem, zeki, disiplinli ve çalışkan bir insandı. Okumayı çok severdi. Kızımız cezaevi önlerinde büyüdü. Açık görüşlere sürekli gittiğinden, 12 Eylül sonrası ülkenin durumunu cezaevlerinden öğrendi. Çocuk yaşta bunlardan fazla etkilendi. Aile içinde siyasi tartışmalar yaptığımızda bizi dinler ve yanlış gördüklerini söylerdi. İlkokul 4. sınıfta *"Gavurlar bizi aldatmaya çalışıyor"* diyen müfettişe *"Niye insanlar arasında ayrım yapıyorsunuz, niçin kötülüyorsunuz"* diye karşı çıkmıştı. Özlem yanlışlara karşı susmamaya, o yaşta başlamıştı.

Biz hep onun okumasını istedik. Lise yıllarında devrimci mücadeleye girdiğini hissettik. "Kızım önce okulunu oku" dediğimizde "Siz zamanında ülke sorunları için çalışsaydınız, bizler şimdi okuyabilirdik" dedi... En çok istediğim şey özel bir eşyasının bende olması, çünkü polisler her şeye el koymuş.

Ana Gül Kılıç *(Annesi):*

"Özleme elimle hazırladığım çeyizlerin hepsini fakir genç kızlara dağıttım."

Özlem bana hiç acı çektirmedi. Çok az ağlayan, mızmızlık yapmayan bir çocuktu. Kendi sorunlarımdan kaynaktı onunla pek fazla ilgilenmediğim dönemler olsa da Özlem hiç itiraz etmez, yaşına rağmen olgunluk gösterirdi. İkimizin de geleceğe yönelik güzel umutları vardı. Bizi güzel günlerin beklediğine inanırdık.

Kızım daima başkalarına yardımcı olmayı seven bir insandı. Paylaşımcıydı. Maddi durumu iyi olmayan arkadaşlarıyla elindekini paylaşmak onun kişiliğini ve yapısını anlatmak için yeterdi. Onun için elimle hazırladığım çeyizlerin hepsini fakir genç kızlara dağıttım.

Bir Yoldaşı Özlem'i Anlatıyor:

"Devrim Gününün Coşkusunu Hissetmek"

Özlem'le bir gün şehitler panosunu izlerken sıra Esma Polat'a geldi. "İnancını duvarlara kanıyla yazan şehitlerimiz" dedik. Özlem de "Söz veriyorum şehit olacağım zaman ben de duvara kanımla Devrimci Sol yazacağım." dedi. Ve sözünü de tuttu. Yardımsever, fed. kar, içten ve kararlı bir kişiliğe sahip olan Özlem sınıf kinini her fırsatta açığa vururdu.

Onda olan Devrimci Sol sevgisi örnek alınacak boyuttaydı

Özlem KILIÇ

Her zaman *"Ben hareketin bir kadrosu olacağım."* diyordu ve başardı da. Bir gün arkadaşlarla devrimin olduğu günün coşkusunun nasıl olacağını konuşuyorduk. Özlem gelip *"Arkadaşlar önemli olan devrimin olduğu günü görmek değil. Bir devrimci o günün coşkusunu her zaman hissetmeli ve çevresiyle paylaşmalı."* diyordu. 4 Ağustos'ta Bağcılar'dakr üste devrim gününün coşkusuyla ve öfkesiyle, halaylarla, tüfillerle, sloganlarla karşılıadın ölümü. Sen rahat uyu Özlem yoldaş. Yetiniz boş kalmayacak.

Bir Yoldaşı Hüseyin'i Anlatıyor

"SDB Savaşçısı Olmak En Büyük İsteğiydi"

Darbecilik sürecindeyiz. Birçok ilişkinin koptuğu, birçok yoldaşa ulaşamadığımız bir durumla karşı karşıyayız. Hüseyin'le böyle bir süreçte görüşmeye başlıyoruz... Sokağa giriyorum. Karşıdan deri montlu genç biri geliyor. Sizak bir gülüş var yüzünde "Merhaba" diyor. Sonra bir çırpıda kendini anlatıyor. Darbeyi nasıl öğrendiğini, nasıl tavır aldığını, yoldaşım dediği insanların ihanetlerini nasıl karşılıadığını... Öfkeyle değişiyor yüzü. Hızla yeni bir yere yerleştirdik, ama olanaklarımız o kadar daralmış ki deşifre olmamış yer bulmakta zorlanıyoruz. Sonunda onu bir işyerinin misafirhanesine yerleştiriyoruz. Bir gece işyeri bağlantısının denetime girmesiyle polis burayı kuşatıyor. Hüseyin kuşatmayı fark edince binanın bekçisine kapıyı açıp gelenleri içeri almasını, aramak isterlerse izin vermesini söylüyor. Bekçi kapıyı açıyor. Polis birini soruyor, burada yok

Hüseyin ASLAN

cevabını alınca sadece giriş katı arayıp gidiyorlar. Bu arada Hüseyin elinde silah kapının arkasında beklemektedir. Silahında dört kurşun vardı. "Ama" diyor Hüseyin "Son kurşunu kendime ayırmıştım, bedenimi bile teslim etmeyecektim onlara."

Kendisi eski ÇİHKAD'lıydı. Nurhayat'ın, Nurettin'in ve Murat'ın kuşağındandı ve onlardan çıpta ile söz ediyordu. Tercih sana kalsa nereye gitmek istersin dendiğinde, gülerek SDB olmazsa hiçbir yere gitmem diyordu. Hüseyin Bağcılar direnişini yaratarak şehitler kervanımıza katıldı.

Kavgamızda yaşıyorlar

Bağcılar, Sivas-Zara, Perpa ve işkencede direnişin simgesi Baki Erdoğan... Onlar kentlerin merkezlerine asılan pankartlarda, öfkeyi haykıran duvar yazılarında, hedefe patlayan molotoflarda; onlar kavgamızda yaşıyorlar.

Devrimci Sol Güçler şehitlerimizi Edirne'den Antakya'ya, Gebze'den Ankara'ya, İzmir'e kadar her yerde andılar. Onlar şimdi kavgamızın ayrılmaz birer parçası olarak yanımızda, omuz başımızdalar.

Abidinpaşa İş Bankası'na molotof kokteyli attılar.

Bağcıların Hesabını Soracağız

Bağcılar şehitlerinden Özlem Kılıç **Ankara'da** mezarı başında yapılan bir anmayla anıldı. Anmanın yapıldığı 13 Ağustos günü aynı zamanda komutan Vehbi Melek ve arkadaşlarının Mattepe-Küçükesat'ta şehit düştükleri gün olduğundan anmada onlar da anıldılar. Anma mezarlıkta yapılırken çevrede bulunanların ilgi ve sevgisini de çekti.

Ayrıca Devrimci Sol Güçler 21 Ağustos'ta Dikmen Keklikpınarı'nda Bağcılar direnişiyle ilgili yazılamalar yaptılar. Tuzluçayır'da ise "Yaşasın Bağcılar Direnişimiz-Devrimci Sol" imzalı pankart ve yanına Devrimci Sol bayrağı asıldı. Aynı gün Devrimci Sol Güçler'in Tandoğan'a astığı pankartta ise "Bağcılar'ın Hesabını Soracağız" yazıyordu.

Devrimci Sol Halk Milisleri de aynı gün akşam saatlerinde

Sıvas'tan Bağcılar'a Direniş Sürüyor Antakya-Sümerler'de 24

Ağustos günü yapılan yazılamalarda yer alan 'Yaşasın Sıvas-Zara, Bağcılar Direnişlerimiz" sloganıyla Devrimci Sol Güçler direniş geleneğinin sürdüğünü dosta düşmana gösterdiler. Diğer yazılamalarda ise şehitlerimize olan derin sözümüz hatırlatılırken Bağcılar direnişçileri bir kez daha selamlandı.

Dev-Genç: "Halkın Umudu Devrimci Sol"

Edirne'de 10'dan fazla bölgede yazılamalar yapan Dev-Gençliler Bağcılar direnişinin yarattığı havayı Edirne Stadı çevresine, Selimiye Cami parkına, Karanfiloğlu Caddesi'ne, Saraçhane Köprüsü bölgesine ve Kaleiçi semtlerine taşıdılar.

Dev-Genç'lilerin 18 Ağustos'ta yaptıkları yazılamaların yanı sıra astıkları bayraklarda "Halkın Umudu Devrimci Sol" şiarını Edirne'ye taşıyordu.

"Şehitler Yaşıyor Devrimci Sol Savaşıyor"

13 Ağustos günü Perpa katliamının yıldönümünde Devrimci Sol Güçler Gebze Vergi Dairesi'nin önüne "Perpa Katliamının Hesabını Soracağız" yazan bir pankart astılar. Perpa şehitleri için İstanbul'un da çeşitli bölgelerinde yazılamalar yapıldı.

Baki Mücadelemizde Yaşıyor

İzmir-Menemen'de de Baki Erdoğan'ın işkenceyle katledilmesinin birinci yıldönümünde yaygın olarak "Baki Erdoğan Yaşıyor Devrimci Sol Savaşıyor", "Umudun Adı Devrimci Sol" şeklinde yazılamalar yapıldı.

Halkın Hukuk Bürosu avukatları yalan makinesi Hürriyet'i protesto ettiler

5 Ağustos tarihli Hürriyet gazetesinde yayınlanan ve Devrimci Sol önderi Dursun Karataş'a yönelik yalan ve iftira dolu "Uyanın Artık" başlıklı haber Halkın Hukuk Bürosu avukatları tarafından tekzip edildi.

'24 Ağustos tarihinde Halkın Hukuk Bürosu avukatlarından Murat Demir, Ümran Gün, A. Düzgün Yüksel, Zeynep Fırat, Metin Narin, Mustafa Çoban ve Zeki Rüzgar tarafından Hürriyet gazetesine yollanan tekzipte, Devrimci Sol önderi Dursun Karataş'a ve onun devrimci kişiliğine yönelik olarak gündeme getirilen yalan ve karalamaları yazanlara gazeteciliğin değerleri ve ilkeleri bir kez daha hatırıatılarak "Polis tarafından beslenen ve gazeteci geçinen kontraların yazdığı her şey kendi yaşamalarındaki pisliklerden yapılmış alıntılardır, yoksa Türkiye halkları devrimcileri de, Dursun Karataş gibi bir devrimci önderi de tanırlar. " denildi.

Bağcılar'da şehit düşen Güner Şar, Hüseyin Aslan, Özlem Kılıç'ın inançları uğruna ölmelerini bu gazetecilerin içlerine sindiremediklerini de belirten avukatlar, "Yazılanları kin kusmanın bir ifadesi" olarak değerlendirdiler. Hürriyet gazetesine yollanan tekzipte "Yaşamlarını bağımsız bir vatan, yaşanabilir bir dünya için ortaya koyan müvekkillerimizin kişilik haklarına saldıracağınıza, önce polis bültenlerinin altına adınızı yazıp yayınladığınız 'haberlerin', aldığınız devlet teşviklerinin, yaptığınız iş takiplerinin hesabını verin." diyen Halkın Hukuk Bürosu avukatları tekzibin gazetede aynen yayınlanmadığı durumda diğer yasal işlemleri de yapacaklarını belirttiler.

Kürdistan gezisi ve Çiller'den psikolojik "kalkınma" masalları

Çiller'in ikinci Kürdistan seferi medyanın kopardığı büyük gürültüye rağmen fiyaskoyla sonuçlandı. "Psiko-ekonomik Acil Destek Programı" adı verilen kararlar çerçevesinde planlanan ve özellikle 15 Ağustos'a denk getirilen iki günlük gezi boyunca Çiller ve Karayalçın korucu ve resmi-sivil diğer devlet güçlerinin figüranlık yaptıkları boş meydanlara seslendiler.

Gezinin "psikolojik" boyutu daha gezi başlamadan medyayı kaplayan "Güneydoğu'ya kalkınma atağı", "Güneydoğu'ya 30 trilyon", "Sıra ekonomide" türünden başlıklar, köşe yazılan ve TV haber-yorumları ile kendini ortaya koydu. Ancak bu psikolojik atak "gezilen" ilkinin adı "Cumhuriyet" ve "Atatürk" olan boş meydanlarında yaşanan hayal kırıklığını önleyemedi. Gezi boyunca bol bol yatırım sözü veren Çiller ve Karayalçın yıllardır ağızlara sakız olan "yarım kalmış yatırımların tamamlanması" sözlerine, bu kez "futbol sahası" gibi "yeni yatırımlar"ı da eklediler.

Kürtçe Yayın ve Eğitim "Yanlış Anlaşılmış"

Yanında Karayalçın, bakanlar, Genelkurmay Başkanı Güreş ve kuvvet komutanları ile Batman'a giderken, uçakta gazetecilere 10 il için 5.6 trilyon tutarında bir yatırım paketinden söz eden Çiller, gazetecilerin Paris gezisinde Kürtçe eğitim, radyo-televizyon konusunda söylediklerini hatırlatması üzerine, tıpkı "Bask modeli"nde yaptığı gibi yine "yanlış anlaşıldı" sözlerine sığındı. "Kürtçe eğitim ve yayın yapılabileceğini söylemiştiniz. Bu konuda bir gelişme var mı?" sorusuna "Hayır, şu aşamada düşünülecek bir olay değil. Ben yapılacak demedim. Çalışmalar başlatılmalı. Bu konuda ne yapılabilir dedim" şeklinde yanıtladı.

Gezinin ilk günü Batman'da Cumhuriyet Alanı'ndaki birkaç yüz kişiye seslenen Çiller, btr yıl önce aynı meydanda "Terörü ya bitireceğiz, ya bitireceğiz" dediğini hatırlatarak, bu kez de "Güneydoğu ya kalkınacak, ya kalkınacak" sözlerini kullandı. Çiller'in "Sultan Selim'in kahraman diyarı Batman" sözleri ise şaşkınlıkla karşılandı. Çünkü Batman'ın tarihi 50 yıl önce bulunan petrol ile başlıyor, öncesini Çiller'den başka bilen de yok!

Karayalçın: "24 Saat Demokrasi" Halk; "At, At!"

Batman'dan helikopterle Siirt'e geçen Çilier ve beraberinde heyet, meydanın dolu olmasına sevinirken, biraz sonra kürsüye çıkan Karayalçın'ın yuhalanması ile neye uğradıklarını şaşırdılar. Halkın kürsüye çıkan Karayalçın'ı yuhalaması ve "İn, in, in" diye bağırması üzerine Emniyet Genel Müdürü Ağar ve Olağanüstü Hal Valisi Ünal Erkan'ın bizzat başını çektiği devlet güçleri kalabalığın arasına girerek protestoyu engellemeye çalıştılar. Bir süre ara verdikten sonra konuşmasına devam eden Karayalçın'ın "yatırımlar"dan, "24 saat demokrasi'den söz etmesi üzerine halk bu kez topluca "At, at, at!" diye bağırarak protestosunu alkışlarla sürdürdü.

"Çiller'in Yanıbaşında Çatışma"

"Siirt'ten Hakkari'ye giderken Çiller'in bulunduğu helikoptere acil bir telsiz mesajı ulaşıyor... Bu uyarı üzerine helikopter konvoyu rota değiştiriyor... Kuzey'deki şiddetli çatışma nedeniyle güneydeki Zap geçidine doğru geniş bir yay çiziyoruz. Böylece çatışma bölgesinden uzaklaşıyoruz."

İktidarın ikinci Kürdistan seferi de fiyaskoyla sonuçlandı...

Çiller'in maiyetindeki gazetecilerden Fatih Çekirge'nin 18 Ağustos tarihli yazısında sözünü ettiği bu olay, devfet güçlerinin ormanı ateşe verip, 10 PKK gerillasını diri diri yakarak katlettiği Karadağ'da geçiyor. Devam ediyor Çekirge: "Hakkari Meydanı'nda terörün bittiği ilan edilirken, ben yukarıda mühimmat yüklenen helikopterleri seyrediyorum..."

Evet, "Terörü bitirdik, sıra ekonomide" nutukları atmaya giderken, gerilla korkusundan yollarını değiştiriyor, yakınlan ormanların dumanlan İçinden geçerek yol alıyorlardı. Gittikleri yerlerde halka iş, ev, okul, asfalt yollar ve "futbol sahaları" vaat ediyorlar.

Ancak ulusal hakların, özgürlüklerin sözünü bile etmeyenler, Kürtçe eğitim, radyo-televizyon konusunda bile kendi söylediklerini yine kendileri tekzip ettiler.

Çiller'in gezisi Hakkari, ardından Şırnak ve aynı gün Diyarbakır'da devam etti.

Hakkari'de "futbol sahası" vaat edilirken, Şırnak'ta kapalı olan kömür ocaklarının ve Habur sınır kapısının açılacağı söylendi.

Diyarbakır'da ise bütün gün yapılan anonslara rağmen 1.5 milyonluk kentte Dağkapı Meydanı'na ancak 2 bini biraz aşkın bir kalabalık toplanabildi. Tabii bu kalabalığın da esas kısmı sivil faşistlerden ve devlet güçlerinden oluşuyordu. Tıpkı başka yerlerde olduğu gibi. Diyarbakır'a ikinci bir stadyum daha yapacaklarını söyleyen Çiller, 27 trilyon liralık yatırım yapacaklarını açıkladı. Ancak bu paranın nereden nasıl geleceği ve nereye yatırılacağı genelgeçer ev-iş vb. sözlerinin dışında karanlıkta kaldı.

Kürdistan seferinin ikinci günü Mardin, Urfa ve Kilis'e giden Çiller, buralarda yaptığı konuşmalarda benzer şeyleri tekrarladı. Mardin'de Habur Sınır Kapısı'ndan, okulları açmaya kadar birçok konuda söz veren Çiller, olağanüstü askeri önlemler altında gittiği Atatürk Barajı'ndaki Bucaklı koruculara Siverek'i il yapma sözü verdi.

GAP'la ilgili brifingin ardından Karayalçın "Bu tarihi gezinin ardından ticaret canlanacaktır" sözleriyle süslediği bir konuşma yaparken, Çiller ise "iki müjde" vereceğini belirterek, Harran Ovası'yla Fırat'ı birbirine kavuşturacaklarını ve Habur kapısını açacaklarını söyledi.

Gezinin Kilis durağında Kilisli olan Genelkurmay Başkanı Güreş'e "şükranlarını" sunduğunu belirten Çiller, Güreş için "Kendisi tarihe mal olmuş bir kişidir" sözlerini kullandı. Kilis Cumhuriyet Meydanı'nda yan yana asılı olan DYP-SHP-MHP bayrakları karşısında konuşan Çiller, Kilis için de il yapma sözü verdi.

Programa sonradan eklenen Dersim mitingi de diğerlerinden farklı olmadı. Çiller Dersim'e giderken, Dersim dağları bombalanıyor, uygulanan gıda ve giyecek ambargosu devam ediyordu. Çiller'in güneş gözlüğünün kaybolması nedeniyle azarladığı bayan korumasının ağlaması medyanın yoğun ilgisine konu olunca bombalar, ambargo ya da Dersim mitinginde söylenenler ikinci planda kaldı.

Sonuç olarak Kürdistan'da yapılan ikinci Çiller seferi de bir fiyaskodan öteye geçemedi. Çiller ve yanından ayırmadığı sivil-asker takım taklavatın Kürdistan gezisinden iki şey aklında kaldı: Biri ekibin Siirt'te yuhalanması, diğeri ise Çiller'in gözlüğü.

Köyleri Yakanlardan "Toplu Konut Projesi"

Tansu Çiller ve Murat Karayalçın'ın yanlarındaki generallerle birlikte çıktıkları Kürdistan seferinde halka vaat ettikleri "hizmet"lerden biri de toplu konut yatırımlarıydı. Kürdistan kentlerinin varoşlarına yığılan yüzbinlerce insana "sigara parasına" verileceği söylenen toplu konutların reklamı için Toplu Konut İdaresi Başkanı Yiğit Gülöksüz de beraber götürülmüştü.

Yapılan açıklamalara göre İlk etapta Diyarbakır'da 2 bin 50, Şırnak'ta 450, Hakkari'de ise 410 adet konut için 27 Ağustos'ta temel atılacak. Yiğit Gülöksüz "Güneydoğu'da peşinatları adeta taksitlendirdik, 6 aya yayarak üçe böldük. İnşaat yapmanın pahalı olduğu Güneydoğu'da İnebileceğimiz en düşük rakamlara indik. Bu rakamlar mucize rakamlardır" diyerek devletin yoksul Kürt insanını eve kavuşturmak için ne kadar fedakarlık yaptığını anlatıyor! Ancak bu açıklama, köyleri yakılarak göçe zorlanan ve Kürdistan dışındaki Adana, Mersin, İstanbul, İzmir gibi kentlere gitmek zorunda bırakılan insanları gizleyemiyor.

Evet, gelinen aşamada metropollere yönelik göçün yarattığı açmaz devleti böyle projelere zorluyor. Bugüne kadar batıdaki büyük şehirlere göç etme yollarını açık bırakan devlet göçün Adana, Mersin, İzmir, İstanbul gibi metropollerde yarattığı sonuçları kaldıramayacak bir noktaya gelmiş durumda. Büyük şehirlere yönelik kontrolsüz göçün artık düzen için tehdit oluşturacak boyutlara gelmesi göç eden kitleleri kontrol altına alacak çeşitli politikalar geliştirilmesi gereğini dayatıyor. Toplu Konut Projesi bir yanıyla bu gerekliliğin bir ürünü.

Kürdistan kırlarını boşaltma politikası devam ederken bir yandan da bazı yerleşim yerlerini birleştirme politikası uygulanacak. Toplu konut projesi bir yanıyla da bu ihtiyaca yanıt veriyor. Böylece defalarca gündeme getirilen ancak bir türlü oturtulamayan "strateji köyler" uygulamasına yakın bir uygulamayı da gerçekleştirmiş olacaklar.

Şimdi bu politikayı yine allayıp pullayıp halka şirin gözükmek İçin bir demagoji malzemesine dönüştürmeye kalkışıyorlar. Ancak fedakarlık görüntüsünün ardındaki sahtekarlık öyle sırıtıyor ki anlamak için özel bir çaba göstermek gerekmiyor.

Bugüne kadar evleri, tarlaları, hayvan barınaklarını, ormanları ateşe verenler sanki onlar değil! Köylere gıda ambargosu uygulayarak çocuklara varana dek Kürt köylüsünü aç bırakanlar, ev basıp yiyecekleri birbirine karıştıranlar, hayvanları telef edenler sanki onlar değil! Bir yaşındaki bebeden seksen yaşındaki dedeye kadar İşkence edenler, köylüleri topluca kurşuna dizenler, yakarak yıkarak, bombalayarak göçe zorlayanlar da onlar değil! Bütün bunları yaptıktan sonra hiç utanmadan Kürt halkının karşısına çıkıp "Size sigara parasına ev veriyoruz." diyorlar.

"Şu kadar terörist öldürdük" diye övünüp birbirleriyle yarışan ve sonra da "Dağdakiler de bu vatanın evlatları, keşke onlar da burada olsalardı." diye timsah gözyaşları döken siyaset sahiplerinin elinden çıkan her şey gibi toplu konut projesi de Kürt halkına aynı İkiyüzlülükle teslimiyeti dayatma politikasının bir parçası olarak kullanılıyor. Halka "ev sağlama" görüntüsü altında yaptıkları katliamları, yaktıkları köyleri unutturabileceklerini sanıyorlar. Ancak mücadele sürdükçe yapılanları unutturamayacaklar! Ellerindeki kanı silemeyecekler! Kürt halkının bu ikiyüzlü sahtekarlara vereceği yanıt belli: Evini al başına çal!

Özgür Ülke devrimcilere karşı daha acık olmalıdır

Devrimciler açıktırlar. Düşmanlarına karşı da, dostlarını eleştirip uyarırlarken de sözlerini sakınmazlar. Düşüncelerini açık ve net ifadelerle koyarlar ortaya, Bu, kendine güvenin ifadesidir; açıklık dostlara verilen değerin göstergesidir.

Özgür Ülke gazetesi böyle yapmıyor, "Birilerine" yanıt verme ihtiyacı hisseediyor ama yanıt vermeye çalışırken bin dereden su getiriyor. Hatta kime, hangi eleştiriden dolayı yanıt verdiğini de gizleyerek(!) kafa karışıklığı yaratmayı politika düzeyine çıkarıyor.

Özgür Ülke'nin 22 Ağustos 1994 tarihli sayısında "Okura Rapor" yazan Celil Şener, "Gerçek Yürüyor" yazısında "İt Dalaşı" ve "Kervan Yürüyor" başlıklarını da kullanmış. Bu arabaşlıkları okuyan birinin aklına hemen "İt Ürür Kervan Yürür" deyişi gelecek ve Özgür Ülke'nin burjuva basınla hesaplaştığını düşünecektir.

Yazının tamamını okuyup satır aralarına sıkıştırılanları görünce amacı anlıyoruz. Özgür Ülke devrimcilerle "hesaplaşıyor"!

Kullanılan üslup ve başvurulan kasaba politikacılığı - ne yazık ki-şaşırtmıyor bizleri. Hedefi ve muhatabı belirsiz (bizce açık) olan ifadelerle siyaset yapmayı çizgi haline getirenlerden farklı bir şey beklemiyoruz.

Beklemiyoruz ama, hoşgörmüyoruz da. Arkadaşlar, halkımıza dönük "kuyruklu" şeklindeki alçakça benzetmeleri dahi hoşgördüklerini söyleseler de, biz o kadar geniş olamıyoruz, olamayız. İddiamız ve ciddiyetimiz buna müsade etmiyor.

Kaygılarımızı ve gerekçelerini ortaya koyarak getirdiğimiz eleştirilerin, yaptığımız uyarıların "histerik çığlıklar" olarak değerlendirilmesini hoşgörmüyoruz. Saygısızlığın, densizliğin bu kadarını düzeysizliğinizle açıklamak yetmiyor.

"Bazıları kendilerince sol cenahtan yükleniyorlar" söylemini hoşgörmüyoruz... Açık bir şekilde yanıt vermelisiniz. Sizce biz hangi "cenah"tanız? Devrimci safların dışından bir yerden mi eleştiriyoruz sizleri?

Yaptığımız uyarıların ve siyasal tespitlerin demagoji malzemesi yapılmasını hoşgörmüyoruz... Küçük burjuva milliyetçiliğine getirdiğimiz eleştiriden yola çıkarak "Ne yani logomuzun altına Türkiye Türklerindir mi yazalım" diye feryat edip, böylesine dolaylı ve lüzumsuz sonuçlara varmanız en iyimser deyimiyle acizliktir. Yok, "Biz bunu Emin Çölaşan'a dönük yazdık" diyorsanız, bu da köylü kurnazlığında epey yol aldığınızı gösterir.

Yalancılığı hoşgörmüyoruz... Devrimci Sol'a hiçbir ilgisi olmayan kontra çocuklarını kendi siyasi çıkarlarınız doğrultusunda Devrimci Sol'cularmış gibi gösterme-nizi (Devrimci Sol savaşçılarının yarattığı direniş destanlarına duyarsızlığınız ortadayken bu darbeci hainleri dört sütuna manşet yaptınız) biz pragmatizm olarak niteledik. Yaptığınızın literatürdeki adı budur,

Neymiş?.. "Onların deklare ettikleri gibi yayınlıyoruz kimliklerini" Bununla ancak kendinizi kandırırsınız! Devrimciler hainlerin deklare ettiğine değil, onların gerçek kimliğine bakarlar. Kendi saflarında ya da diğer dost güçlerin saflarında; hain haindir! Bu gerçeği yakından biliyorsunuz. Ancak tutsağı olduğunuz pragmatizm, size geçmişte içinizden çıkan ihanetin de sahte kimlikler "deklare ettiğini" unuttturmuşa benziyor. Unutmamalısınız.

Devrimcilerin getirdiği eleştirilere neden cesaretle yanıt vermiyorsunuz?

"Vakit kıymetli, daha konuşacak çok şey var" diyorsunuz...

Hiç inandırıcı değil.

Ama eğer, Kürt halkının uğradığı onca vahşet ve katliama rağmen barış güvercinleri uçurmaya "konuşmak" diyorsanız; söyleyeceğimiz bir şey yok.

Hangi çekincelerle, neleri gözeterek böyle gayri-ciddi gerekçelerin ardına sığındığınız sizi ilgilendirir. Ancak biz bugüne değin yaptığımız gibi bundan sonra da yanlış ve tehlikeli gördüğümüz söylem ve politikaları -hiç lafı dolandırmadan- eleştirmeye devam edeceğiz.

Umarız sizler de bu eleştirileri saygılı bir şekilde yanıtlamayı öğrenirsiniz. Yazılarınızda en azından burjuvaziye mi devrimcilere mi, devrimcilereyse hangi çevreye yöneldiğiniz açık olmalıdır.

Bu arada bazı hatırlatmalarda bulunmayı gerekli görüyoruz.

"Artık gocunmuyoruz. Kürdüz " diyorsunuz. Halkımızın ait olduğu ulusun ya da milliyetin kimliğini sahiplenmesi, savaş içinde kendi ulusal kimliğiyle yer alması doğal olandır, olması gerekendir Niye bir "gocunma" yaşanmıştır bu noktada. Devrimciler bu kimliği sahiplenmenizi mi eleştirmişler yoksa? Çarpıtıyorsunuz.

Şehitler kervanına tüm onurları ve miraslarıyla sahip çıkıyor, anılarını da savaş içinde yaşatıyoruz. Savaş içinde yaşatmaya devam edeceğiz.

"Kervan"ı devrimcileri karalamanın basamağı yapmaktan vaz geçin.

Şunu da unutmayın: Bugüne kadar söylemek istediğimiz hiçbir şeyi dilimizin altında bırakmadık. Bunu sizler de biliyorsunuz Bilmenize rağmen "karşı devrimci diyecekler ya, şimdilik dilleri kavuşmuyor" gibi anlamsız yorumlarla kafa bulandırmaya çalışıyorsunuz. Devrimci safları birbirine yakınlaştırmanın yolu bu değildir.

Mert'çikler denize, Mehmetcikler dağa!

"Herkes Mert'in peşinden askere koşuyor!"muş... Mert ve Efe'nin ardından "220.bin asker kaçağı askerlik şubelerine başvuru yor"muş...

Öyle diyorlar... Burjuva medya, özellikle lümpen gençliğe seslenen Meydan, Bugün gibi gazeteler bu balonu şişirdikçe şişiriyoiar...

Daha düne kadar tehditler, hapis cezaları ile "ikna" edilemeyen gençler nasıl oluyor da birden koşa koşa askere gidiyorlar acaba? Bu soruya verilen cevap oldukça anlamlı:

"Nasıl olsa başbakanın oğlu askerde olacak, süreyi uzatamazlar." Gençlerin askerliğe koşmaları işte bu güvenceye dayanıyormuş!

Peki bu güvence kendi halkına, emekçilere karşı savaşmak, öldürmek ve ölmek için yeterli mi acaba? Öyle ya, herkes askerliğini Mert'in yaptığı yerde "yalı komandosu" yapmayacak! Belki Mert Karamürsel Donanma Komutanlığı tesislerinden bir tatil beldesine gönderilecek, ama ya "Mert'in peşinden askere koştuğu" söylenen Mehmetler? Onlar nereye gidecek, ne zaman, nasıl dönecekler askerlikten? Kaç tanesi jandarma, komando olup dağa taşa sürülecek? Malum, annesi başbakan, bakan ya da etkili yetkili olanlar bir avuç, ya diğerleri?

Bu somlara verecek bir yanıtları yok elbette. Gençleri bir avuç parababasının çıkarlarını korumak için hapis cezası tehdidinden sonra bu kez de aldatıcı "güvence"ler vererek askerlik yapmaya, vurulup Ölmeye çağırırken zengin çocuklarının burnunun bile kanamayacağını biliyorlar. Mertçik tatil yaparken yoksul halk çocukları Kürdistan dağlarına sürülüp Kürt köylülerinin evlerini ateşe vermeye, yoksul köylülere işkence edip katletmeye zorlanacak, öldürecek ve ölecekler. Efe'çik iki ay Balıkesir Ordu Donatım'da keyif çatıp şöyle "uygun" bir yerde 4 ay daha dinlenip tek dikili ağacının altındaki villasına dönerken, "askerlik uzatılmaz" güvencesi verilen Mehmetler "vatan" adına Kürt vatanını cehenneme çevirmek için kullanılacak ve yakıp yıkan, ırza geçip öldüren birer zebani haline getirilecekler.

Ve haksız savaş kurmaylarının oğulları, yakınları otel olarak kullandıkları ordueylerinin en lüks odalarında alem yaparken Savunma Bakanlığı "Sayın başbakanımızın oğlu Mert, merhum Cumhurbaşkanı Turgut Özal'ın oğlu Efe ve milli sporcumuz Naim Süleymanoğlu'nun bu dönem askere gelmeleri aslında çok iyi olmuştur.

Anası onu kendi elleriyle birliğine teslim etti. Mertçik askerliğini "yalı komandosu" olarak yapacak.

Bu vatan sadece üç beş kişinin değildir, hepimizindir." diyecek! Mantıkları çarpıcıdır, "Bu vatan sadece üç beş kişinin değil" derken bile üç-beş kişi diye Mert'leri, Efe'leri kastediyor ve vatanı adeta onlara tapuladıklarını ortaya koyuyorlar. Yani bugüne kadar dağa taşa sürüp öldürdükleri Mehmetler boşuna ölmüş. Vatan hala onların değil, Mert'lerin, Efe'lerin...

Ancak Mert ve Efe'nin bir de Naim'in askere gitmesi yetmiyor. Gitmeyenler öyle çok ki. Sahte çürük raporlarıyla, uzatmalı öğrencilik durumlarıyla ve bin bir yolla askerlikten "yırtan" ünlüler bir bir ortaya çıkmaya devam ediyorlar.

Ay-yıldızlı kolyelerle gençliğin önüne çıkarılan Cem Özer, Kenan Doğulu ve benzer tiplerin "vatan aşkı"nın askerliğin sınırında sona erdiği gözler önüne seriliveriyor birden bire!.. Koç'ların, Sabancıların, Alaton'ların çocukları ne yapıyor acaba? Onların "vatan aşkı" nerede başlayıp nerede bitiyor?

Dersim'de ambargo devam ediyor

Yaklaşık birbuçuk aydır devlet güçleri tarafından Dersim'e uygulanan ambargo devam ediyor. Özellikle Ovacık, Hozat, Çemişgezek ve Mazgirt ilçelerinde yoğunlaşan ambargo nedeniyle halk açlıkla karşı karşıya. Yiyecek ve giyecekler ancak izin belgesiyle alınırken, misafirleri de karakol-lara bildirmek zorunluluğu getirilmiş du-rumda. Seyahat etmeden önce de nereye gideleceği neden gidildiği ve ne kadar kalınacağını devlet güçlerine bildirmek zorunlu. İlçelerde görev yapan memurlar da se-yahat edebilmek için valilikten izin kağıdı almadan hiçbir yere adım atamıyorlar

Ambargo hakkında görüştüğümüz Hozat'a bağlı Tavuklar Köyü'nden bir köylü "Son bir aydır kimse evine 2 torba un, 5 kg. şeker, 1 kg çaydan fazlasını götüremi-yor. Bu miktarlardan fazla olan gıda maddelerine 'gerillaya gidiyor' diye el koyuyorlar" dedi.

Ovacık'ın Havuzlu Köyü'nden görüştüğümüz bir başka köylü de "Çay ile şeker iki kilodan fazla verilmiyor, unu ise yarım torbadan fazla almıyoruz." diyerek fazla gıda maddelerine el konulduğunu, özellikle nüfus bakımından kalabalık olan ailelerin sık sık ilçe merkezine gıda almak için git-mek zorunda kaldıklarını ve bu ailelerin maddi durumlarının giderek kötüleştiğini söyledi.

Ambargoya karşı Ovacık'ta 22 Ağustos günü esnaflar kepenk kapatma eylemi yaptılar. Eczacı Cem Mansuroğlu, şoför Ekber Soylu ve fırıncı Ali Kemal Güleç gözaltına alındı. İlçeye giriş çıkışlar ertesi gün öğle saatlerine kadar engellendi

Çemişgezek'te ambargo sebze-meyve ve tütüne yönelik olarak uygulanırken Maz-girt'te ise köylülerden yapılan alış-verişin faturası isteniyor. Mazgirt'te gıda maddesi satan esnafa da gıda sattığı insanların isim ve adreslerini bildirmesi yönünde baskı uygulanıyor.

Dersim'e bağlı diğer ilçelerde de ambargo köylülerin aldığı gıdalar yazılarak sürdürülüyor.

Kavgamız ve medyadan gü

Saldırıyor oligarşi. Yalnız tankıyla topuyla, kurşunlarıyla değil. Yalnız hava bombardımanlarıyla değil. Yakılan, bombalanan yalnız köyler, "hücre evleri" değil.

İnsanı, İnsan yaşamını hiçe sayıyor oligarşi. Bozuk gıdalarla, kolera yayan mikroptu sularla, açıktan akan lağımlarla zehirleniyor emekçiler. Ama yalnız bunlar değil insanı zehirleyen.

Oligarşinin saldırısı önümüze bir gazetede manşet olup geliyor. Ekranlardan günün 24 saati bombalanıyor evlerimiz. Sütunlardan, sayısız resmi ve özel TV kanalından durmaksızın zehir akıtılıyor yaşamımıza.

Saldıran, bombalayan, zehirleyen bu düşmanın adı, şimdilerde çokça kullanılan tanımıyla MEDYA'dır.

Burjuva basın, ülkemizde yıllarca "satılmış basın diye anıldı.

Devrimciler, demokratik kamuoyu yıllarca burjuva basının polis gazetecileri yaptığını, MİT direktifleriyle haber yazdığını söylediler.

Ama artık ikisi de geride kaldı bu tanımların.

Yanlış olduğu için değil, bu tanımlar burjuva basının bugünkü misyonunu, işlevini ifade etmekte yetersiz kaldığı için.

Dün devlet kağıt konusunda kolaylık tanımamakla tehdit ediyordu gazeteleri. Devlet ve tekeller, kurumlarının ve şirketlerinin ilanlarını kesmekle tehdit ediyorlardı. Ve istedikleri haberi çıkarttırmıyor, istedikleri yazıları yazdırıyorlardı gazetelere. Burjuva basın-yayın araçları bu tehditlere boyun eğerek gazetecilik yapıyordu. Satıyordu kendini açıkça.

Ama bugün, oligarşinin halka karşı yürüttüğü TC tarihinin en vahşi, en insanlık dışı, en yaygın saldırısına sütunlarıyla manşetleriyle ortak olan, katılan basın "tehdit"lerle yapmıyor bunu. Yazıçizdikleri, yayın anlayışları ve ahlakları devletin, tekeli burjuvazinin onlara uyguladığı yaptırımların sonucu değildir.

Çünkü artık dün tehditle, parayla haberleri, tek tek yazarları satın alan sermaye sahipleri bugün artık medyanın mutlak sahibi durumundadırlar.

Dün her devrimci eylem ya da hemen her operasyon sonrasında polis şefleri tek tek burjuva basının büyüklerini arar, onlara neyin, nasıl yazılması gerektiğini dikte ederlerdi. Arada bir hepsini toplayıp "yasadışı örgütlere karşı politikalarının ne olması gerektiğini anlatırlardı. Ve ek olarak, karakollarla, şubelerle içli dışlı "polis muhabirleri" aracılığıyla sızarlardı sayfalara.

Bugün artık bunlar da gereksizleşti. Burjuva basın polis şeflerinden, generallerden, MİT'çilerden aldığı direktifleri genel yayın çizgisine dönüştürdü. Polis işbirlikçisi kadrolarını genişletti. Kontrgerillanın psikolojik savaş taktikleri doğrultusunda bir yayın için direktif almaları gerekmiyor artık. Devrimciler katledildiğinde polisin açıklamalarıyla yetinmeyip bire-beş katarak görevlerini yerine getiriyorlar. Devrimcilerin üzerinde çıkan silahların balistik incelemelerini (!) polisten önce bitirip kamuoyuna açıklıyorlar.

Yaptıklarının yalnızca küçük, "mütevazı" bir parçası tabii bu.

"Hücre evi" baskınlarında infaz mangalarıyla birliktedirler. Fotoğraf makinalarını, kameraların çevrimşiler dik karşı.

Baskın "ölü ele geçirme"yle bittiğinde, kadın savaşçıları soyup film çekecek kadar insanlık dışı yöntemlerle ve örneğin silahı ölen devrimcinin eline tutuşturup mizansenler oluşturacak kadar duygusuz, hayvanca bir İğrençlikle, kandan hiçbir şeyin görünmediği karelerle korkuyu ve terörü sütunlarından, ekranlarından halka yayma görevine soyunurlar.

Kalemlerini halkın, devrimcilerin kanına batırarak-yazarlar haberlerini.

Görevleri bitmez yine de.

Katlettikleri devrimcilerin yanıbaşında havaya "zafer" atışı yapan infaz mangalarının yüzleri kar maskeli "böceklerini ilk alkışlayan onlardır. Katliama halk desteği lazımdır. Bu görevi de üstlenirler. Ertesi gün gazetelerde "halkın" "teröristlerin" cesetlerine saldırdığını, balkonlara Türk bayrakları asıldığını, "En Büyük Türk Polisi" sloganlarının atıldığını okur kamuoyu. Hiçbiri katliam sırasında minübüslerle taşınan amigolardan, evlerde bulunma ihtimali pek de olmayan o koca bayrakların tehditle dağıtılıp astırıldığından söz etmez.

Artık görevlerini yerine getiren uşaklarının rahatlığıyla kulübelerine dönerler diye düşünürsaniz yanılırsınız. Kontrgerillanın kalemşorleri görevleri başındadırlar yine. "Operasyon"da ters giden bir şeyler varsa -ki hepsinde vardır- onun "Türk polisi"ni yıpratmaması için, teslim olmayı bir türlü kabul etmeyen "teröristlerin" kahramanlaşmaması için yine sanılırlar kalemle.

Operasyonda polis kurşunlarıyla ölen, yaralanan sıradan insanlar varsa önce gizlenmeye çalışırlar, bu mümkün değilse, onların "terörist"lerin kurşunlarıyla vurulduğu "kanıtlanır".

Haber polis şeflerinin, valilerin, katillerin demeçleriyle süslenirken halkın "iyi insanlardı" açıklamaları, polise yağdırdığı lanetler es geçilir. Ve asıl görev burada başlar, artık "son darbe"yi vuracaklardır. Evde viskilerin, havyarların bulunduğundan başlanıp, "devrim nikahlı" olduklanna kadar sayısız demagoji senaryolaştırılır. Haber yanındaki bir kutuyla bitirilir; kutuda ya devrimci hareketin ne kadar "kanlı" bir örgüt olduğu ya da devrimci hareketin, önderliğinin ne kadar "lüks ve rahat içinde yaşadığı" anlatılır.

Saldırıyor oligarşi. Yalnız tankıyla topuyla, kurşunlarıyla değil. Yalnız hava bombardımanlarıyla değil. Yakılan, bombalanan yalnız köyler, "hücre evleri" değil. İnsanı, insan yaşamını hiçe sayıyor oligarşi. Bozuk gıdalarla, kolera yayan mikroplu sularla, açıktan akan lağımlarla zehirleniyor emekçiler. Ama yalnız bunlar değil insanı zehirleyen. Oligarşinin saldırısı önümüze bir gazetede manşet olup geliyor. Ekranlardan günün 24 saati bombalanıyor evlerimiz. Sütunlardan, sayısız resmî ve özel TV kanalından durmaksızın zehir akıtılıyor yaşamımıza. Saldıran, bombalayan, zehirleyen bu düşmanın adı, şimdilerde çokça kullanılan tanımıyla MEDYA'dır

Evet işte bu yüzden "polis direktifli gazetecilik" ya da benzeri bir tanım da anlatmaz onları. Onlar bunun ötesinde sahibiyle, muhabiriyle kontrgerillanın basınıdırlar. Kontrgerillanın psikolojik savaşının "aleti" değil doğrudan bir parçasıdırlar.

Kısacası, dillerine pelesenk ettikleri gibi bir "hür basın", ya da "Özgür medya" yoktur. Bu kavramların kendisi bile bir illüzyonun aracı olmuştur bu düzende. *"Para için yayınlanan, çalışanını ve halkını sömüren ve psikolojik savaşın bir parçası olan medya"* vardır bugün. Trilyonluk yatırım ve bütçeleriyle para basarcasına sahiplerinin ceplerini dolduran medya, aynı zamanda emperyalizmin ve oligarşinin halklara karşı egemenliğini koruma savaşında, terörü, korkuyu yayacak ve meşru gösterecek tek araçtır.

KÂR, KÂR, KÂR;
Para ve "İtibar" Kaynağı Basın

"Bazı bankacı, sanayiciler açıkça battıkları görülen, hızla tiraj kaybeden gazeteleri satın almak istediler. Kaybedecekleri para, basının gücünü kullanarak diğer işlerden kazanacakları paraların yanında solda sıfır kalıyordu. Bu düşünceyle kötü durumdaki gazetelere sahip oldular."

Bu paragraf sözcüğüne dokunulmaksızın Sabah gazetesinden alındı.

Kendi iç dalaşmalarının zorlamasıyla yapılan bu itirafın ortaya koyduğu bu işlev, basının, TV kanallarının asıl işlevlerinden biri halindedir bugün. '80 başlarından bu yana hız kazanan bir süreçle bu noktaya gelinmiştir.

Açığa çıkan ilk örneklerinden biri, yaşanmış ve yaşanılacak tüm örneklerin karakteristik bir özetidir adeta.

'85 yılında Güneş gazetesinin patronu - şimdinin DYP milletvekili- M. Ali Yılmaz, İstanbul Belediyesi'nin açtığı 7 milyarlık bir ihaleyi almak ister. Dönemin Belediye Başkanı Bedrettin Dalan ise vermek istemez. M. Ali Yılmaz ihale mafyasına başvurmaz, çünkü elinin altında aynı biçimde kullandığı bir "basın" vardır. Gazetesinin yazarlarından Mehmet Barlas'ı Dalan'a gönderir. İhaleyi vermediği takdirde Güneş gazetesinin sayfalarından saldırmak tehdidi yapılır. Karşısındaki "dördünce kuvvet"tir, Dalan saldırıyı göze alamaz ve aynı değerde bir başka ihaleyi M. Ali Yılmaz'a vererek basınla "dost" kalır. Bunun üzerine Güneş gazetesi "hür basın" şemsiyesiyle Dalan'a övgüler yazar. Tersi olup da ihale verilmeseydi, Dalan'a sövgünün bin türlüsü de yine aynı şemsiyenin altında yapılacaktı.

On yıllarca gazeteleri değil gazetecileri satın alarak, tehditlerle haber çıkartıp haber sokarak çıkarlarını savunan tekelci burjuvazi, gazetecilerin -ve giderek de TV'lerin- doğrudan ve dolaylı yollardan kar makinesi gibi çalışan bir sektöre dönüşmesiyle bu sektöre de gecikmeksizin el attı. "Ürün"ün doğrudan kârının dışında trilyonluk bir reklam pastası da vardı ortada. Tekelci burjuvazi hızla bu cazip pazara girdi. Gazeteleri satın aldı, sermayesini gücüyle yenilerini çıkarttı. Birden de fazla gazete ve TV kanalına sahip medya patronları türedi. Örneğin İnter Press Anonim Şirketi bünyesinde toplumun hemen her kesimine seslenen 30'dan fazla dergi vardır. Birkaç basın tekeli aynı zamanda dağıtımın da hemen tamamını kontrolleri altında tutmaktadır. Zaman zaman şu ya da bu gazetenin tekeller arasında el değiştirmesine tüm iğrençliklerinin ortaya serildiği dalaşmalar eşlik eder, çünkü paylaşılan pasta cazipti. Bağlı oldukları holdinglerin faaliyetleri pazarlamadan otomobil sektörüne, em* lakçılıktan tekstile kadar uzanan bir yelpaze oluşturuz. Hükümet politikaları karşısındaki tutumları da hükümetin aldığı kararlardan kendi şirketlerinin nasıl etkileneceğine göre belirlenir.

Artık o anlı şanlı muhabirler, yazarlar tekelci burjuvazinin doğrudan paralı memurları, sadık uşakları, iş takipçileridirler. İlkeler, düşünceler yerini "kim daha fazla para verirse"ye bırakmıştır. Futbolcular gibi "transfer"lerin olduğu bir yazar piya-

Basın ve TV'lerdeki bu şekillenme, gazetelerin "kontrgerilla basını"na dönüştürülmesini, medyanın bütün olarak oligarşinin katliamlar eşliğinde yürüttüğü psikolojik savaşın parçası haline getirilmesini de kolaylaştıracak bir zemin olmuştur. Kontrgerillanın en kaba, en "kabul edilemez" görünen isteklerinde bile medyanın patronlarını, kafemşörlerini

ihalelerle, kredilerle "ikna" etmek hiç de zor olmamıştır.

YALAN, YALAN, YALAN; Beyinleri Dumura Uğratmak İçin

Nasıl burjuva siyaset pazarında kıvrak manevraları en ustalıkla yapabilen, yalanlarını kitleler nezdinde en inandırıcı kılabilen "en iyi ve en başarılı politikacı" olup kıymete biniyorsa medya dünyasında da işler böyle yürüyor.

Ne var ki olay, yalnızca ahlaki anlamda yalancılık-dürüstlük sorunu değildir. Medyanın yalanları "sıcaklarda çıldırıp sokak ortasında soyundu" türünden asparagasların "masumluğunun" çok daha ötesinde bir işlevle yüklenmiştir.

CIA'nın yazıp Nikaragua'daki kontralara dağıttığı "Psikolojik Savaş El Kitabında yer alan talimatlardan birinde şunlar söyleniyor:

"Aslında siyasal bir savaşta, insan asli hedef olarak düşünülmelidir. Gerilla savaşının askeri hedefi olarak algılanan insanın en kritik noktası zihnidir. Zihne bir kez ulaşıldı mı, ... mermilere gerek bile kalmadan yenilgiye uğratılabilir." (Aktaran Noam Chomsky, Medya Denetimi, sf.11)

İşte tam da bu noktada yalan, kontgerilla savaşının halka, zihinlere yönelttilen mermilerinden başka bir şey değildir. Ve medya da bu mermileri atan silahtır burada.

Kontrgerilla basını yalanı pazarlarken asıl amaç, kitlelerin bilincini dumura uğratmak ve devamında onu düzenin istediği gibi yönlendirebilmesini sağlamaktır. Yalan hiç yoktan üretilebilir, gerçeği çarpıtarak da. Medya gücünü bir yanıyla bu çarpıtma yeteneğinden alır. Basında ya da televizyonda görselliğin, önyargıların, bilinçaltı oyunlarının yardımıyla doğru, bir anda yanlışa dönüşebilir. Yanlış da doğruya. Ahlaksızlık erdemin yerine geçer, gerçek yalan olur, ya da tersi. İnsanlık tarihinin bugüne değin yarattığı bütün ölçütler bir anda baş aşağı dönüverir.

Kontrgerillanın dünyanın hiçbir ülkesinde değişmeyen medya taktiklerinden biri, haber kısvesi altında kitlelerin bilincine ve bilinç altına seslenip, kitleler üzerinde, onların pek fazla düşünmesine gerek ve fırsat bırakmaksızın koşullanmalar, yargılar yaratmak, gerçekte yalnızca oligarşinin işine gelen çeşitli düşünce ve kavramları halkın günlük yaşamına sokmaktır.

Çok inceltilmiş, sinsice yöntemler geliştirmişlerdir bu noktada. Devrimcilerin eylemlerini ya da önderliğine ilişkin haberleri, düzenin en iğrenç yanlarını anlatan olaylarla yan yana vermek gibi. Bu tür haber ve kurgular biçimiyle bilinç altına seslenirken, muhtevalarıyla bilgisizlendirici bir işlev görürler. Örneğin kontrgerillanın basını, bir eylemi haber olarak tam sayfa verdiğinde bile, sayısız ayrıntı ve senaryo içinde tek bir cümle dahi olsun amaç yoktur. Böylece yapılan "kör bir terör" ve devrimciler de amaçsız, başıboş insanlar olarak gösterilmiş olur.

Elbette bu taktiklerden yalnızca biridir ve dolaylı utanıdır. Kontrgerillanın medya politikasının asıl yanını ise, halkın mücadelesine, değerlerine, geleneklerine ve kurtuluş savaşçılarına, devrimci harekete, kadrolarına ve önderliğine yöneltilen doğrudan saldırılar oluşturur. Saldırının bu biçiminde her şey, her türlü yalan, iftira meşrudur medya için.

Devrimci hareketin gelişimi tırmandıkça; halkın kavgası büyüdükçe daha çok sanlırlar bu taktiğe. Her gün yeni bir yalan, yeni bir komplo senaryosuna rastlanır gazetelerde. Bunları üretmekte zorluk çekmezler. Devrimcilere saldırıkren esas olarak kendi pisliklerini devrimcilere mal etme gibi bir yöntem izlediklerinden malzeme bulmakan kolaydır. Kendi idealsizlikleriyle devrimcilerin idealllerine, ahlaksızlıklarıyla devrimcilerin ahlakına saldırırlar.

Emin Demirel gibi "muhabirlerden" Ertürk Yöndem gibi TV "programcılarına" kadar hepsinin yaptığının özü budur.

Ama ne kadar etkili, ne kadar çarpıcı sunulursa sunulsun yalan yalandır sonuçta. Ve bu noktada oligarşinin en güvendiği silahlardan biri olan medya, ancak kuru-sıkı atabilen bir namluya sahiptir. Gerçeğin mermilerini kullanamaz onlar, çünkü gerçek önce onların yatağını, namlusunu parçalar.

doğrularımız çlüdür

Korkuyu ve gözdağını yazanların, inançlarını kanla yazanlar karşısında başarı şansları yoktur. Halkı yalanla besleyenlerin gerçeğin bileğini bükme güçleri yoktur. Gazeteleri kontrgerilla üssü haline getiren gazete patronları oligarşiye halka karşı savaşta akıl hocalığı yapan "köşe" yazarları ve kimliğinde gazeteci yazan katiller kalemlerini sattıkları düzenle aynı korkuyu yaşıyorlar, sonuçta da aynı kaderi paylaşacaklardır. Bundan kimsenin kuşkusu olmamaladır.

"DÖRDÜNCÜ KUVVET" DEĞİL, BEŞİNCİ KOL; Halka ve Devrimcilere Saldırının Kürsüsü

Yasama, Yürütme, Yargı... kitaplar burjuva demokrasisinin bu üç ayak üzerinde durduğunu yazarlar. Ancak ülkemiz faşizmle yönetildiğinden her şey yürütmeye tabidir. Yürütme ise bazen bir hükümette, bazen bir cuntada, bazen MGK'da ve bazen kontrgerillada cisimleşir.

Kitaplar bu üç "kuvvete bir dördüncüsünü de eklerler. Bu, basındır, bugünkü daha geniş anlamı ve kullanımıyla medya. Bu dördüncü ayağın akıbeti de diğerlerinden farklı değildir oysa.

Patronların elindeki bir medya faşizmin silahı haline gelmiştir. Bu medyanın yazarları, çizerleri elbirliğiyle "basın özgürlüğü", "haber alma ve yayma hakkı" gibi kavramların içini boşaltıp anlamsızlaştırmış ve medyayı düzenin baskı ve zulmünün, sömürüsünün perdesi haline getirmişlerdir. İşte medyanın bu fonksiyonudur ki, onu egemen sınıfların iktidarları açısından paha biçilmez bir silah haline dönüştürmüştür.

Medya'nın en önemli etki alanlarından biri de kuşkusuz, ülke gündeminin istenildiği gibi belirlenmesinde ortaya çıkar. Medya, sahte-suni gündemler yaratılmasında, egemen sınıfların eli-ayağı olmuştur.

Yüzlerce insanın öldüğü bir facia, ilk günkü manşetlerin, özel haberlerin "etesinde, birkaç gün içinde kamuoyuna unutturulabilir örneğin. Ve örneğin bir artistin, bir futbolcunun bilmem ne sorunu, ya da bir politikacının ağzından çıkan abuk-sabuk iki sözcük basından TV'ye hepsinde bir anda öne çıkarılır, üzerinde fırtınalar koparılır.

Gerçekten düzenin en rahat kullanabileceği araçlardan biridir medya. Çünkü sözde düzenin kurumu değillerdir. Hükümetleri, bakanları eleştirir, gerektiğinde yolsuzlukları manşetlere çıkarırlar. "Vatandaş ne diyor" köşeleri yaparlar sık sık. Özgürlüklerin ve demokrasinin yılmaz savunucusu kesilirler. Yani kısacası "kamuoyunun vicdanı"dır onlar, halktan yana gözükürler. Bu da onların, açık saldırıları dışında, halka ve devrimcilere karşı bir beşinci kol faaliyeti yürütmelerinin zeminidir.

Bu zeminde halka karşı kelimenin gerçek anlamıyla haince bir savaşın kalemşörlüğünü üstlenmişlerdir.

Egemen sınıfların sömürü çarklarının yağlanması için yüzbinlerce işçinin işten atılması gerekirsa, KİT"lerde ne kadar fazla işçi olduğunu ve bu yüzden zarar ettiklerini ilk onlar yazarlar sayfalarında. İşçi kıyımının gerekliliği kanıtlanmıştır artık. Bu yüzbinler işten atıldığında onların direnişleri ya da sefaletlerine yer vurtor sayfalarında. Devrimcilere yönelik saldırılarında sayısız devrimcinin "tetikçi", "bombacı" olduğunu burjuva medya araştırıp(!) açıklamış ve katliamlara daha baştan onayını koymuştur. İşçiler grevdeyse grevi ilk onlar "yasadışı" ilan ederler, halkın grevlerden ne kadar rahatsız olduğunu kanıtlarlar halkı konuşturarak... Polis şu ya da bu gecekondu semtine mı saldıracak, medya günler öncesinden o semtin nasıl bir "terör yuvası" ya da "kurtarılmış bölge" olduğunu yazmaya başlar. Kürdistan'a yönelik yeni bir operasyon hazırlığı mı vardır; hemen 'bahar seferi", "kış dersi" manşetlerini atar. Haberler öyle yazılır ki saldırıya ve mı, pikniğe mi gidecekleri belirsizleştirilir. Onların "sefer"lerinde yakılan köyler, göç ettirilen binler yoktur.

Polis yeni bir psikolojik saldırı mı tezgahlamaktadır, ellerinin altında haberleri hazırdır. Bilançolar yayınlayıp devrimci hareketin "çöktüğü"nü anlatırlar okurlanına. Gerekiyorsa "lalan yakalandı", Dursun Karataş Hollanda'da tutuklandı", türünden haberlerle panik ve umutsuzluk yayma görevini üstlenirler. Dediğimiz gibi sıntrı yoktur yalanın iftiranın.

Emekçilerin alınterini sömürenlerin, sömürüyü sonsuz kılmak için zulmedenlerin sözcülüğüne soyunanlar, bu sömürüden kendilerine düşen payı koruyabilmek için her gün, her yeni haberde daha da fazla aşağılanmaktan başka yol bulamazlar. Alçalarak yükenirler bu görevi. Bu nedenle akşam Sabancılarla, Koç'larla yemeğe oturup sabah devrimci kanına susamış katilleri alkışlamaya giderler. Çürüyenlerden yanadırlar ve kendileri de hızla çürümededirler.

GÜÇ HALKTA VE HAKLIDADIR; Medya Ancak Örgütsüz Bir Halk Karşısında Güçlüdür

Medya güçlü bir araç, etkili bir araç, evet ama nereye kadar?

Emperyalizmin vahşi körfez saldırısında "savaşı medya kazandı" diye yazdı kimileri... Ve kimi solcular medya tanrısı karşısında secdeye durup yeni tahliller, "arayışlar" peşinde koşuyorlar. Böylesine güçlü bir medya kuşatması atlında kendi haklılıklarını, kendi savaşlarını anlatamama "kaygı"ları dile getiriyorlar. "Demokratik", "barışçı", "legal" yollar diyorlar hemen peşisıra. Ekranlarda iki çift söz edebilmeyi mücadelenin kendisinden önemli görüyor ve devrim kavgasını *"medyanın olanaklarınndan yararlarına"* kavgasına indirgiyorlar. Ama asıl sorun haklılıklarına kendi inançları yoktur. Böyleleri aslında savaşa inanmıyorlar.

Medya, ilk bakışta üstesinden gelinemez gibi görünen kudretiyle, her şeyi çarpıtmak, halkımızın yarattığı bütün değerleri yok etmek istiyor. Toplumun her kesimini zulüm ve sömürü düzeninin ideolojik çerçevesine hapsetmeye çalışıyor. İtaati, şükürcülüğü yücelttiyor, mücadelenin sonu yok diyor emekçilere... Yiyecek ekmeği zor bulanlar evlerindeki televizyondan avunsun, piyasaya yeni çıkan fritökzen peşinde koşsun istiyor. Düşene bir tekme de o atsın, o gemisini kurtaran birey olsun istiyor. Evet, istiyor da istiyor.

Ama isteği, düzenin istediği ölçüde yerine gelmiyor. Çünkü tüm gücüne, çarpıtma yeteneğine karşın kendi pisliklerini örtmekten aciz bir medyadır bu.

Ve halkın değerleri, devrimci değerler, mücadelenin taşıdığı mesajlar, medyanın bombardımanının yok edemeyeceği kadar güçlüdür.

Kontrgerilla savaşının bir parçası olarak medyanın Ördüğü tüm sansür duvarları devrimci savaşın gelişimini, bu savaşın yaygınlaşmasını ve halka ulaşmasını engelleyememiştir. Hiçbir sansür duvarı, hiçbir *çarpıtma,* devrimci eylemin gücü ve netliği karşısında uzun süre duramaz.

Önderlere ilişkin, devrimci hareketin önderliğine ilişkin bu medyanın yıllarca yayıp durduğu iftiralar, çirkeflikler önderliğin ve devrimci hareketin sahiplenilişini engelleyebildi mi? "Dev-Sol'a darbe" başlıkları, bittiler, yok oldular haberleri, halk düşmanlarını, işkencecileri korkularından kurtarabildi mi?

İşte halk kurtuluş savaşçıları onlara rağmen savaşıyor. Emekçiler onlara rağmen caddeleri, alanları dolduruyor.

Korkuyu ve gözdağını yazanların, inançlarını kanla yazanlar karşısında başarı şansları yoktur.

Halkı yalanla besleyenlerin gerçeğin bileğini bükme güçleri yoktur. Gazeteleri kontrgerilla üssü haline getiren gazete patronları, oligarşiye halka karşı savaşta akıl hocalığı yapan "köşe" yazarları ve kimliğinde gazeteci yazan katiller, kalemlerini sattıkları düzenle aynı korkuyu yaşıyorlar sonuçta da aynı kaderi paylaşacaklardır. Bundan kimsenin kuşkusu olmamalıdır.

Medyanın patronları, ancak polis korumasında yazabilen kodamanları için söylenecek pek fazla bir şey yoktur. Onlara söylenecek olanı halkın adaleti söyleyecektir. Ama medyanın hemen her gün işten atılma tehditiyle çalıştırılan emekçilerinin, hala bu çirkefliğin, bu halk düşmanlığının içinden çıkma şansları vardır. Değilse hiçbir gerekçe onları, halka, devrimcilere karşı kontrgerilla basınının, medyanın yürüttüğü bu iğrenç savaşın suç ortağı olmaktan kurtaramayacaktır.

Kontranın "demokrat" avukatları

Darbeciler ve avukatları ne kadar da benziyorlar birbirlerine. Hepsinin de ortak noktası Devrimci Sol'a duydukları husumet. Darbecileri savunanların pek çoğu da yeminli Devrimci Sol düşmanı, ama bunu bile açıktan yapamayacak kadar da korkak ve kaypaklar. "Devrimci", "demokrat" olarak tanınmaya özen gösteren, "siyasi" davaların vazgeçilmez bazı avukatlarının ısrarla ırz düşmanlarını, hırsızları ve kontraları savunmaya koştuğu ise hiç de anlaşılamayacak nedenlerden kaynaklanmıyor. Kontra savunucularının her birinin kendisine göre gerekçesi var. Kimisi yıllardır beklediği fırsatı yakalamanın hırsıyla sahip çıkıyor kontralara, kimi de oturmamış kişiliği ile oradan oraya savrulurken, bu kez de "kurtarıcıları" savunurken buluyor kendini. Çok daha uyanık olanları ise, Devrimci Sol'un büyük mirasından pay alabilmeyi hesaplamış olsalar gerek.

Niyetleri ve nedenleri ne olursa olsun, devrimci harekete karşı ihanetin bayraktarlığını yapan darbeci ihanet çetesini, çete artıklarını savunmak devrimciler açısından hoş görülecek, kabul edilebilecek bir durum değildir ve asla da kabul etmeyeceğiz. Devrimci harekete içten ve dıştan gelen tüm saldırılarda, onlar, "devrimci", "demokrat" olma iddialarına karşın ya yanımızda değillerdi, ya da karşımızda yer aldılar. Bulları unutmuyoruz. Bunun böyle bilinmesini isterken, darbecileri savunmayı kendilerine görev bilen, piyasanın "demokrat" tüccarlarının kimler olduğunu da anlatmak gerekir sanıyoruz.

Kim bu avukat kılıklı tüccarlar? Devrimcilik, demokratlık adına ne yaparlar? evet, bunlar her şeyden önce ısrarla devrimci ve yurtsever geçinmelerine rağmen, devrimci ve yurtsever olmadıkları gibi, Devrimci Sol'a ve onun insanlarına karşı düşmanlıklarını sürdürmekte yeminlidirler...

Ercan Kanar; Her Davaya Giren Bir Avukat, Yalnız Devrimci Sol Olmasın da...

Darbecilere göğsünü siper eden "devrimci" avukatların başında, İHD İstanbul

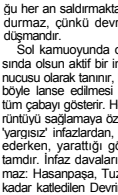
Ercan Kanar

Şubesi'nin "radikal" başkanı Ercan Kanar gelir. Açıktan düşmanlık yapacak kadar yeminli bir Devrimci Sol düşmanıdır ve kendi bulunduğu bütün alanlarda Devrimci Sol Güçlerin kurumlarına, insanlarına fırsat bulduğu her an saldırmaktan da bir adım geri durmaz, çünkü devrimcilere öfkelidir, düşmandır.

Sol kamuoyunda olsun, burjuva basında olsun aktif bir insan hakları savunucusu olarak tanınır, kendisi de özellikle böyle lanse edilmesi için elinden gelen tüm çabayı gösterir. Her zaman aynı görüntüyü sağlamaya özen gösterir, sürekli 'yargısız' infazlardan, katliamlardan söz ederken, yarattığı görüntüde her şey tamdır. İnfaz davalarının hiçbirini kaçırmaz: Hasanpaşa, Tuzla... Ama bugüne kadar katledilen Devrimci Sol savaşçılarının hiçbirinin infaz davasını izlediği görülmemiştir. Devrimci Solcuların davalarını çünkü adı Devrimci Solcularla birlikte anılmamalıdır. Yeminlidir buna. Ve tabii - itiraf edemese de- korkar bundan.

Evet, Ercan Kanar, Devrimci Sol Ana Davası sürdüğü sırada, tutsakların Nebi Barlas'ı, yaptıklarından dolayı azlettikleri zaman neredeyse "Nebi Barlas'ı Savunma Komiteleri" kuracak kadar bayraktarlığa soyunduğun günler unutulmadı. Yanında şimdi birlikte kontra savunuculuğu yaptığınız Mihriban Kırdök, Kamber Soypak gibi 17 avukatla birlikte yayınladığınız bildiri de unutulmadı. Unutmadık o günleri. Ama sen unutmuşa benziyorsun. Sahi, o günlerde tartıştığın, karşılıklı bağırıp çağırdığınız insanlar Harun'la Alişan değil miydi? Fethiye seni teşhir ettiğinde küplere binmemiş miydin? Ne de çabuk unuttun! Şimdi kol kolasınız, ne de olsa güçlü bir ortak paydanız oldu: Devrimci Sol düşmanlığı...

Ercan Kanar'ın hakkını yememek gerekir, o darbecileri savunmayı "bilince çıkaracak" kadar içselleştirmiş bir şahsiyettir. O, Denizli İHD'ye yollanan Darbeci Çözüm dergisinin yırtılarak aynı zadla darbecilere yollandığını duyunca hemen telefona sarılarak Denizli İHD'dekilerden hesap soracak kadar darbecileri sahiplenen birisidir. Saklamaz da yaptıklarını... Darbecilerin avukatları içinde en yürekli(!) odur çünkü...

İşkencecilerin Avukatının Avukatı: Osman Ergin

Ercan Kanar kadar açık olamayanlar da var, tıpkı Osman Ergin gibi. Devrimci -

Osman Ergin

Sol Ana Davasının avukatlarından olmakla tanındığı için epeyce isim yaptı Osman Ergin. Deyim yerindeyse, Devrimci Sol sayesinde yüz milyonlarla oynadı, popüleritesi arttı. 12 Eylül'lü yılların getirdiği ortamda kendisini "büyük insan, değerli demokrat ve kıymetli avukat" olarak tanıtmaya özen gösterdi hep. Devrimci Sol davalarına bakmaya, Devrimci Sol tutsaklarının vekili olmaya layık olmadığı anlaşıldığında, önce uyarıldı Osman Ergin. Ardından da tıpkı Nebi Barlas gibi azledildi. Tepki göstermedi. Onursuzca kenara çekildi. Sinsi bir yapısı olduğundan, tartışmadı bile, ama gizliden gizliye Devrimci Sol düşmanlığı yapmayı sürdürdü. Şimdi olduğu gibi. Cebini doldururken, devrimcilerin yanında olan Osman Ergin, daha sonra işkencecileri savunan bir avukatın cezaevinde Devrimci Sol tutsakları tarafından dövülmesi üzerine açılan soruşturmayı yönetecek kadar şerefsizleşti. Onun için alçalmanın sınırı kalmamıştı çünkü. Osman Ergin, uzlaşmacı ve sinsi bir adam olduğundan, hiç kimseyle çatışmaz, hele açıktan tartışmasına ise neredeyse tanık bile olunmamıştır. Yakaladığı tarihi fırsat olarak "darbecilerin avukatlığına soyunması" da bu yüzdendir. Çünkü "demokrat" geçinmek ve Özgür Ülke'nin bazı basın davalarına girmek ona yetse de, eline geçen darbecilerin mahkemesi fırsatını kaçıramazdı. Ne de olsa Devrimci Sol'a karşı olan her yol, her kişi mübahtı.

Siyasi Olmayan Siyasi Dava Avukatı: Mihriban Kırdok

İlginç insanlar şu darbecilerin avukatları. Kimileri bir örgütlülüğün olduğu ya da örgütlü ilişkide olabilecek hiçbir yere, hiçbir kuruma -hatta İHD'ye ve ÇHD'ye bile- gidemeyen fellik fellik kaçarlarken, Örgüt davalarının nedense vazgeçilmez avukatları olmadan da edemiyorlar. Avukat Mihriban Kırdök de bu tipler içinde

Mihriban Kırdök

en öne çıkanlardan birisidir. Kendisi "siyasi" bilinir, girdiği davalarla bu imajı destekler. Ama kendisinin de sıkça dediği gibi "on milyon almadan" davaya girmez. Yıllardır örgüt davalarına girse de, hala politik olamamıştır Mihriban hanım; kendisi için fezlekelere örgüt avukatı yazan şube müdürü için önce şikayette bulunup, dava açıldıktan sonra şube müdürünün özür dilemesiyle şikayetini geri alacak kadar politik tavır almaktan uzaktır. DGM koridorlarında polislerle yaptığı sohbetler bunun yansımasıdır doğal olarak... Siyasi görünüp siyasetten uzak olmakla, darbecilere avukatlık yapmak ne kadar birbiriyle örtüşüyor. Bunun yanıtını henüz alabilmiş değiliz... Salt darbeci çetenin içinde bir bayan avukat var diye "mesleki dayanışma"dan söz etmek ne kadar dürüst bir açıklama olur. Sorumlu tavır, dürüst tavır darbeciliğin savunuculuğunu yapmadan önce, darbenin ve darbeciliğin ne olduğunun, ahlakının sorgulanmasıdır. Darbecilik gibi bir pislik açıkça sorgulanmadan, onun savunuculuğunu yapmak, ne meslek ahlakıyla ne de aydın sorumluluğuyla bağdaşır. Sorun sadece darbecilerin vereceği yüklü avukatlık ücretleri ise, diyebileceğimiz hiçbir şey olmaz size. Çünkü parası olmayan devrimcileri yan yolda bırakanlar, paralı darbecileri tercih edecektir kuşkusuz.

Günebakan Bir Avukat: Özcan Kılıç

Kontraların avukatları içinde bir de Özcan Kılıç var. Avukatlar arasında tanımayan yoktur Özcan Kılıç'ı, çünkü oturmuş bir kişiliği ve siyasi çizgisi olmadığından, o çevreden bu çevreye, oradan oraya gezer durur. Son zamanlarda da yakın çevresinden dolayı yurtseverlerle olan diyaloğunu geliştirdi. Şimdi de Özgür Ülke gazetesinin avukatlığını yapıyor. Her seyiyle, yaşamıyla, ilişkileriyle tipik Dev-Yol kültürüyle biçimlenmiş birisi olarak, çıkar ilişkileri gereği kontraları savunmaya soyunduğu su götürmez. Ne de olsa bir "günebakan"dır, çıkarlarının ışığı nerede yanarsa o yana döner.

Şahsiyetsizlik Timsali Zeynel Temizkan, Ve Öteki...

Bunlarla bitmiyor savunucular, irili ufaklı, küçükü büyüklü bir takım yapıyor darbecilerin avukatları; Eren Keskin, Fikri Doğan, Kamber Soypak, Metin Kozan, Fikret İlkiz, Gülseren Tuncer ve yeni avukatlardan şahsiyetsizlik örneği veren Zeynel Temizkan...

Birçoğunuzun ilk kez adını duyduğu Zeynel Temizkan, bir süre için gelip gittiği Halkın Hukuk Bürosu'ndan disiplinli mücadeleyi kaldıramadığından, deyim yerindeyse ipe un sererek çekip gitti. Korkuyordu çünkü, yaşamının disipline edilmesinden, lümpen özentilerine prim verilmemesinden ve en önemlisi de örgütlü bir yaşamdan korkuyordu. Dürüstçe konuşmak bile onun için çok zordu, adeta kaçarak gitti. Devrimcilik yerine lümpen bir yaşamı seçti. Uzun süre sesi soluğu çıkmadı. Darbecilik ihanetinin ortaya çıkmasından sonra, lümpenliğin darbecilikle meşruluğunu görünce, aradığını bulduğunu sanıp ortaya çıktı. Amacı darbecilerle birlikte isim yapmak, Devrimci Sol'un paylaşılan "miras"ından pay alabilmekti. Biraz cesaret deyip, darbecilerin avukatlığına soyundu. Ama hala korkuyordu. Darbeciler de ondan söz ederken "çekiniyor" diye uyarmadan edemediklerine göre, Devrimci Sol'a olan düşmanlığı korkusunu bastırmaya henüz yetmemiş anlaşılan... Korkmakta haklı, çünkü Devrimci Sol bugüne kadar sırtından hiçbir asalağın beslenmesine izin vermediği gibi, Zeynel gibi leş kargalarına da göz yummaz, yummayacaktır. Fırsatçılık kolay iş gibi görülür ama değildir. Devrimcilerin karşısında durabilmek, onların yarattığı değerleri yağmalayabilmek yürek ister. Ama o yürek sende hiç olmadı Zeynel... Bundan sonra da olmayacak. Kaçar gibi girip çıktığın duruşmalardan ya da cezaevi görüşlerinden sonra hep o yüreğindeki korkuyla kaçar gibi dolaşmaya devam edeceksin...

Devrimcilikleri Etiketlerindedir, İnmez Yüreklerine... Küçük Yürekli Tüccar Kafalıdırlar

Birer ikişer tanıtmaya çalıştığımız darbeci avukatları için denebilecek çok şey var. Ama bunların hepsinden önemlisi, üzerlerinde taşıdıkları devrimciliğin de, demokratlığın da yalnızca birer etiket olmaktan öteye gitmediğidir. Onlar bu çok sevdikleri etiketlerle -etiketi severler ama örgütlülüğü sevmezler- devrimcileri, devrimcilerin ailelerini sömürmekte hiç de zorlanmazlar, en azından bugüne kadar zorlanmadılar. Devrim için, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm için ölebilmeyi, işkenceleri, yıllarca tutsak kalmayı göze alan devrimciler, bu tip tüccar kafalı, ikiyüzlü avukatlar açısından yalnızca kârlı birer para kaynağıdır o kadar. Onların duyarlılıkları da ya da pek sevdikleri bir deyişle devrimcilikleri de mahkeme dosyaları ve cüzdanları arasında sınırlıdır. Ne inançlarına, ne de yüreklerine inmez devrimcilikleri.

Morglar devrimcilerin, yurtseverlerin cesetleriyle doluyken neredeydiler? Kaç şehidin ailesiyle ilgilenip, cenazesinde bulundular? Oysa şehitlerin pek çoğu kendi mücekkileriydi, ama cenazelerde bulunmak riskli onlar için, hepsi de etiketi seviyor ama risk istemiyorlardı. Bu yüzden gelmediler morglara, katılmadılar cenazelere. Etiketlerine bakıp aldanmadan hepsinin adını açıkça koymak gerekir. Bunların hepsi düzen insanlarıdır ve adları da böyle bilinmelidir. Küçük yürekli, tüccar kafalı bu insanlar değerlerden, İlkelerden ne kadar uzaklarsa, darbecilerin saflarına da o kadar yakındırlar. Yani üstlendikleri davayla asıl yerlerine geçtiler yalnızca...

"DEVRİMCİ"liği tükenen "YOL"culuk

Devrimci Yol, artık, 1977'de yola çıkmış olan bir büyük tasfiyecilik sürecinin hikayesidir. Hazıra kondukları THKP-C potansiyelinin çarçur edildiği, savaşçı unsurların atıl bırakıldığı, giderek pasif ize edildiği, geriye ne örgütlenme, ne ideoloji, ne de inancın bırakıldığı bir sürecin sonunda, tasfiyeciliğin artık dibe vurduğu bir hikaye...

Cunta karşısında kaçkınlığın, mülteciliğin, teslimiyetçi bir cezaevi ve mahkeme pratiğinin ardından hiçbir şey olmamış gibi yeniden "devrimci" iddialarla ortaya çıkmak elbette kolay değildi. Sadece "önderlik misyonunu yerine getirememiş olmaktan dolayı değil, aynı zamanda "devrimciliği ideolojik ve örgütsel olarak tasfiye etmiş olmanın da bir sonucu olarak kendini ifade etme problemi ortaya çıktı.

"Demokrat!" kavramında karar kıldılar.

Ama gerçek anlamda "demokratlık" bile ülkemizde zordu. Demokrat olabilmek için "Birincisi bugünlerde devletin Kürt politikasına karşı çıkabileceksin ve bu konuda kesin tavır alabileceksin. İkincisi 12 Eylül rejiminin her türlü uzantısına karşı kesin tavır alacaksın. Üçüncüsü sosyalizm düşmanlığı yapmayacaksın." dediler. Artık herkes hiç olmazsa Demokrat! olmanın gereklerini yapmalıydı.

Ama olmadı.

Kendi koydukları ölçütlere göre demokrat olma iddiaları bile sözde kaldı, yaşamda karşılığını bulmadı.

DY önderleri ve birçok eski militanı, bu süre içinde cezaevlerinden tahliye olarak, dışarıda epeyce bir kafa sayısına da ulaştılar. "Türkiye Nereye" başlıklı bir yazıda kaşarlanmış bir "önder" "Bugün en kötü iş susmaktır." diye tabanı uyardı. Eskisi gibi üzerine oturacakları bir hareketlilik aradı.

Ama yine ses çıkmadı.

"12 Eylül rejiminin her türlü uzantısına" hukukuna, DGM'lerine, cezaevlerine ve diğer kurumlarına karşı da tavır alma konusunda, ya da devletin Kürt politikasına karşı DY çevresinden ne bir ses, ne de bir nefes duyulmadı. Çünkü geçmişteki THKP-C potansiyelinden geriye, iyi niyetli bazı unsurlar dışında fazla bir şey kalmamıştı.

Düzenle bağlan gelişmiş, kurdukları kişisel yaşamlarının yıkılmasını istemeyen, ara sıra oy verme, piknik, yasal miting gibi yerlere gelerek eski çevresinden kopmamaya çalışan, devrimciliği bitmiş, hatta "demokrat!" olmanın bile gereklerini yerine getiremeyen, ama Devrimci Yol'culuğu devam eden insanlar... İdeolojik ve örgütsel tasfiyeciliğin vardığı boyutun doğal sonucu işte burası olmuştu.

Elbette sadece bu insanları suçlamak doğru değil. Çünkü asıl suçlu tasfiyeciliği THKP-C potansiyeline dayatan DY "önderleridir.

12 Eylül'den önce, üzerine oturdukları THKP-C potansiyelini kendiliğindencliğe terk eden, bir savaş örgütü oluşturma adımları atmaktan korkan, 12 Eylül faşizmine karşı savaş ve direniş kararı alma cesaretinden yoksun olan, cezaevlerinde ölümüne direnişlere girme kararlılığını gösteremeyip, teslim olan, mahkemelerde "Biz örgüt değil, dergi çevresiyiz" diyerek, geçmiş düşünce ve pratiklerine sahip çıkamayan "önderlerin böylesine, boyutlu bir tasfiye sürecinin ardından tabandaki "devrimcilik iddiasındaki zayıflama pek şaşırtıcı olmasa gerekir.

Neyin Tartışması? Amacı, Hedefi Ne?

DY "önderleri", geçmişten bugüne yaşadıkları sorunları, geleceğe dönük bir pratiğin örgütlenmesinde doğru perspektifleri üretmek amacıyla ele almak yerine, —ki böylesi bir tartışmada geçmiş "önderlik" sorgulanacaktı-, amacı, hedefi belli olmayan, pratik sürecin ihtiyaçlarına cevap vermekten uzak bir tartışma süreci başlattılar.

Böylece bir kez daha geçmişte sorumlu oldukları tasfiye süreci ile hesaplaşmaktan kurtulduular. Geçmişte mücadeleden kaçmışlardı. Şimdi de geçmişe bakmaktan kaçmanın yolunu buldular. Onlara bu fırsatı, Sovyetler Birliği'nin dağılması verdi.

Melih Pekdemir: *"Bugün en ciddi ideolojik handikapımız, sosyalizmi inanılır bir dava olarak tanımlamak, sunmak ve bunun gerekleri yerine getirmek... Bu yönde toplu bir bilinç değişikliğine ihtiyacımız var. Sona ermiş bir sosyalizmin argümanlarda düşünmekle yetindiğimiz ölçüde bunu sağlayabilmemiz mümkün değil."* derken, da'na tartışmanın başında hem neyin tartışılması gerektiğini, hem de aynı konuda daha tartışılmadan belli yargılara sahip olduğunu ifade etti.

Tartışmaların öne çıkan soruları şunlardı:

"Merkezi plan düşüncesinin piyasa ekonomisi karşısında geçersiz kaldığı kanıtlanmış mıdır? Sosyalist ülkelerdeki insanlar neden Batı toplumlarına has yaşam biçimini tercih etmişlerdir? Sosyalist ülkelerdeki üretim ve teknoloji neden kapitalist toplumlara göre geri kalmıştır? Komünizmin tümüyle iflas ettiği, gerçekleşmesi imkansız bir ütopya olduğu kanıtlanmış mıdır? İflas eden, sadece bürokratik sosyalizm anlayışları mıdır, yoksa Leninist (hatta Marksist) teori midir? vb. vb. sorular uzatılabilir."

Uzatıldı da. Ve aylar süren tartışmalar başlatıldı. Sosyalizme inancın yitirilmiş olduğunu ifade eden bu sorular üzerine ve pratik süreçten kopuk bu tartışmalar sonunda gelinen nokta "Aynı soruları soran bir topluluk durumuna gelmek" oldu. Hatta çoğu zaman bunu bile başaramadılar.

Sormak gerekiyor: Hangi konuda ne ürettiniz? Sosyalizmin sorunlarına çözüm diye, Gorbaçov ve Brejnev dönemlerini es geçip, Stalin ve Lenin'i hedef alarak ve giderek inkar etme düşüncesine vararak hangi soruna cevap bulduunuz? Eski Berstein ve Kautsky'nin düşünsel hattına gelmekle, yeni bir düşünce temeli mi oluşturduğunuzu sandınız?

Sorular çoğaltılabilir. Ama gerekli değil. "Sosyalizmin tarihsel bir yeni dönemi başlayacaksa, bunun teorisi de yeniden üretilecek" diye büyük iddialarla ortaya çıkıp, II. Enternasyonal çizgisi ile buluşma, hatta daha da ileri giderek sivil toplumcu görüşleri bir "düşünsel derinlik" diye pazarlamaya kalkmaları, DY tasfiyeliğinin en son vardıkları "kopuş" noktasıdır.

Sosyalizme inancını yitiren, yenik "önderler", bu "kopuş"u pratik hareketsizliğin de gerekçesi haline getirerek, tasfiyeciliğin son halkasına ulaştılar. *"Tek başına politik amaç ya da politik mücadele biçimi bir anlam ifade etmiyor. Bir elinde inanılır bir dava, yani katılımı sağlayabilen bir ideoloji olmadıkça öbür elindeki politik aracın da Önemi kalmıyor."* (Tartışma Süreci Yazıları, syf.229, M.Pekdemir)

Sosyalizme inançsızlığı, Pekdemir'in elini kolunu bağlıyor. Ne için mücadele edecek bilemiyor. Ona göre yapacak bir şey yok! önce "ne için mücadele" edileceğini mutlaka tartışmak ve çözmek istiyor.

Bu sorun ezilen işçi ve köylü yığınlarının sorunu" değil, küçük burjuva aydınlarının sorunudur. Ve bu, hala kendilerine inanan insanları aldatmak, kandırmak ve düzen sınırlarına çekmek için düzenbazlık yapmaktan başka bir şey değildir.

Yeni Olmayan "Kesifler"

Taner Akçam gibi "Marksizm de öldü" diyenlerin bile hala Devrimci Yol'un bir versiyonu sayıldığı bir zeminde, sivil toplumculuktan aşırıları görüşlerin olması da doğal.

Bunlardan biri de, tartışma sürecinde ortaya çıkan "Biz önder değiliz" diyerek, yöneticilik misyonuna getirilen sivil toplumcu yorum. DY önderleri "Çobanları reddetmezseniz, sürü olmaktan kurtulamazsınız." diyorlar.

Oysa gerek 12 Eylül cuntası döneminde, gerekse daha önce kendi tabanfarındaki insanlar "önderlerinden" sadece dergiye yazı yazmalarını değil, mücadele sürecinin kurmaylığını üstlenmelerini, savaşa, direnişe en önde atılmalarını beklemişti. Onlar bu misyonlarını yerine getirmek yerine sadece dergi yazarlığı yaptılar. Şimdi de "Biz yeterince konuştuk, biraz da siz konuşun" diyerek güya "söz ve karar" hakkını herkesle paylaşmaya çalışıyorlar. Bu sahtekarliktan başka bir şey değildir. Yüzlerce insanı ölüme gönderenler, bunun hesabını vereceklerine, utanmazca insanları kandırmaya devam ediyorlar.

Bu utanmazlar, geniş katılımlı demokratik kitle partisi uğruna, 27 Mart kirli seçimlerine bile girdiler. Bağımsız adaylarla girdikleri seçimlerden biraz yüksek bir oy oranına ulaşabilselerdi yasal partinin temeli de atılmış olacaktı. Ancak "kesin kazanırız" dedikleri Ankara Mamak'ta bile % 1 civarında oy almaları, yasal parti hesaplarını başka bir bahara bıraktı.

Yasal parti, çok seslilik derken, hala eski DY çizgisini savunanları kendi çevrelerinde tutmanın kılıfı ise şöyle: "Biz Birleşik Devrimci Savaş stratejisini reddetmiyoruz ki."

Evet reddetmiyorlar.

Ama bir şartla. Bu konuda söz alanlardan M.Memduh Uyan şöyle diyor: *Teori, ideoloji, politika, ütopya, gelecek tasanrı belirsizleşince silahlı mücadele de geliştirilemez. Silahlı mücadele, uğruna can verilecek düşüncenin-ütopyanın amaçların açık-belirgin olduğu koşullarda yürütülebilir."* (Tartışma Süreci Yazıları-2, syf.38)

Tabii, bu sözler silahlı mücadeleyi terk etmek anlamına gelmiyor. İlerde -bir gün- uğruna can verilecek ütopya açık-belirgin hale gelirse, silahlı mücadele de başlayacak. *"İçinde bulunduğumuz koşullarda belki de uzun süre kitlesel, politik faaliyetler içinde olmamız gerekecektir."*(age., syf.39)

İçinde bulunduğumuz ülke koşullarının, silahlı mücadele vermeyi zorunlu kıldığı reddedilmiyorsa, "uzun süre kitlesel, politik faaliyet içinde olma"nın tek anlamı, tartışma süreci adına, düzenle kurulan bağları bozmadan, oyalanmaya devam etmek oluyor.

Kitlesel politik faaliyet ise, ne bir İşçi direnişinde, ne de diğer halk katmanlarının (yıkılan gecekondular, mahalle sorunları, gençlik, göç eden Kürt halkı vb.) sorunlarına sahip çıkarak dişe diş bir mücadele geliştirmek olmasa gerek. Çünkü DVlileri böylesi mücadele örnekleri içinde pek gören olmadı. Ama sarı sendikacılığın kulvarına yuvarlanan DİSK ve bazı memur sendikalarında koltuk kapmaca yarışına bakılırsa, DY etkinliği hemen göze çarpar. Kitlesel politik faaliyet dedikleri de bu olsa gerek.

Şehitler Hesap Sorar

"Yalnızca yaşayanlar değil, ölüler de sorgular yaşayanları. Hele başkaları için yola çıkmışlarsa, başkalarının daha insanca, onurlu ve sömürüsüz bir dünyada yaşamaları için ölmüşlerse, iki şeyi, derinlemesine irdelenmemiş cılız-çarpık teorileri ve ikiyüzlülüğü bu eciş-bücüş İnsanların yüzüne bir tokat gibi çarpmayı kendi sonsuzluk yaşamlarında hiç kesintisiz sürdürürler." (öldükleriyle Kalmadıklar, Orhan İyiler)

1971'in kanları ile destan yaratanlarına "çoşist" diyenler için söylenen bu sözleri artık DY tasfiyeci "önderleri" için söylemek gerek.

Evet, şehitler geçmişle verdikleri mücadeleler ve söylediklerivle bugün karşılarına dikiliyorlar.

Mustafa Özenç, 1981 20 Ağustos'unun alacakaranlığında idam sehpasına yürürken, sabahın doğacağından, gelecek güzel günlerden emindi. Yoldaşlarına yazdığı son mektubunda şöyle diyordu: "*Her zaman için onur duyduğum ve birlikte olduğum Türkiye emekçi halklarının kurtuluşu uğruna omuz omuza çarpıştığımız Devrimci Yol saflarından beni ancak ve ancak ölüm ayırabilirdi. Ki, bu da geride mücadelemizi, 'kurtuluşa kadar' sürdürecek yoldaşlar olduğu müddetçe, şerefli bir nöbet teslimi olarak, beni hiçbir şekilde korkutacak bir olay değildir."*

Mustafa Özenç gelecekte THKP-C'nin "Kurtuluşa Kadar Savaş" şiarına sahip çıkanların olacağından ve mücadelenin sürdürüleceğinden de emindi. Nitekim yanılmadı. Bu şiar, şu anda Türkiye devriminin yolunu aydınlatıyor. Savaş içinde şehit düşmeyi şerefli bir nöbet teslimi olarak kavrayanlar, "Kendini Türkiye halkının kurtuluşuna adayan'lar, Bağcılar'da, Çiftehavuzlar'da, Karadeniz, Toros, Dersim, Sivas, Malatya dağlarında "Kurtuluşa Kadar Savaş" şiarını kanlarıyla yazıyorlar.

Ancak Devrimci Yol saflarında değil! Çünkü Devrimci Yol mücadele alanlarından ayrılalı uzun yıllar oldu. Devrimci Yol, artık, 1977'de yola çıkmış olan bir büyük tasfiyecilik sürecinin hikayesidir. Hazıra kondukları THKP-C potansiyelinin çarçur edildiği, savaşçı unsurların atıl bırakıldığı, giderek pasifize edildiği, geriye ne örgütlenme, ne ideoloji; ne de inancın bırakıldığı bir sürecin sonunda, tasfiyeciliğin artık dibe vurduğu bir hikaye.

Türk-İş 20 Temmuz'un üstünü küllüyor

"20 Temmuz Başlangıç, Mücadele Sürecek..."

İşçiler yoğun çaba ve teşhir sonucu Türk-İş ağalarını dize getirerek, Temmuz'un 20'sindeki genel direnişi hayata geçirmeyi başardılar. 20 Temmuz'dan sonra ne yapılması gerektiğini, mücadelenin nasıl bir çizgide yükseleceğinin mesajını da yine o gün verdiler. Hak alma mücadelesinin 5 Nisan soygun paketiyle birlikte emekçilere topyekün savaş açan İktidarla masaya oturmaktan değil onlara anladıkları dilden karşılık vermekten geçtiğini söylediler. Sarı sendikacılara ve iktidarın tehditlerine rağmen emekçilerin bu direnişi aynı zamanda iktidara karşı bir güç gösterisi oldu. Mücadelenin süreceği mesajı verildi.

Türk-İş ise işçilerin 20 Temmuz'da açtığı yolu kapatma uğraşında. Nasıl Türk-İş 20 Temmuz eyleminden kaçmak için her yolu denedi, kaçacak yer aradı ise bugün de bunun devamının getirilmemesi için çırpınıyor. 20 Temmuz'da birçok sarı sendikacı işçilere eylem yapılacağını, eylemin biçimini bildirmedi. Türk-İş yöneticileri genel grev yasalarla "suç" sayılıyor diye, eyeylemin adına bile "uyarı eylemi" dediler.

İşçiler hakları ve alacakları konusunda siyasi iktidardan bir beklentileri olmadığı için 20 Temmuz'u mücadelelerinin bir basamağı olarak ilan ettiler. Oysa Türk-İş 20 Temmuz'un yarattığı moralin, güvenin ve açtığı yolun üstünü kütlemeye çalışıyor.

Haklar Mahkeme Salonlarında Değil Alanlarda Kazanılır

Türk-İş 20 Temmuz'da eylem kararı alırken yaklaşık 700 bin işçinin toplu iş sözleşmesi 2. yıl farkları ödenmediği için eyleme gittiklerini açıkladı. Oysa gerçek böyle değildi. Tabanın zorlamasıyla sendika yöneticileri toplu iş sözleşmeleri farkları da içinde olmak üzere, özelleştirme, işçi kıyımı, taşeronlaştırma ve 5 Nisan paketinin geri alınması amacıyla bu kararı almıştı. TİS farkları dışındaki maddeler ise Türk-İş yöneticilerinin işine gelmiyordu. Çünkü ne işçi kıyımları, ne özelleştirmeler onları ilgilendirmedi. Hatta 5 Nisan kararlarını desteklediler ve desteklemeye devam ediyorlar. Sendika ağalığı sıfatını da zaten bu anlayıştan, düzene uygun politikalardan alıyorlardı. Şimdi ise işçilerin 20 Temmuz'da yükselttikleri direnişi açıkça rotasından saptırmaya çalışıyor, devletin adli bürokrasi çarkına teslim edip, işçilerin 15 trilyon liraya varan alacakları için "Adliyeleri kilitleyeceğiz" diyorlar. Bunu da hükümeti dize getirecek bir iş edasıyla yaparak işçileri yanıltmaya çalışıyorlar. 20 Temmuz eyleminin taleplerini unutturarak sorunu ücret sorununa hapsetmeyi planlıyorlar. Türk-İş ağası B. Meral, T.C tarihinde ilk defa böyle bir şey oluyor" deyip, diğer yandan bakanlarla tavizkar uzlaşma arayışlarını sürdürerek ikiyüzlülüğünü açığa vuruyor. Yani Meral ve yardımcıları düzenin politikalarına karşı kraldan daha kralcı, düzenin saldırılarını düzenden daha çok savunan, kollayan tavırlar içinde... İktidar nereye giderse Türk-İş yönetimi de orada.

Türk-İş yöneticileri çantalarıyla masa başına işçilerin haklarını savunmak için değil, tavizlerle, uzlaşma önerileriyle gidiyor, buna rağmen hükümete yaranamıyorlar. Arkasından B. Meral "Ben bu ülkeye 20-25 yıl emek vermiş biriyim, beni neden dikkate almazlar" diyor. "Peki sizce çözüm ne?" diye soran bir gazeteciye "Çözüm erken seçimde" cevabını veriyor. Böylelikle Türk-İş işçilerin bütün yaptığını, yapmak istediğini çürümüş düzenin sınırlarına hapsetmeye, tepkileri eritmeye çalıştığını da açıkça ifade etmiş oluyor. İşçilere açıkça şu mesajı veriyor: Bizim görevimiz, sizin sendikacınız gibi görünmek, ancak devletin istediği sendikacılığı uygulamak...

Emekçiler 20 Temmuz'da sendika ağalarının direnişi pasifize etme çabalarına rağmen alanlara çıktılar- Gerçek sınıf sendikacılığını da sendika ağalarına rağmen yaratacaklar.

Türk-İş İşçilerin Gösterdiği Yola Taş Koyuyor

Türk-İş yöneticileri mevcut düzenin bilinçli temsilcileridir. Yoksa kazanılmış TİS farklarının nasıl alınacağını Türk-İş yöneticileri de çok iyi biliyorlar. Bu konuda Türk-İş yöneticilerine Mayıs ayında Liman işçileri iyi bir ders vermişti. Sözleşme farklarını alamayan liman işçileri limanlarda işi durdurarak haklarını kan emicilerin cebinden kurtardılar. Türk-İş başkanı ise' tam da misyonuna yakışan bir tavır sergileyerek, liman işçilerinin direnişle kazandıklarını baltalamaya çalıştı. İşçilerin alacaklarının ödenmemesi için bakanlarla temasa geçti. Onun bakanlarla dostluğu vardı. Ancak liman İşçilerinin de haklılığı, buna olan inançları, güvenleri ve dirençleri vardı. Ve haklı olanlar kazandılar. Bugün liman işçileri, hem TİS, hem enflasyon farkları konusunda önemli kazanımlar elde etmiş durumdalar.

20 Temmuz eylem kararının alınması ve uygulanması sürecinde yaşanan sert tartışmalar sonrasında Türk-İş yönetimi bazı sendika yöneticilerine açıktan tavır aldı. 20 Temmuz sürecinde yaşananlar sonrasında hangi sendikacıların daha radikal, hangilerinin uzlaşmacı ve kendilerine yakın olduğunu anladı. Ve ilerici, devrimci sendika yöneticilerinin ayağını kaydırmak İçin soruşturma başlattı. Çünkü işçilerin devrimci politikalarının Türk-İş Başkanlar Kuruluna kadar gelerek kendini ifade etmesi, bu kararlılıkla 20 Temmuz kararını çıkartması Türk-İş'in geleceği açısından tehlikeliydi. Bu tekrar etmemeliydi. Bunun için adliye koridorlarında "mücadele" etme kararını kendileri gibi düşünen sendika genel merkez yöneticileriyle aldılar. Bu duruma karşı çıkan sendika yöneticilerini ise dışlamaya çalıştılar.

20 Temmuz'un Devamı Emekçilerin Elinde

20 Temmuz üzerinden 1 aydan fazla zaman geçti. 20 Temmuz genel direnişini doğuran nedenler ise geçerliliğini daha da yoğunlaşarak koruyor. Elbette 20 Temmuz sihirli bir değnek değildi. O gözle de bakılmadı. Bunun İçin 20 Temmuz'un bilinç ve anlamını taşıyan devrimci, demokrat, ilerici, yurtsever her emekçi bunun bir başlangıç olduğunu haykırdı. Ya gerisi? Gerisini Türk-İş ve bunun dışındaki konfederasyonlar mı getirecek? "Mücadele sürecek" şiarının içini sendika ağaları, sarı sendikacı anlayış mı dolduracak? Hayır! Tam tersine 20 Temmuz'dan bu yana yaşadıklarımız, onların 20 Temmuz'u ve bugünün taleplerini, hedeflerini açıkça unutturmak istediklerini göstermektedir. Bu nedenle Türk-İş yöneticileri Ankara'nın bürokrasi yörüngesine sıkı sıkıya sarılıyor ve emekçileri de bu yörüngeye sokmaya çalışıyorlar.

Mücadelemiz radikal bir şekilde devam etmelidir. Sendika ağalarının mücadeleyi dizginlemeyi amaçlayan oyunları bozulmalıdır. Onları durdurmak, mücadele sloganlarımızın altını doldurmak görevi yine mücadele eden İşçilerin emekçilerin-, devrimcilerindir.

Demirciler Çarşısı'nda İşçi kıyımı

İzmir Aliağa yakınlarındaki Demirciler Çarşısı, bir başka adıyla ise Demir-Çelik İşletmeleri'ndeki çeşitli fabrikalarda son bir hafta içinde isçi kıyımı yoğunlaştı.

10 ve 11 Ağustos tarihinde Çukurova Demir-Çelik İşletmeleri A.Ş.'de çalışan 120 işçi İşten atıldı. Ege Metal'e bağlı olarak çalışan taşeron firma MESKA'dan ise 30 İşçi tazminatları dahi verilmeden İşten atıldı.

Taşeronlaşmanın yoğun olarak yaşandığı bu bölgede örgütlü olan faşisti Türk Metal Sendikası "Kraldan daha kralcı" davranarak, İşten çıkartılacakların listesini tutarak patronlara veriyor. Faşist örgütlenme yapan Türk Metal bu çabasıyla aynı zamanda İşvereni ekonomik krizden "kurtarmaya" çalışıyor.

Çukurova Demir-Celik'ten, Ege Metal'den ve daha önce BMC'den atılan İşçiler İzmir Cumhuriyet Meydanı'ndaki anıta 12 Ağustos'ta *si*yah çelenk bıraktılar. İşten çıkartılan Çukurova Demir-Çelik İşçileri ise DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş Sendikasını ziyaret ederek sorunlarını dile gelirdiler.

Görüştüğümüz İşçiler, "Sendikanın kendilerini sattığını, İşverene arka çıktığını, tazminatlarını almak için ise yasal yollara başvuracaklarını" belirtiler.

Türko Tekstil'de İşgal

İzmir (Mücadele)- *Turko Tekstil'de çalışan 75 İşçi, sendikaya üye oldukları için İşten atıldı. 22 Ağustos'ta İşten çıkartıldıklarını öğrenen tekstil İşçileri aynı gün fabrikada İşgal eylemi gerçekleştirdiler.*

Fabrikanın üst katını İşgal eden İşçiler öğleden sonra patronun, "Noter aşağıda. Sendikaya üye yapmak için sizi bekliyor" demesiyle aşağı indiler. Oysa Turko patronu İşçilere tuzak kurmuştu. İşçilerin aşağıya inmesiyle buraya yığılmış bulunan çevik kuvvet polisleri İşçilere saldırdı. İşgalci İşçilerden 5 kişi gözaltına alındı.

İşçiler Turko patronuyla ve polisle olan diyaloğundan sonra iyice yumuşayan Teksif yöneticilerine güvenmiyor. Bu nedenle kendi aralarında bir komite kurarak bundan sonraki mücadeleyi bu komitenin inisiyatifi ve programı dahilinde yürüttüler.

Turko İşçileri 24 Ağustos'ta da Teksif Çiğli Şubesi'nde açlık grevine başladılar. Aynı gün İşçileri ziyaret eden Grup Öncü tükürleriyle İşçilere moral verdi.

Tekstil İşçilerinin İşgal eylemi İşçiler İçinde daha kararlı bir saflaşmayı da sağladı. Bunun yanında İşgal eylemi hem çevredeki diğer tekstil fabrikaları hem de Tekel İşçileri arasında sempatiyle karşılandı.

Kamu emekçilerinde birlik tartışmaları

Eğitim, sağlık, maliye işkollarında olduğu gibi, belediye işkolunda da tartışmalar yoğunlaştı. Hükümetin hazırladığı sendika yasa tasarısında güçlü sendikayı muhatap alması yanında, Tikandık, kitleleri gerektiği gibi kucaklayamıyoruz. Eylemler birbirinin tekrarı oluyor" şeklindeki görüşler tartışmaları yoğunlaştıran ana noktalar...

Böyle bir tartışmanın sağlıklı temellere oturması için ise birleşme konusunda neleri kıstas aldığımız, işkoluna özgü neleri gözönünde bulundurmamız gerektiği kafamızda açık ve net olmalıdır. İki sendikanın birliğinden, her koşulda birlik, birbirine yamanmak an/aşılamayacağına göre, aynı işkolundaki sendikalar için öncelikle, emekçilerin hak alma mücadelesine bakış açısında asgari düzeyde görüş birliğinin yakalanmış olması gerekir. Yani birleşme, kayıtsız, şartsız ve ilkesiz bir yere teslim olmaktan değil, önce güç ve eylem birlikleri yaratılarak pratikte, anlayışta birliği ortaya çıkarmaktan geçmektedir. Yasa tasarısında öngörülen kıstaslar konfederasyon/aşmada olduğu gibi, iki sendikanın birliği konusunda da bizim için tali plandadır. Çünkü emekçilerin mücadelesini belirleyen, hiçbir zaman yasal düzenlemeler olmamıştır.

"Tıkandık, bunu aşmanın yolu birleşmekten geçiyor" demek politika üretememeyi itiraf etmekten başka bir şey değildir. Eğer gerçekten bir tıkanıklık varsa bunun nedenlerini üye sayımızda veya insanların tepkisizce bekleyişinde değil, kendi politikalarımızda aramalıyız.

Siyasi bir mesaj veya somut bir çözüm ışığı göstermeden emekçilerin örgütlenemeyeceği, dönüştürülemeyeceği tartışılmaz olduğuna göre, emekçilerin birliği sorununun çözümünü de yasal değişiklerde, siyasi açıklamalarda arayamayız. Sadece bir arada görünmek için yapılan birleşmelerin beraberinde hantallığı, şekilsizliği, kendiliğinden bir sürece teslim olmayı getirdiği, bunların onlarca kez örneğinin görüldüğü akıllardan çıkarılmamalı, emekçilere yaklaşımımız da bu doğrultuda olmalıdır. Emekçilerin hak alma mücadelesinin daha radikal ve kararlı bir şekilde sürdürmenin gerektiği bir süreçte birlik sorunu da devrimci sendikal mücadele anlayışının pratik içerisinde kendini kanıtlamasıyla çözüme doğru yol alacaktır...

Devrimci Mücadelede Kamu Emekçileri Sendikal Birliğe Nasıl Bakıyor?

Ayrı ayrı sendikaların olduğu işkollarında biriik sorununun tartışılması da kaçınılmazdır. Birlik konusunu tartışırken, öncelikle şu sorular cevaplanmalıdır. Ayrılığı yaratan koşullar ortadan kalktı mı? Kalkmadı ise bizim birlik tartışmaları konusunda iradi olarak gösterecegimiz çaba ne olacaktır? Sendikal mücadelenin neresindeyiz? Kamu emekçilerinin mücadelesini yükseltmede nasıl bir işlev yüklendik ve yükleniyoruz?

Her şeyden önce devrimci mücadelede kamu emekçileri birleşmeye, üye sayısına göre yönetme hakkının olması şeklinde bakamaz. Kamu emekçilerinin '90 Temmuz'undan başlayarak yükseltttiği mücadelede savunulan ilkeler esastır.

Bizim gücümüz ve etkimiz asıl olarak mücadele anlayışımızdadır. Sayılar veya yasal birtakım değişiklikler birlik sorununa bakış açımızı belirleyemez.

Bizim gücümüz, yönlendirme yeteneğimiz üye sayımızda değil, mücadele anlayışımızda yatar. Bu noktada veya bu noktayı temel alarak birliklerden kaçmadık, kaçmıyoruz da. Sorun kamu emekçilerinin ya da belediye emekçilerinin ekonomik, demokratik mücadelelerini, iktidar perspektifiyle sürdürmektir. Ekonomik-demokratik mücadeleye emekçi kitleleri siyasallaştırmak-devrimci saflara çekmek anlayışıyla bakmadığımızda, reformist sendikal anlayışın ekonomizmine düşmek de kaçınılmazdır.

Sendikal politikamız sürecin gereklerine, emekçilerin ihtiyaçlarına gerekli yanıtı verecek olan devrimci sendikacılıktır.

Seyhan Belediye Başkanı:
"Belediyeden atılan işçilerin eylemini desteklediğiniz için sizi işten atıyorum"

Adana Seyhan ve Yüreğir belediyelerinde işçi kıyımı devam ediyor. Sendikal çalışma ve siyaset yapma gerekçeleriyle 8 Ağustos günü Seyhan Belediyesi'nden Kerim Or, Mustafa Altok, Cemal Mordoğan adlı işçiler işlerinden atıldılar. Yüreğir Belediye Başkanı da aynı gerekçelerle 17 Ağustos günü ASKİ'den 3 şube yöneticisini ve Halil İsmik adlı işyeri temsilcisini işten çıkarttı.

İşçi kıyımları üzerine Seyhan Belediye Başkanı Ahmet Cevdet Yağ, kendisi İle görüşmeye gelen Genel-İş Sendikası yöneticilerine "İşten çıkarttığım işçileri Anakent Belediyesi önünde halay çekerlerken gördüm. Benim içsim hiçbir eyleme katılmaz. Anakent Belediye Başkanı Aytaç Durak'la çıkar ilişkilerim vardı, onu bozdular. Ben Anakent Belediye Başkanı ile iyi geçinmek İstiyorum, işçileri bunun için işten attım." dedi.

İşten çıkartılan işçilerden İbrahim Karahan ise işçi kıyımlarının ideolojik olduğunu belirterek şöyle dedi "Genel-İş 2 No.lu şube sekreteriyim İşten çıkartılmamızın gerekçesi olarak 'kadrolu çalışanlara ihtiyaç kalmaması' gösterildi. Ama esas sebep faşist kadroları yerleştirmektir. Atıldığımı duyunca genel müdürün yanına gittim. Sebebini sorunca, 3 kişinin kendi isteğiyle çıktığını, diğer 4 kişinin ise dosyasının kabarık olduğu için işten çıkartıldığını söylediler."

Cemal Mordoğan: "Kıyımlara karşı sessiz kalmayacağız direneceğiz"

İşten çıkartılmamızın gerekçesi olarak 'kadrolu çalışanlara ihtiyaç kalmaması' gösterildi. Ama esas sebep faşist kadroları yerleştirmektir. Atıldığımı duyunca genel müdürün yanına gittim. Sebebini sorunca, 3 kişinin kendi isteğiyle çıktığını, diğer 4 kişinin ise dosyasının kabarık olduğu için işten çıkartıldığını söylediler."

İşten çıkartılan Cemal Mordoğan ise şunları söyledi: "5 yıldır Seyhan Belediyesi'nde çalışıyorum. Anakent Belediyesi'nden çıkartılan işçileri desteklediğimiz için işten çıkartıldık. Belediye Başkanı tam olarak böyle söyledi. Ben ise işten çıkartılan bütün işçilerin hakkını savunmamın görevim olduğunu söyledim. Bana 'Ben tüccarım, benim belediyemde çalışan herkes beni sevmek zorunda. Ve belediyemde çalışan işçiler ne bir eyleme katılabilir, ne de bir eylem örgütleyebilir" diyerek tehditler savurdu. Bizler işçi kıyımlarına karşı ses siz kalmayacağız, direneceğiz."

Köy hizmetlerinden 4500 işçi çıkartılıyor

Adana (Mücadele)- ***Adana Köy Hizmetleri'nde geçici işçi statüsüyle çalışan yaklaşık 4 bin 500 İşçinin iş akitleri 15 Ağustos tarihinden İtibaren askıya alındı. Daha önce Devlet Bakanı Abdülkadir Ataç'ın "Çalışma sürenizi bir ay daha uzatacağız" diye söz vermesine rağmen, iş akitlerinin askıya alınması Köy Hizmetleri'nde çalışan işçilerin tepkisine neden oldu.***

Adana Köy Hizmetleri 3. Bölge Müdürlüğü önünde 22 Ağustos günü toplanan işçiler, müdürlüğe ait araçların giriş-çıkışını engelleyerek, sloganlarıyla iş akitlerinin askıya alınmasını protesto ettiler.

Devrimci İşçi Hareketi: "ASKİ işçileri yalnız değildir"

Ankara Belediyesinde Melih Gökçek'in başlattığı işçi kıyımı sürerken, 35 gündür direnişlerini sürdüren ASKİ İşçilerine Devrimci İşçi Hareketi'nden destek geldi. Devrimci İşçi Hareketi İşten atılmaları ve işçi kıyımlarını protesto etmek için Ulucanlar ve Hamamönü semtlerinde "ASKİ İşçisi Yalnız Değildir-DİH" yazılı pankartlar astı.

21 Ağustos'ta asılan üçüncü pankartta ise DİH "Devrimci Sol'a ve Emekçi Halka Karşı Yapılan Hiçbir Suç Cezasız Kalmayacak" diyerek işçi düşmanlarını uyardı.

İşçilerden memurlardan kısa... kısa...

- Kamu emekçileri içinde aynı işkolunda yer alan sendikalardan ikisi birleştirildi. Ulaştırma işkolunda örgütlü olan sendikalardan Demiryol-Sen ve Hava-Sen bir süredir yürüttükleri birleşme çabalarını Birleşik Taşımacılık Çalışanları Sendikası'nı (BTS) kurarak somutladılar. Lim-Sen ise birleşme tartışmalarında ye almasına rağmen birleşme kararı çıkartamadığından tek çatı altına girmeyi sonraya bırakmış oldu. BTS'nin kurulusu ile ilgili olarak 22 Ağustos'ta Demiryol-Sen ve Hava-Sen, Petrol-İş Sendikası toplantı salonunda ortak bir genel kurul yaptılar. Tek listenin oylandığı seçimde BTS Genel Başkanlığına Orhan Altuğ getirildi.

- Aras Kargo'dan atılan 55 işçi Ankara'da direnişlerine devam ediyor. Sendikaya üye oldukları için işten çıkartılan işçiler, oturma eylemi ve kamuoyu yaratma çabalarından sonra Ankara caddelerini "İşçi Kıyımına Son, Aras Kargo'dan Atılan İşçiler Geri Alınsın" yazılı afişlerle donattılar.

- Sendikal çalışma yaptıkları, haklarını aradıkları için bir yıl önce işten atılan 7 maliye çalışanından üçü iş hakkını yeniden kazandı. İşten atılan maliye emekçileri, yeniden işe dönmek için idari mahkemeye başvurmuşlardı. 3 kişinin açtığı dava, maliye çatışanlarının lehine sonuçlandı. 19 Ağustos günü Tüm Maliye-Sen 1 No.lu Şube yöneticileri, Maltepe'deki vergi dairelerinin önünde yaptıkları basın açıklamasında Abidin Sırma, Leyla İğde ve Mustafa İlhan'ın yeniden görevlerine başladıklarını belirttiler.

- Ankara Büyükşehir Belediyesi Mezarlıklar ve Park Bahçeler Bölümü'nden işten atılan 40 işçi, 19 Ağustos günü imar Dairesi Başkanlığı'nın karşısında bulunan parkta oturma eylemi başlattı. Ailelerinin desteğiyle başlattıkları eylemde işçiler sık sık, "Teslimiyet Yok Direniş Var", " İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız", "İşçiler Birleşin Sıra Size Gelmeden", "Yaşasın Onurlu Mücadelemiz" sloganlarını attılar.

- Bank-Sen'e üye olan memurların Garanti Bankası'ndan atılmalarım protesto için asılan afişlerin Garanti patronları taralından sökülmesininn ardından, Bank-Sen'liler İstanbul'un cadde ve sokaklarını el ilanlarıyla donatıyorlar. Garanti Bankası patronlarını teşhir eden bu el ilanlarında halktan destek isteniyor... Garanti Bankası patronlarının suçları her geçen gün artıyor. 140 kişiyi işten atan, sendikalı oldukları için çalışanları sorguya çeken, işten atılanların mücadelelerine engel olmak için her yolu deneyen Garanti patronları, şimdi de çalışanları kendi güdümlerindeki Banksis Sendikası'na üye olmaya zorluyorlar... Garanti Bankası emekçilerine ise tüm bu oyunlara karsı daha radikal, daha kararlı mücadele biçimlerini hayata geçirmek düşüyor.

Yeni dönemi cesaretimiz ve kararlılığımız belirleyecek

Her yeni dönemde sürece damgasını vuran farklı özellikler ve bunların dayattığı yeni görevler gelir gündeme. Önümüzdeki süreç de bu anlamda öğrenci gençliğin omuzlarına yeni görevler yüklüyor. Öğrenci gençlik yeni bir öğrenim dönemine girerken şimdiye kadar verilen mücadelenin, gelinen aşamanın bir değerlendirmesini yapmak, eksileri, artıları ortaya koyarak yeni bir yıla donanımlı başlamak zorundadır. Her yeni yıla giriş yeni programların yapıldığı, sürecin sorgulandığı, mücadelenin rotasının az çok çizildiği ve hedeflerin saptandığı bir başlangıçtır.

Öğrenci gençliğin sorunları ber zamanki yakıcılığı nı bu yıl da koruyor. Halktan çalınan trilyonların üçbeş zengine pay edildiği, yüz binlerin işten atıldığı, trilyonlara ulaşan savaş bütçesinin toplama kamplarına, sürgünlere, katliamlara yatırıldığı bir ülkede egementerin eğitime gereken önemi verip, gençliğin sorunlarının çözümü için çaba göstermesini beklemek saflık olur. Aksine onlar boyun eğen, düşünmeyen, sorgula mayan bir gençlik yaratmayı hedefliyorlar. Yani genç liğin tüm atak, militan, haksızlıklara tahammülsüz, sorgulayıcı yanını öldürmek, kendi düzeni için potana-; yel tehlike olmaktan çıkarmak İstiyorlar. Eğitimin bu derece çapraşık, çağdışı, yoz ve yetersiz olması ege menlerin bilinçli bir tercihidir.

Her şeyden önce sorunlar bir kez daba ortaya konularak, Öğrenci gençliğin akademik, demokratik talepleri somut olarak belirlenmelidir. Ö.aeğin; ezberci eğitim, polis terörü, polis-idare-sivil faşist işbirliği, okulların ticaretheneye dönüşmesi vb. sorunlar, bunun karşısında gençliğin talepleri ve alternatifleri tüm antifaşist, anti-emperyalist gençliği kapsayan, bir biçimde netleştirilmelidir.

Gençliğin sorunları albette ki, düzen sınırları içinde bugünden yanna çözümlenmeyecekfir. Çözümlenemez de. Çünkü her şeyin sorumlusu düzenin ta kendisidir. Bu yüzden öğrenci gençliğin talepleri ortaya konulurken düzenin baskısı-sömürücü karakterinden kaynaklanan sorunlarla ilişkisi doğru kavran malıdır. Toplumun bir parçası olan öğrenci gençliğin akademik-demokratik mücadelesi, halkın özgürlük, eşitlik ve sosyalizm mücadelesinin dışında görülemez. Gençlik bu bütünlüğün, bu sorumluluğun bilinciyle hareket etmelidir. Öğrenci gençliğin her kazanımının genelde halkın mücadelesinin kazanımı demek olduğu gözardı edilmemelidir. Gençlik, ufkunu akademik-demokratik çalışmanın klasik biçimlerine hapsetmeden, tüm sorumluluları ve sistemi sorgulayan politik bir bilinçle hareket ettiği sürece, mücadele, sağlam temeller üzerinde etkili bir boyut kazanabilir. Yalnızca akademik-demokratik haklarla yetinmek, kaçınılmaz olarak kısır bir döngüye yol açar. Bugün yaşanan savaş gerçeğini, öğrenci gençlik daha yakından hissetmek durumundadır. Esas olan politik mücadeledir, iktidar mücadelesidir... DEV-GENÇ geleneği de budur... Bu geleneği geliştirerek devam ettirmek ise öğrenci gençliğin önde gelen görevlerindendir.

Akademik-demokratik mücadeleyi halka, devrime, zafere yakınlaştıracak olan; yöntemlerimizin ve dilimizin militan bir karakter taşması, kendini tekrar etmeyen bir yaratıcılığı yakalamasıdır.

Mücadele bizleri ölümü gülerek karşılayanlarla, duvarlara inançlarını kanla yazanlarla, son nefeslerinde tilili çekip halaya duranlarla tanıştırdı. Mücadele onlar sayesinde yepyeni bir ruhla yıkandı, arındı. Öğrenci gençliğin mücadelesine işik tutan da bu militan ruhtur. Sırası geldiğinde dolu dizgin, gözü kara ve pervasız olmak, önüne çıkan engellerin karşısında dimdik durabilmekten de öte üstüne üstüne gidebilmek, hakkımızı ararken meşruluğumuzun bilinciyle bizi engelletmek isteyenlerin üzerine varabilmektir şimdi aslolan.

Önümüzdeki süreci cesaret ve kararlılık belirleyecektir.

Akademik-demokratik mücadelede kazanıları beri mevzinin halkın ve devrimin bir mevzisi haline getirilmesi, hem cüretkar bir yaklaşımı, hem de mücadeleyi derinlemesine kavramayı gerekli kılıyor.

Paralı eğitim kendisini üniversitelerde harçlara gelen zamlarla, ortaöğrenimde ise zorunlu ihtiyaç giderleriyle hissettiriyor. Düzen, gençliğin parasız eğitim hakkını gasp etmekten, okulları ticarethaneye dönüştürmekten çekinmiyor.

Eğitimde sömürü büyüyor

Artık ortaöğrenimde devlet okulları bile paralı oldu. Bu yıldan itibaren her öğrenci okuduğu okula aylık 50-100 bin arası zorunlu ihtiyaç parası ödeyecek. Bu cüzi olarak görülen miktar İstanbul İl Milli Eğitim Müdürlüğü tarafından karara bağlandı. Böylece paralı eğitimin yerleştirilmesi noktasında önemli bir adım daha atılmış oldu. Veliler ve öğrenciler bu yıl ayda 50-100 bin arası para ödemeyi kanıksayacaklar. Gelecek yıllarda da artan ihtiyaçlar oranında artan miktarlarda aylık ödemeye alışacaklar. Yani klasik deyimiyle düzen adım adım ilerleyerek orta ve yüksek öğrenimde paralı eğitimi yerleştiriyor.

Yeni bir öğretim yılı için kayıtlar başladı. Paralı eğitim de, 5 Nisan'la birlikte alım gücü iyice azalan velilere, kendini zorunlu "bağışlarla hissettirmeye başladı. Yetkililerin "Kayıtlar süresince kimseden bağış istenmeyecek" şeklinde açıklamaları gazete sayfalarını süslese de, okul idareleri ve bakanlık arasındaki danışıklı-dövüş sonucu paralı eğitim soygunu, fahiş "bağış" istekleriyle başladı. Her yıl olduğu gibi bu yıl da bağış vermek istemeyen ya da okul idaresi tarafından kendisine önerilen "bağış" miktarını fazla bulan veliler "O zaman bütçenize uygun, başka bir okula kaydettirin çocuğunuzu" yollu tehditlerle karşılaşıyorlar.

Eğitimde Kitap Sömürüsü

Paralı eğitim sömürüsü ortaöğrenimde aylık zorunlu ihtiyaç paralarıyla, zorunlu "bağış"larla son bulmuyor tabii ki, ders kitapları, defter kırtasiye, okul forması vb. hepsi eğitim pazarının ticari malları.

Özellikle ders kitapları eğitim sömürüsünde önemli bir pazar oluşturuyor. Son bir iki yıldır ders kitaplarında da bir rekabet ortamı açıldı. Milli Eğitim Bakanlığ'nın çıkardığı ders kitaplarının yanı sıra özel yayınevleri de çeşitli yazarların kitaplarını çıkararak pazara giriyorlar. Bu kitaplar Milli Eğitim'in çıkardığı kitaplara oranla oldukça pahalı. Örneğin Lise 1 Matematik kitabı Milli Eğitim yayınlarında en fazla 60 bin lirayken, özel yayınevlerinden çıkan yaklaşık 30 farklı Matematik kitabının en ucuzunun fiyatı 150 bin liradan başlıyor. Ya da bir Kimya kitabı Milli Eğitim'in yayınlarında 19 bin lirayken özel sektörde en ucuz Kimya kitabı 80 bin liradan başlıyor.

Türkçe eğitim yapan okullar için ders kitapları özel sektörde -100 bin lira ile 300 bin arasında değişirken, yabancı dille eğitim yapan okulların ders kitapları 1 milyona dek ulaşıyor. "Bu fiyatlar bizi ilgilendirmez, önemli olan Milli Eğitim Bakanlığı'ndan yayınlanan kitapların fiyatlarıdır" da denilemiyor, Çünkü Milli Eğitim Bakanlığı bir talimatla öğretmenlerin diledikleri ders kitabını okutmalarını serbest bıraktı.

Tabii ki, bu talimat rüşvet ve yolsuzluk mekanizmasını da güçlendiriyor. Özel yayınevleri ellerinde ders kitaplarıyla okulları, öğretmenleri doğaşarak kendi kitaplarının tanıtımını yapıyorlar. Bu arada para, eşantiyon, yemek gibi rüşvetler de rahatlıkla gündeme geliyor. Örneğin ders kitapları alanında tekellerden biri olan Serhad Yayınevi'nin bu yıl okulara ve öğretmenlere 100 milyara yakın para dağıttığı Cağaloğlu kitap piyasasındaki söylentiler arasında.

Ders kitapları alanında üç büyük tekel var. İlk sırada Serhad Yayınevi bulunuyor, bunu Ders Kitapları Anonim Şirketi ve Altın Kitabevi izliyor. Piyasada her sınıf ve her ders için en azından 20-30 ayrı yazarın kitabı var. Bu renklilik, gerideki tekelleri velilerin, kamuoyunun gözünden gizliyor. Oysa 30'a yakın yazarın hepsi de kitaplarını 3 yayınevinden birinin aracılığıyla piyasaya sürüyor. Karşılarında rekabet edecek bir güç bulunmayan bu yayınevleri eğitim aldatmacasında halkı sömürenlerin başında yer alıyorlar.

Üniversite Harçlarına Astronomik Zam

Üniversite öğrencileri de bu yıl sömürüye, harçlara gelen yüksek zamlarla merhaba dediler. En ucuz fakülte olan Açık Öğretim Fakültesi bile artık 1 milyon lira. Diğer örgün eğitim veren en ucuz fakülte ya da yüksek okul ise 3.5 milyondan başlıyor. Yüzde 150'den, yüzde 200'e varan oranlarda yapılan zamlarla harçların tutan 8 milyona ulaştı bile.

Anlaşılan o ki, iktidar üniversite kapılarını emekçi halk çocuklarının yüzüne kapatmaya kararlı. "Ya bütçenize uygun bir açık öğretim programı seçin, ya da beğenmezseniz çekin gidin" anlamına geliyor bu zamlar.

Paralı Eğitimi Mahkum Edelim

Tüm bu paralar öğrenci gençlikten hangi gerekçeyle alınıyor; daha iyi bir eğitim için mi? Anayasal olarak parasız eğitim her vatandaşın en doğal hakkı. Bu anayasal hak uygulamada çiğneniyor. İktidar üniversitelerde paralı eğitime geçişte, politikasını meşrulaştırmak İçin "öğrenci devlete ne kadar masrafa mal oluyorsa bunun hiç olmazsa yarısını ödemeli" gibi bir bahane öne sürmüştü. Bu soyguncu devlet anlayışının bir demagojisinden başka bir şey olamaz. Zaten eğitimin bütçesi halktan toplanan vergiden ayrılmıyor mu? Çocuklara ve gençlere sunulan eğitim zaten ailelerce peşin peşin ödenmiyor mu ki, Milli Eğitim Bakanlığı ve YÖK ayrıca zorunlu ihtiyaç parası ve harç adı altında para topluyorlar. Bu öğrenci gençliğin paralı eğitimi sorgularken vurgulaması gereken bir noktadır. Diğer önemli bir soru ise bu paraların nereye gittiğidir. Üniversite eğitiminin ilkokul binalarında ya da henüz bitmemiş inşaatlarda yapıldığı, yetersizliklerden eğitimin doğru dürüst yapılamadığı ilk, orta okul ve liselerde "bağışlar" nereye gitmektedir?..

Öğrenci gençlik kendisinden çalınan paraların akıbetini sorgulamalıdır. Bizden çalınanlar savaş harcamalarına mı gidiyor, başbakanın yurtdışındaki yatırımlarına mı, batık bankaları kurtarmak için mi, hayali ihracatçılara kredi vermek için mi, okul kapılarındaki karakolları finans için mi, öğrenci gençliği okul kapılarından gözaltına alıp işkenceye götüren, okul binalarından atarak katleden işkencecilere maaş vermek için mi, öğrenci gençliğin akademik-demokratik mücadelesini engellemek amacıyla beslenen muhbirler için mi?.. Öğrenci gençliğin mücadelesinin yükseliş dönemlerinde provokasyonlar düzenleyen sivil-faşistlerin kontrgerilla kamplarında daha donanımlı bir şekilde eğitilmesi için mi?

Sorular çoğaltılabilir. Çünkü gençliğe bilimsel bir eğitim sunma yan düzen, gençliği köreltmek, sus turmak için tüm terör yöntemlerini uyguluyor. Bunun finansmanı da verdiği 'bağışlarla, har(a)çlarla, öğrenci gençlik oluyor. Tüm halkı sü lük gibi emen bu asalaklardan, vatan hainlerinden kurtulmak gereki yor. Bunun yolu da yalnız ve yalnız öğrenci gençliğin soygun ve zulüm düzenini sorgulayan, haksızlıklara karşı çıkan ve haklarının bilincinde olarak yürüttüğü örgütlü bir müca deleden geçiyor.

Malatya Cezaevindeki bombalı saldırı gizlenemedi

Malatya Cezaevi'ndeki Devrimci Sol tutsaklarının kaldığı 7. koğuşa yapılan bombalı saldırının ardından Av. Metin Narin tutsaklarla görüştü. 16 Ağustos'taki saldırının ardından ne aileler ne de avukatlar günlerce tutsaklarla görüştürülmemişti. Saldırıdan 4 gün sonra tutsaklarla görüşebilen Av. Metin Narin'in anlattıkları saldırının boyutunu da gözler önüne serdi:

Ahmet ÇAVUŞ

Müzeyyen BÜYÜKAŞIK

Sevgi ZOT

Kurşunlar, Bombalar ve İşkence

"Operasyon 16 Ağustos'ta öğle saatlerinde başlamış. İlk önce koğuşun karşısında bulunan idare binasından koğuşa gerçek mermilerle ve otomatik silahlar kullanılarak ateş edilmeye başlanmış. Mermiler duvara ve koğuşta bulunan çelik dolaba isabet etmiş. Buralardan çıkanlan mermi çekirdekleri deli! olarak kullanılmak üzere muhafaza ediliyor...

Daha sonra koğuş ile yan yana bulunan cami minaresinden özel tim koğuşun 2. katında bulunan yatakhane duvarına 2.5x1.5 metre boyutlarında delik açmış, buradan içeriye çok miktarda gaz bombası ve gözyaşartıcı bomba atmıştır. Aynı anda bir başka ekip cezaevi çay ocağından havalandırmaya geçmiş, buradan da koğuşa yönelerek operasyonda ikinci bir saldırı noktası oluşturmuştur.

Atılan bombaların etkisiyle etkisiz hale getirilen tutsaklara demir çubuk, kalas, dipçik ve diğer aletlerle saldırılmıştır. Ayrıca koğuş ile hücreler atasına iki sıra halinde asker ve özel timler sıralanmış, içeriden çıkan her tutsak hücrelere gidene kadar yüzlerce asker ve özel tim tarafından dövülmüştür..."

İşkenceci, Talancı ve Hırsızlar

Av. Metin Narin'in verdiği bilgilere göre tutsakların hücrelere atılması ve bazılarının hastaneye sevklerinden sonra koğuş talan edilmiş, 80 kadar battaniye, teyp, radyo, daktilo alınmış, diğer eşyalar kırılmış ve 4 milyon lira para da gasp edilmiştir. Bu arada kitapların büyük çoğunluğu ile mahkemelere ait dosyalara el konup götürülmüş, götürülmeyenler ise yırtılarak kullanılmaz hale getirilmiştir.

Saldırıyı Direnişle Karşılayan Devrimci Sol Tutsaklarının Açlık Grevi Sürüyor

Malatya Cezaevi'nde Devrimci Sol tutsaklarına karşı yapılan saldırının ardından tutsakların başlattığı süresiz açlık grevi sürerken, Av. Metin Narin ve 13 tutsak yakını 19 Ağustos günü saldırının sorumluları hakkında Malatya Cumhuriyet Başsavcılığına suç duyurusunda bulundular. Aileler ve avukatlar tarafından suç duyurusunun gerekçesi "adam öldürmeye teşebbüs" olarak açıklandı. Devrimci Sol tutsaklarına saldıranları oligarşinin mahkemeleri aklayabilir, ama onlar biliyorlar ki halkın adaleti unutmayacak, affetmeyecektir.

Aynı Cezaevindeki Sol Tepkisiz, Kör ve Sağır

Cezaevlerinde tüm bunlar yaşanırken ve Devrimci Sol tutsaklarının başlattığı açlık grevi 12. günü geride bırakırken diğer siyasetler adeta sağır ve kördüler. Çünkü hiçbir tepki göstermediler. Bugünlerde açlık grevine katılıp katılmamayı tartışmaya yeni başladılar. Öte yandan Elbistan Cezaevi'ndeki tutsakların Malatya'ya sevk olabilmek için başlattıkları açlık grevi de sürüyor.

Tutsak Aileleri: "BİZ, KAZANACAĞIZ"

Aileler 16 Ağustos'taki saldırının ardından başlattıkları açlık grevini görüş hakkını almaları üzerine 25 Ağustos'ta bitirerek girişimlerini ve eylemlerini daha geniş bir katılımla Adana ve Ankara'da sürdüreceklerini, evlatlarını her koşulda sahiplenecektirlerini açıkladılar.

"(...) Cezaevi idaresinin faşizan uygulamalarını, yaşam hakkının gaspına yönelik girişimlerini kınıyor ve teşhir ediyoruz. Yakınlarımızla birlikte muhataplarımıza sesleniyoruz:

BİZ KAZANACAĞİZ!"

Ahmet ÇAVUŞ ***(Nail Çavuş'un babası):*** Çarşamba günü görüşe geldiğimde görüş olmadığını söylediler. Mücadele gazetesinin Malatya temsilciliğine geldiğimde Devrimci Sol tutsaklarının kaldığı koğuşa saldırı düzenlendiğini öğrendim. Görüş hakkını alana kadar açlık grevi yaptık. Bundan sonra da Adalet Bakanı, insan haklarından sorumlu bakanla görüşüp çocuklarımızın durumunu anlatacağız. Bu saldırıları protestoya tüm İnsanların katılımcı olmasını istiyoruz.

Müzeyyen Büyükaşık ***(Özcan Büyükaşık'ın annesi):*** Malatya'da bulunan diğer ailelerle birlikte SHP İl binasında açlık grevine başladık. Açlık grevine gitmemizin nedeni çocuklarımızın bir an önce hücreden çıkarılıp koğuşlara konulması, gasp edilen hakların geri verilmesi ve düzenli bir şekilde sağlık kontrolünden geçirilmesidir. Açlık grevini bitirdik ama eylemlerimize devam edeceğiz.

Sevgi ZOT ***(İsmail ZOT'un eşi):*** 16 Ağustos'ta cezaevine geldiğimizde Devrimci Sol tutsaklarının ailelerini görüşe almadılar. Savcı ya da müdürle görüşmek istedik, kimse görüşmedi.Sonuç alamayınca 18 Ağustos günü süresiz açlık grevine gittik. Açlık grevimizin nedeni ise özelde Malatya Cezaevi'ndeki genelde diğer cezaevlerindeki baskılara karşı çıkmak içindi.

Direniş geleneğini yaşatmak...

Malatya. Ankara Merkez Kapalı Erzurum, Elbistan... cezaevlerinde dev-rimci tutsaklara yönelik saldırılar yeni den yoğunlaşıyor. Son *açlık* grevleriyle alınan hakların ardından Ankara Mer kez Kapalı Cezavinde hücre cezası ve sürgünler, Malatya'da Devrimci Sol tutsaklarının kaldığı koğuşa yapılan bombalı operasyonlar kamuoyunun gündemine tekrar cezaevlerini getirdi

Sınıflar savaşının farklı bir cephesi olarak cezaevinde yaşananlar, başından itibaren izlenen iradi politikaların sonu-cudur. Oligarşi mücadeleden koparma-ya, siyasi kimliklerini yok etmeye ça-lıştığı devrimci tutsaklar karşısında geri adım atmamak, kendi aleyhine devrim-çilerin kazandığı haklan ve mevzileri sanmak İçin devamlı olarak yeni politi-kalar geliştirmeyi sürdürür. Bu nedenle sürekli olarak cezaevlerinde idareler tarafından çıkarılan suni ve periyodik so-runlar, saldırılar, operasyonlar vb. gündemdedir. Oligarşi inisiyatif kaybetmemek ve tutsakların can bedeli aldığı haklan gasp edebilmek için her dönem tetikte bekler. Çünkü kazanımların kabalaşmasını engelleyebilmek, devrimciler karşısında daha da gerilememek için saldırmaya ve kazanılmış hakları gasp etmeye hazırdır.

Oligarşi açısından mevcut statülerin korunmasıdır önemli olan. Zaferle biten her direnişte attığı geri adımların karşılığı yeni saldırılar, tekrar tekrar gündeme gelen hak gasplan ve keyfi yaptırımlardır. Usulüne uygun yapılmayan bir arama, şehitlere uzatılan bir el ve akla ilk anda gelebileck yüzlerce şey düşmanla yüz yüze gelmenin nedeni olabilir, düşmanla uzlaşma olmaz çünkü...

Cezaevleri demek düşmanla çatışma demektir, iradelerin savaşı demektir tutsaklar yanlarında aileleri ve devrimci kamuoyundan oluşan güçlü bir destekle saf tutarlar. Bugüne kadar yüzlerce kez tutsakların, ailelerinin ve devrimci kamuoyunun oluşturduğu devrimci duyarlılıkla kazanıldı direnişler.

Bugün de oligarşinin cezaevlerine yönelik genel bir saldınya hazırlandığı günlerde direniş cephesini güçlendirmek gerekiyor. Cepheyi güçlendirmek ne tek başına tutsakların ne de yalnızca ailelerin yapabileceği bir şeydir.

Tutsak ailelerinin sahiplenmesinin önemini gözardı etmeden içeride ya da dışarıda direnişin kolektifleştirilmesinin ve bir çizgi, gelenek haline getirilmesinin düşman karşısında yarattığı güç bugüne kadar cezaevlerinde elde edilen kazanımları da sağladı. Devrimci Sol'un cezaevleri mücadelesinde geleneksellestirdiği yanlardan biri de budur. Bu noktada ailelerden sendikalara, demeklerden sanatçılara uzanan bir duyarlılık zemininde bu bakış açısıyla hareket edildiğinde oligarşinin saldırıları boşa çıkarılacaktır. Soyut desteğe değil, duyarlı olmaya ve tavır almaya ihtiyaç var. Bugünkü süreçte saldırılan boşa çıkarmak ve devrimci tutsakların sa-hip olduğu mevzileri genişletmek yalnızca tutsakların açlık grevlerinde 30'lu günlere gelmesiyle gösterilecek duyarlılıkla değil, baştan beri ısrarla sa-hip çıkılacak direniş çizgisiyle müm-kün olacaktır.

Ankara Merkez Kapalı'da sürgün ve operasyon: 14 yaralı

Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nde bayanlar koğuşuna takılan kapıyla başlayan tecrit politikası tutsakların bu kapıyı sökmeleriyle son buldu. Bu eylemin ardından tutsaklara 10 günlük görüş yasağı cezası veren cezaevi idaresi saldırgan tutumunu sürdürüyor. 19 Ağustos günü DGM tarafından tamamen keyfi gerekçelerle hücre cezası verilen Burhan Altun, İsmet Ayaz ve İbrahim Atay adlı PKK davası tutsakları idarenin bu keyfiliği tırmandırmasıyla Çankırı Cezaevi'ne sürgün edilmek istendi. PKK davası tutsaklarının direnmesi üzerine askerleri cezaevine dolduran idare yüzlerce asker ve gardiyan eşliğinde tutsakları cezaevinden zorla çıkartabildi. Bu gelişmenin ardından PKK'lıların kaldığı 5. koğuşta başlatılan saldırı ve talan yaklaşık bir buçuk saat sürdü. Bu saldırı sırasında DHP, TKP-ML, TİKB, TKEP-L, PKK, PRK (RIZGARİ) ve TDKP davalarından toplam 14 tutsak aldıkları darbeler sonucu çeşitli yerlerinden yaralandılar. Durumları ağır olan tutsakların hastaneye götürülmeleri cezaevi idaresi tarafından kasıtlı olarak geciktirildi. Nuri Akalın hastaneden dayatılan keyfi tutum sonucu tedaviyi kabul etmeyerek cezaevine geri döndü.

Aynı gün bir açıklama yapan Devrimci Sol, TKP-ML, TİKKO, TKEP-L, TİKB, THKP-C/HDÖ ve PRK(RIZGARİ) davaları tutsakları arkadaşlarının sağlıklarından endişeli olduklarını belirterek cezaevlerindeki saldırılar karşısında kamuoyunu duyarlı olmaya çağırdıklarını açıkladılar. Aileler de 25 Ağustos'ta İHD Genel Merkezi'nde bir açıklama yaparak saldırıyı kınadılar.

Mahkemeye Giden Tutsaklara Saldırı

23 Ağustos'ta Ankara Devlet Güvenlik Mahkemesi'ne duruşmaya götürülen TKP-ML TİKKO davası tutsaklarına su baylar ve askerler tarafından saldırıldı. A. İhsan Özkan isimli tutsak bu saldırıda al dığı darbeler sonucu çeşitli yerlerinden yaralandı ve sağ omuzu yerinden çıktı.

24 Ağustos günü bir açıklama yapan Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'ndeki TKP-ML TİKKO, PKK, DHP, THKP-C/HDÖ, PRK (RIZGARİ), TKEP-L, TİKB ve DEVRİMCİ SOL tutsakları "Cezaevi idaresi ve dış güvenlik amiri üsteğmen tarafından sistemleştirilmeye çalışılan faşist uygulamaların karşısında direnme geleneğimizi devam ettireceğiz. Sesimi ze ses katıp duyarlı davranacağınıza İna nıyoruz" dediler.

Toroslar'da devlet terörü

Geçtiğimiz yıl Toroslar'da Tarık Koçoğlu ve Mustafa Sefer adlı iki Devrimci Sol gerillasının şehit düşmesinden bu yana devlet güçleri halka karşı olan baskı ve terörünü yoğunlaştırdı.

Bir yandan armanları yakıp, 'Gerillalar yaktı" şeklinde spekülasyonlar yayarken, Silifke ve köylerindeki Mücadele okurları ve onların ailelerine baskı uyguluyorlar. Diğer taraftan ise devrimci gelişmeyi etkisizleştirmek için faşist örgütlenmeyi bölgede güçlendirmeye çabalıyorlar.

Bu baskıların bir örneği de geçtiğimiz günlerde Silifke'nin Toros eteklerindeki köylerinde yaşandı. Köylere kaymakam, jandarma komutanı, muhtar ve azaların imzasını taşıyan belirtiler dağıtıldı. Bildiride temel olarak şunlar yer alıyordu:

"1- Köylere muhtar, aza, orman muhafaza memuru, köy imamı ve öğretmen, gelen yabancılara kimlik sorabilecek. Şüpheli gördükleri şahısları emniyet güçleri gelinceye kadar gözaltında tutabilecek.

2- Köylerde, çadırda, harman yerinde ve evlerde gecegündüz yabancı misafir kabul edilmeyecek. Kabul edilirse bile muhtara ve jandarmaya bildirilecek.

3- Şüpheli görülen şahıslar (satıcılar vb.) emniyet güçlerine bildirilecek."

Devlet bu bildirilerle halkımızı açık açık muhbirliğe zorlamakta, çevre köylerden gelen her köylüye dahi kuşkuyla bakmasını öğütlemektedir. Ancak zulme karşı öteden beri hep haklının yanında yer almış olan Toros köylüleri bu onursuzluğa boyun eğmeyecektir.

Gözaltında tecavüz

Çürüme, yozlaşma, ahlaksızlık, namussuzluk kısacası mayası bunlarla yoğrulmuş, hayvani duygu ve isteklere sahip insandan dönme yaratıklar. Manukyan gibilerinin yaptığı işlerle övünenler tüm pisliklerini topluma da bulaştırmaya, enjekte etmeye çalışıyorlar. Her türlü namussuzluğu, fuhuşu, ahlaksızlığı erdem sayan kokuşmuş kafalar içinde bulundukları bataklığa halkımızı da çekmek İstiyor. Resmi olarak körüklenen çarpık, sapık düşünce ve anlayış topluma hakim kılınmak isteniyor. İstiyorlar ki geçim sıkıntısından bunalanlar fuhuş yapsın, fahişelik yapsın; istiyorlar ki her köşe başında kendini pazarlayan genç kızlar, kadınlar olsun.

Egemen sınıflar kendi düzenlerini korumaya çalışırken düzenlerini koruyacak küçücük beyinli hayvani yaratıkları kullanırlar. Bu yaratıklar sözde düzeni ve efendilerini korurlar. Efendileri bunların iplerini oynattıkça kukla gibi hareket ederler. Çünkü kendi başlarına düşünebilecek kadar bir beyinleri yoktur. Kendi iğrençliklerini ve pisliklerini sergilemekten kaçınmayan bu sapık düşünceli, hayvani duygulara sahip yaratıklar güzel olan, doğru olan ne varsa kirletmeye çalışırlar. Bu lağım fareleri dokundukları her şeyi mahvetmek isterler. Bunlar efendileri için sadık köpek gibi hizmet eden resmi üniformalı sivil kuklalardandır. Bu kuklalar iğrençtiklerini bir kez daha sergilemekten geri durmadılar. Ve onlar baştan aşağı çirkefin bataklığında yüzüyorlar.

İnsanın namusu beyninde ve onurlu yaşamındadır

Polisin İğrenç Tecavüzü Kayseri Cezaevi'nde Devrimci Sol davasından tutuklu bulunan ablasını ziyarete giden Songül Özyurt 3 Ağustos günü polis tarafından kaçırılarak tecavüze uğradı. Songül Özyurt Kayseri Cezaevi'ndeki ablasını ziyaret için gittiğinde otobüsten indikten hemen sonra açık mavi renkli bir arabadan inen iki kişi tarafından zorla minibüse bindirildi. Minibüsün arka koltuğuna yatırılarak elleri ve gözleri bağlandı. Kendisini kaçıranların yol boyunca kim olduklarını ve nereye götürdükleri konusundaki sorularına yanıt atamayan Songül Özyurt "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek" sloganını atmasıyla birlikte İçlerinden birisi, "İstediğin kadar bağır seni kimse duyamaz" karşılığını verdi. Kendisini kaçıran kişilerin polis olduğunu anlayan Songül, açlık grevine başladığını ve hiçbir şey söylemeyeceğini belirtti. Daha sonra önünde ağaçlar olan bir eve getirilen Songül'e "A...yı neden sorguladın, Kayseri'de ne işin var" türünden sorular yöneltilmeye başlandı. Sordukları sorulara yanıt alamayan polisler Songül'ün üzerindeki giysileri yırtmaya başladılar. Bu arada polislerden birisi de sürekli bağırarak "Ya çekip gidersin ya da başına geleceklere razı olursun" diye tehdit ediyordu

Songül Özyurt onurunu savunacağını söyleyerek işkencecilere tavır aldığında, iğrenç bir şekilde iki polisin tecavüzüne uğradı. Tecavüz sırasında birisi kendi iğrençliklerinin ürünü olan bu olayı videoya çekeceğini söyledi, Songül Özyurt daha sonra ilk alındığı yere bırakıldı. Bırakılırken de arkasından "Bildiğin yere git şikayet et devlet biziz" deniliyordu. Böylesine iğrenç bir olayla karşılaşan Songül Özyurt devrimciliği ve değerlerini sonuna kadar savunacağını, bu tür olayların inanılan değerlerin savunulmasından kişileri vazgeçirmemesi gerektiğini söyleyerek, insan olan herkesi duyarlı olmaya çağırdı.

İşkence gemisi Esmeralda'ya protesto

Şili'de cunta döneminde işkencehane olarak kullanılan askeri gemi Esmeralda 24 Temmuz'da ülkemize geldi. Esmeralda'nın 1977 yılında ülkeye gelişini protesto edenler arasında bulunan şimdinin Dışişleri Bakanı Mümtaz Soysal bu kez Esmeralda'yı ziyaret ederek gemide yemek yeme ikiyüzlülüğünü gösterdi.

Esmeralda adlı işkence gemisinde cunta döneminde 300 bin kişi öldürülürken, onbinlerce ilerici işkence gördü.

Esmeralda'nın ülkemize gelişi TİYAD'li aileler tarafından protesto edildi. TİYAD'LI aileler yaptıkları açıklamada "Yüzlerce insanın kanına girmiş, kanlı diktatör Pinochet'yle Özdeşleşmiş olan bu gemiyi ülkemiz sulannda İstemiyoruz." dediler. Karaköy vapur iskelesinde gerçekleştirilen protesto eyleminde "Tarihin Yargıladığı Esmeralda'yı Ülkemizde İstemiyoruz. işkencehane Esmeralda Geçmişini Unutturamaz. TİYAD'li Aileler" imzalı pankart/arıyla beraber çeşitli dövizler açıldı. Protesto eylemi pankartın iskeleye bırakılmasıyla brtirildi.

"ABD Emperyalizmi Küba'dan Elini Çek"

ABD emperyalizmi Küba'ya yönelik ablukayı derinleşti-rirken değişik oyunlarla Küba halkına saldırmaya devam ediyor. "Yeni Dünya Düzeni"nin baş eşkiyası **ABD** tüm dünyanın gözleri önünde kendi ulusal onurlarına, vatanlarına ve sosyalizme sahip çıkan Küba halkını açlıkla tehdit ederek, yokluklar İçinde birakarak teslim almaya çalışıyor. ABD'nin bu saldırganlığı geçtiğimiz günlerde İstanbul'da asılan pankartlarla protesto edildi. Kabataş İskelesi karşısındaki bir üst geçide asılan Dev-Genç imzalı pankart uzun süre bulunduğu yerde kaldı.

Trafik kazasını protesto için yürüyen halka saldırı

Samsun (Mücadele)- Samsun Adnan Menderes Bulvarı üzerinde aşırı hız yapan Tarık Menteşoğlu'nun kullandığı aracın 19 yaşındaki üniversite öğrencisi Mehmet Alay'ın ölümüne **neden** olmasını protesto eden halk bir protesto yürüyüşü gerçekleştirerek yolu trafiğe kapattı.

Bunun üzerine eylem yerine gelen polis halka yolu açmaları için tehditler savurdu. O sırada eylem yerinde bir konuşma yapan Atakum SHP Belediye Başkanı Metin Burma, bu yolun son zamanlarda trafik kazaları nedineyle çok can aldığını belirterek, yetkililerin bununla İlgilenmesini istedi. Yolun sahil kıyısında olmasından dolayı halkın gezintiye çıktığını ve yolda kalabalık bir yaya trafiği olduğu için Önlemler alınmasının şart olduğunu belirtti. Belediye başkanı konuşmasını bitirdikten sonra yolu trafiğe kapatmaya devam eden iki bine yakın kişiye polis coplarla saldırdı. Saldırı sırasında halktan pek çok kişi ve olayı görüntülemek isteyen TV muhabirleri de gözaltına alındı.

Olay yerinde görüştüğümüz halktan bazı kişiler, polisin tavrını anlayamadıklarını, trafik terörünü protesto etmek isterken, polis saldırısına maruz kaldıklarını belirttiler. Kendisinin bir polis çocuğu olduğunu ve bundan utandığını belirten Önder Aksoy isimli bir genç, "Trafik terörünü protesto etmek suç mu? Polis tamamen keyfi olarak kitleye saldırdı" dedi. Saldırı sırasında belediye görevlileri ve çok sayıda vatandaş da yaralandı. Yaralananlar 19 Mayıs Üniversitesi Tıp Fakültesi'ne kaldırıldı.

Atakum SHP Belediye Başkanı Metin Burma gazetemize yaptığı açıklamada, halkın düşüncesine katıldığını ve "gerekli önlemler alınıncaya kadar yolun trafiğe kapatılması gerektiğini" belirterek, "Alkollü olarak aşırı hız yapan araçlar halkın can güvenliğini tehdit ediyor. Atakum insanı ölen genç için tepkisini dile getirmek yürümüştür." dedi.

Isırgan

MİNİ BULMACA

Aşağıdaki boş yerlere lakapların gerçek isimlerini yazınız.

LİBOŞ MEHMET .....

MİNİK KUŞ .....

ÇÖL AJANI .....

ÖZKÖŞK .....

"Alo intihar ediyorum[9]

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı son, aylarda işten çıkarılanların sorunlarıya ilgilenmek için "kriz masası" oluşturmuş. Bu çerçevede bir de "ALO-KOVULDUM" adı altında bir de telefon hattı kurmuş.

İşten atılan hemen bu telefonu arayacak, sorunlarını anlatacak... Telefonun *karşısındaki* kriz masası görevlileri vatandaşı sakinleştirecek, bozulmuş ruh halini düzeltecekler... Eee, daha sonra? daha sonra vatandaşın kapısı çalınacak. Postacı telefon faturasını getirecek... Vatandas faturaya bakacak... Bakacak... Cebine bakacak... Postacıya bakacak.. Eğer yüksek bir apartmanda oturuyorsa, pencereye koşup hemen atlayacak. Ya *da* eğer kurarsanız "ALO İNTİHAR EDİYORUM" hattını arayacak...

KUPÜR'CE

KONUŞAN FOTOGRAFLAR

Tabii canım, şeker kamışıyla sosyalizm mi olurmuş. Haşhaş, koka falan olsa neyse... Ah rahmetli Ochio da bunu savunuyordu ama bu "anti-komünist" Castro var ya işte o yedi adamcağızın başını.

Yağcılık Rekoru

"Sayın başbakanım, siz tanrısınız, Allahsınız, Türkiye için bir şanssınız... Türk insanının sizden başka güveneceği, tutunacağı dalı yok..." "Evet, bu sözler sahibi Azimet Köylüoğlu'nu bir rekor sahibi yaptı. "Cumhuriyet tarihinin yağcılık rekoru." Hatta "Yağcılıktan Sorumlu Devlet Bakanı" ilan edilen Esat Kratlıoğlu dahi Azimet Köylüoğlu'nun üstünlüğünü kabul ederek "Beni de geçtiniz Azimet bey" sözleriyle rekorunu kutladı.

Bu *öyküde* geçen konuşmalar tamamıyla gerçektir. Mizah *dünyasıyla ilgisi yoktur*.

OLTA

***Doğan*Güreş (Marmaris yolcusu)**

- **'Terörist balık gibidir, suyunu kesin, ölsün."**
- İstanbul'da sular akmıyor. Biz de barajlardaki sular bittiği için sanıyorduk.

- "Giderken sırlarımla gideceğim"
- Özellikle *üzerinde TOP* SECRET-CIA yazılı olanlarıyla

HÜRRİYET YAZARLARINDAN ULUSAL ONUR İNCİLERİ

- "Onursuz bağımsızlık olur mu?" (Oktay Ekşi)
- Sorana bak! Yıllardır "onurlu" bağımlılığı savunan kimdi *acaba?*

- "Türkiye içeride ve dışarıda üçüncü kümeyi değil, birinci İlgi hak ediyor." (Hadi Uluengin)
- Tabii ya! Kalede adalet şampiyonu Nusret, orta sahada kelle avcısı Necdet, ileri üçlüde kaçakçı Tanju... Böyle bir Türkiye'ye takım mı dayanır?

- **Avrupalılara karşı Türkiye kendini devamlı ucuzlatamaz. (Rauf Tamer)**
- Vallahi haklısın! En azından *arada* bir fiyatı sabitlemek gerekir.

Tanju Çolak (Vatansever)

- **"Vatanımı çok ama *çok* seviyorum."**
- Ağlayan *adam*. Tanju'cum kusura bakma, bizi mazur gör. Ama *neden* ağladığını pek çözemedik. Acaba *cezaevinde yatacağın* için üzüntüden mi, yoksa o çok sevdiğin *vatanına* döndüğün için sevinçten mi?

Mehmet Barlas (Sabah *gazetesi* köşe yalakası)

- **"Ama büyük basının iki *patrona* kalmış olması bütün bu durumlarda çalışanları çaresiz bırakacak bir gelişmedir, İşte bu *noktada* hepimizin, tüm gazete yazarlarının düşünmesi lazım."**
- Anlaşılan sen düşündün *ve* kararını verdin... İşten

"Yurtsever, Devrimci, Demokrat Sanatçılar Birliği" kuruldu

"Aydınlar, Sanatçılar...

Bizler halkımıza reva görülen bu azgınca saldırıların neresindeyiz? Açlığın, sömürünün, zulmün dışında tutabilir miyiz kendimizi? Yarı işçilerin, memurların, ezilen, sömürülen halkların uzağında mıyız? Kalemimize, sözcüklerimize yön veren onların acıları, sıkıntıları, sevinçleri ve özlemleri değil midir? Yoksa suskun kalmak mıdır, bizi belirleyen?"

Bu sözler 20 Temmuz 1994 işçi ve emekçi eylemi öncesi, Ortaköy Küftür Merkezi, Genç Ekin Sanat Merkezi ve Mezopotamya Kültür Merkezi tarafından yapılan çağrıda yer alıyordu. Çağrı şöyle devam ediyor; *"...Emekçilerin yanında olmak, onların direnişlerine omuz vermek, güç katmak önümüzde bir görev olarak duruyor. Evet, 'görev anlayışıdır' bizleri ülkemizin onurlu, namuslu, aydın sanatçıları yapan. Bu görev ve sorumlulukla işçi direnişlerinde aktif olarak yer almak gerekmektedir. 20 Temmuz Çarşamba günü yapılacak genel greve bu cepheden de katılmalıyız. Bizler de o gün hayatı durdurabilmeliyiz. Bu nedenle sizleri... genel greve ilişkin sorumluluklarımızı görüşmek için Tabipler Odası'na bekliyoruz."*

Tabipler Odası'nda toplanan sanatçılar eyleme katılma kararı alıyorlar ve bunun dışında böylesi birlikteliklerini sürekli kılmaya yönelik bir karar daha alınıyor. Ertesi hafta İstanbul İHD şubesinde toplanan sanatçılar, böylesi bir birlikteliğin ilkelerini ve çerçevesini görüşürlerken önemle vurgulanan bir nokta; bu birliğin geçmişte oluşturulan sanatçı-aydın yapılanmalarında olduğu gibi itkesiz, işlevsiz, hantal ve soyut tartışmaları içermeyen ve pratik eylemlilikleri örgütleyen bir birlik olmasıydı. Nitekim 20 Temmuz eyleminin ardından "Sömürü ve Zulme Karşı Güç Birliğinin düzenlediği "Bu Memleket Bizim, İşçi ve Emekçilerden Uyarı Mitingi"ne katıldı. 22 Ağustos günü ise İstanbul İHD şubesinde bir basın açıklamasıyla "Yurtsever, Devrimci, Demokrat Sanatçılar Birliği" oluşturulduğu kamuoyuna duyuruldu. Birlikte yer alan kurum ve sanatçılar şunlardı.

Mezopotamya Kültür Merkezi. Rewşen Dergisi, Koma Çiya, Koma Azad, Koma Amed, Koma Rojhilat,

Koma Agire Jiyan, Koma Dilbirin, Koma Gülen Xerzan, Koma Berxwedan, Koma Serhildan, (folktor), Ozan Xanermir, Ozan Gani Nar, Teatra Jiyana Nü, Gülen Mezrabotan (Çocuk Korosu), Koma Rengin, Koma Avreş, Fırat Başkale.

Ortaköy Kültür Merkezi: Grup Yorum, Grup Özgürlük Türküsü, Ayşe Gülen Halk Sahnesi, FOSEM, Avni Memedoğlu (Ressam), Fevzi Bilge (Ressam),

Yüzçiçek Kültür Merkezi: Grup Munzur, Tiyatro Grubu.

Genç Ekin Sanat Merkezi: Tiyatro, Şiir, Fotoğraf Grubu.

Yeniğün Müzik Topluluğu, Gün Dirildi, Seroranat, Ahuramazda, Komel Ressamlar Birliği, Gülbahat, Hüseyin Aydın, Fevzi Kurtuluş, Haydar Bayar, Çiçek Ayyıldız, Cemile Çakır (şair).

22 Ağustos Pazartesi günü yapılan basın açıklamasında sanatçılar kuruluş amaçlarını şöyle ifade ettiler.

"Bizler aşağıda imzası bulunan sanatçı ve aydınlar olarak ülkemizde yaşanan sömürü ve zulüm politikalarına, anti-demokratik uygulamalara ve insan hakları ihlallerine karşı duyarlılığımızla bir araya gelmiş bulunuyoruz.

Egemen sınıfların çıkarları uğruna ve gittikçe derinleşen krizi gidermek adına, işçilere, emekçilere, Kürt ulusuna, sanatçı-aydınlara ve düşünen insana karşı saldırılarının bu denli yoğunlaştığı günümüzde, kendisine insanım, demokratım diyebilen aydın ve sanatçıların da yerinin (her zaman olması gerektiği gibi) ezilenlerin yanında olduğunun bilincindeyiz. Bireysel duyarlılıklarımızı ve tepkilerimizi artık daha güçlü bir sese büründürmek olmazsa olmaz bir ön koşul haline gelmiştir.

Çünkü; ülkemizde aydınlar-sanatçılar yazıları, türküleri, daha geniş ifadeyle düşüncelerinden dolayı, açlığın ve sefaletin içine itiliyorlar.

Çünkü; Kürt ulusu özgürlük talepleri nedeniyle katlediliyor, göçe zorlanıyor ve topyekün bir imhaya tabi tutuluyor.

Yaşadığımız bu gerçeklik karşısında rahatsızlık duyan tüm duyarlı aydın ve sanatçıların güçlü bir ses olması, işte bu yüzden bir zorunluluktur.

Tüm duyarlı sanatçı-aydın ve kamuoyuna diyoruz ki:

- Devletin kendi değerlerini med yası aracılığıyla mutlak doğru olarak kitlelere dayatmasını ve şırınga etme sini reddediyoruz.

- Devletin ırkçı-faşist küttür politika larını ve bu coğrafyada yaşayan, başta Kürt ulusu olmak üzere her ulusun ve etnik topluluğun kendi kültür ve değerlerinin korunup, yaşatılması önün deki bütün yasakçı uygulamaları, kurumları reddediyoruz.

- Devletin medyası ile yürüttüğü sanatçı görünümlü tipler aracılığıyla kültür yozlaşması ve dejenerasyon politikalarını reddediyoruz ve alterna tiflerimizle biz de varız diyoruz.

- Suskunluğun hüküm sürdüğü gü nümüzde bir karşı koyuş ve bu duyar sızlıkları sorgulayan aykırı bir ses ol mayı hedefliyoruz.

• Sanatın ve sanatsal üreti ve yaratıların ticari bir meta olarak kullanılmasını reddediyoruz.

Grup Ekin geceye coşku kattı

Ankara Yılmaz Güney Halk Sahnesinde. 20 Ağustos'ta halkevlerinin düzenlediği gecede Batıkent, Çankaya ve Seyranbağları halkevleri müzik gruplarının yanı sıra, Grup Ekin'de bir konser verdi.

Valinin Anıtpark'ta yapılmasına izin vermediği geceye ilgi ve katılım fazlaydı. Ekin'in türküleri söylenirken, "Yaşasın Bağcılar Direnişimiz", "Yaşasın Halkın Adaleti", "Halkız Hakiyız Kazanacağız" sloganlarının atıldığı gece oldukça coşkulu geçti.

GESMde fotoğraf sergisi

Genç Ekin Sanat Merkezi'nde "Kavgada Şehit Düşen Devrim Savaşçıları İçin" isimli bir fotoğraf sergisi açıldı. Sınıfsız, sömürüsüz bir dünya kurma mücadelesinde şehit düşenlerin fotoğraflarının yer aldığı sergide Filistinli şehit savaşçıların fotoğraflarının da bulunması, halkların kardeşliği ve enternasyonalizmi vurgulaması açısından serginin olumlu bir yanı.

Genç Ekin Sanat Merkezindeki fotoğraf sergisi 4 Eylül'e dek izlenebilir.

GÜN İZİ

Kemal Sahir GÜREL

Bir sahtekar: Ferhat TUNÇ
"Özlemin Dağ Rüzgarı"

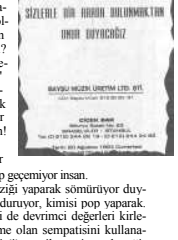

"Özlemin Dağ Rüzgarı" Ferhat Tunç'un son kasetinin ismi. Bu isimde yer alan dağ rüzgarına olan özlemin samimiliğine inanmayın. Bu özlem olsa olsa Çiçek Bar'a olan özlemdir. Neden mi? Ferhat Tunç, "Özlemin Dağ Rüzgarı" isimli kasetinin tanıtımın, Beyoğlu Çiçek Bar'da verdiği bir kokteyle yaptı. "Eh! Ferhat Tunç bu, doğrudur, başka bir şey beklenmez" deyip geçemiyor insan.

Kimisi sanat müziği yaparak sömürüyor duyguları ve cebini dolduruyor, kimisi pop yaparak. Ferhat Tunç gibileri de devrimci değerleri kirleterek, halkın devrime olan sempatisini kullanarak "Protest-Özgün" (!) müzikten yiyor ekmeğini. Şaşırtıcı değil elbette. Ferhat Tunç devrimci duygu ve kaygılarla hareket etmiyor, ona yön veren sanatsal kaygılar değil, ticari kaygılar oluyor. Para her zaman onu belirliyor. Bütün bunları yaparken çok rahat konuşup çok rahat hareket edebiliyor. Halka hesap vermek bir yana, yüzü bile kızarmıyor.

Başlangıçta bir sisyu yapının içinde örgütlü sanatçı olarak tanıdığımız Ferhat Tunç bu anlamıyla savunduğumuz ve desteklediğimiz birisiydi. Fakat Tunç, git gide örgütlülüğü değil de bireyciliği öne çıkarmaya başladı. Ahlaksızca içinde bulunduğu siyasi yapıyı kendi çıkarları doğrultusunda kullanmaya başladı. Örgütlü sanatçılığı anlamadığı ve anlamak istemediği için kolektivizmden uzak kaldı. Samimiyeti ve iyi niyeti kullandı. Buna rağmen ait olduğu yapı, kendilerine yapılan tüm uyarılara rağmen büyük bir pragmatizm örneği sergileyerek onu içinde tutmaya devam etti. Fakat Tunç'un geldiği son noktada durum dayanılmaz bfr hal alınca, onu bünyesinden koparıp attığını açıkladı bu yapı. Tüm bunlar yaşanırken dejenere olmamış, kirletilmemiş değer kalmadı. Ferhat Tunç'un devrimciliğe ve kolektivizme bakışı buydu: Kirletmek ve kullanmak.

Son kasetiyle 11 kasete imzasını atan Ferhat Tunç'un sanatı da pek öyle yansıttığı gibi gelişmiyor. Aksine gittikçe yozlaşıyor, buram buram arabesk kokuyor. Yozlaşma biçimde olduğu gibi, içerikte de yaşanıyor kuşkusuz. Katliamlara, artan sömürüye karşı halkta sempati uyandıran dağ gerçeğini ahlaksızca para kazanmak için kullanıyor Tunç. Onun müziği Cumhuriyet'te yazıldığı gibi "buram buram Dersim dağlarının kekik kokusu"nu hissettirmiyor bize, sahtekarlık kokuyor. Sahtekar sanatçılar halkın değerlerini kullanmakta hiçbir zaman sıkıntı çekmiyorlar. "Özlemin Dağ Rüzgarı" isimli kaset Ahmet Kaya'nın "Şarkılarım Dağlara" isimli kasetiyle aynı "duyarlılığı" ve kaygıları taşıyor. Kızılırmak'la da kendi çalışmaları halk tarafından tutulmayınca halkın duyarlılık gösterdiği "Nurhaklar"ı, "Kızıldereler"i, "İbrahim Yoldaş"ı, "Pir Sultanlar"ı, "Nesimiler"i ticari kaygılarla piyasaya sürmesi de aynı şekilde ele alınması gereken bir konu.

Ne yazık ki örnekleri çoğaltmak mümkün.

Halkın sahtekarlıkta sınır tanımayan, Çiçek Bar'larda, Hilton'larda dolaşan sarhoşlara 'ihti-' yacı yok. Halkımız bu sahtekarlara da gereken cevabı mutlaka verecek.

Kavganın adı ve onuru oldular

Bir yiğit daha düştü Düştü bir
yiğit Mertçe, yoldaşça
Çakırcalının dağlan bir kez
daha gürledi Hey gidi
Çakırcalı dedi Hey gidi boş
kalmadı yerin Gel gör beni
Gel de gör efeleri Dört duvarlı
karanlık hücreleri Cellatlara
zindan eden Ölümün
suratına gülerek
tüküren
Yiğit efeleri, zeybekleri... Bir
efe daha düştü Adı Ömer'di,
Kahraman oldu Olcay'dı,
Faruk'tu,
Hamiyet oldu
İbrahim'di, Baki oldu Ve
cellatlar kan kadehlerini
tokuştururken
Yeni Çakırcalılar doğurdu
analar
Adları ON'lar oldu
AND'ları onlar

Ali KAÇAR

Sıvaslı demokrat bir ailenin çocuğu olan Ali, her koşulda devrimci harekete maddi ve manevi destek sundu. 4 Ağustos 1993 günü kalp krizi sonucu aramızdan ayrıldı. Onu unutmayacağız.

Baki ERDOĞAN

1964 yılında Sivas İmranlı/Karacaören Köyü'nde yoksul bir Kürt ailesinin çocuğu olarak doğdu. Devrimci mücadeleyle 1984 yılında geldiği Aydın Turizm Meslek Yüksek Okulu'nda tanıştı. Devrimci kişiliği ve mücadeleyi tavizsiz savunmasıyla öğrenci gençliğin mücadelesinde ön saflarda yerini aldı. TÖDEF'li olan Baki defalarca gözaltına atındı, işkencelerden geçirildi. Ancak baş eğmezliğiyle tüm bunları göğüsledi. Devrimci Sol Ege Bölgesi siyasi sorumlusu görevini üstlendiğinde de militan yönetici kişiliğin temsilcisi oldu. Baki, 22 Ağustos '93'te düşmanın işkencehanelerini direnişin ve onurun mevziine dönüştürerek şehit düştü.

Halil **İbrahim BAYRAKTAR**

Mücadeleye DEV-GENÇ saflarında katıldı. Sıkı yönetim ilan edilince mücadeleden kaçmayı değil, mücadeleye daha sıkı sarılmayı seçti. FTKME üyesi olan Halil İbrahim, Ağustos 1980'de DEV-GENÇ'in Çemberlitaş'ta düzenlediği bir silahlı gösteride askeri tim tarafından arkasından vurularak katledildi.

Kemal ALTUN

Almanya'da yabancı düşmanlığını ve Alman hükümetinin siyasi ilticacılar üzerindeki baskılarını protesto etmek için 30 Ağustos 1983 tarihinde yargılandığı mahkemenin penceresinden atlayarak aramızdan ayrıldı.

Ekrem Akın SAVAŞ

1970'te Bursa İnegöl'de doğan Ekrem, Dev-Genç'li olma tutkusuyla geldiği İstanbul Edebiyat Fakültesi'nde Dev-Genç saflarına katıldı. Çok kısa sürede kendini geliştiren Ekrem, Dev-Genç'in gerçekleştirdiği bütün eylemlere emek verdi, içinde yer aldı. Boykotlarda, işgallerde, yürüyüşlerde ellerinde molotoflar ve sopalarla kitle güvenliğini alan değişmez ikili Ekrem ve Buluthan olurdu. Ekrem, 31 Ağustos'ta Reşitpaşa'da bir otobüste faşist bir planton görevlisinin müdahalesi sonucu meydana gelen olayda çatışmaya girdi. Otobüsten uzaklaştıktan sonra, Reşitpaşa'daki evinde polis tarafından pusuya düşürüldü. Ama o burada da tüpgazı silah yaparak direndi ve şehit oldu. Düşmana karşı her zaman derin bir kin duyan Ekrem, ölümü kucaklarken tüpgazı bomba olarak kullanmasıyla bunu bir kez daha gösteriyordu.

Sadrettin UĞURLU

Kendilerine "devrimciyiz" diyen bir grup tarafından vurularak katledildi.

Mehmet AKŞER

(Ağustos 1980)

Kasım YILMAZ

Dost, devrimci-demokrat bu güzel insanı trafik kazasında yitirdik. Onu unutmayacağız.

M.Ali BALOĞLU

İstanbul Hisarüstü'nde bir gecekondu mahallesinin yıkımında gecekondu halkının yanında yer alırken jandarmalar tarafından katledildi

Ahmet EREKLİ

Faşizme karşı verdiği mücadelede Ağustos 1977'de faşistler tarafından katledildi.

Ömer ERMİŞ

(Ağustos 1979)

KONTRGERİLLA ÇOCUKLARININ "DEMOKRAT" AVUKATLARI

Kontrgerilla çocuklarının, hırsızların, ırz düşmanlarının avukatlığını üstlenen bu "demokrat" avukatların tek ortak yanı, devrimci hareket düşmanlığıdır. Ancak devrimci harekete düşman bu "demokrat" avukatlar, bunu açıkça yapma yürekliliğini gösterememişlerdir.

Elbette herkesin devrimci harekete "düşman olma özgürlüğü" vardır. Ancak her "özgürlüğün" olduğu gibi, bunun da bedeli olduğu unutulmamalıdır. Yok eğer düşmanlık değil, dostluk isteniyorsa ona göre davranılmalıdır.

Yazısı Sayfa 14'te

İŞÇİLER

20 TEMMUZ SONRASI VE TÜRK-İŞ

20 Temmuz genel greviyle açığa çıkan devrimci dinamiği törpüleme görevini üstlenen Türk-İş'in sendika ağaları, yeni ayak oyunlarıyla mücadeleyi boğmaya çalışıyorlar.

İkinci yıl toplu sözleşme farklarını vermeyen işverene karşı Türk-İş'in kozu adliye kapıları.

✓ TURKO TEKSTİL'DE İŞGAL-İşçiler: "Sendikal haklarımızı alıncaya kadar eylemlerimiz sürecek"

✓ GARANTİ BANKASI'NDAN ATILAN EMEKÇİLERİN EYLEMİ SÜRÜYOR-"En yakın Garanti Bankası şubesine uğrayın ve işten atılanları sorun."

✓ ARAS KARGO-Kargo işçileri Ankara caddelerini afişlerle donattılar.

Yazısı Sayfa 16-17'de

"DEVRİMCİ"liği tükenen "YOL"culuk

Önce "demokrat" kalabilmeye çalıştılar. Olmadı... Sonra "tartışma süreci" deyip bir canlılık yaratmak istediler. Ve bundan sosyalizm düşmanlarının, mücadele kaçkınlarının kendilerinden onlarca yıl önce keşfettikleri yeni Amerika'ları keşfetmekten başka sonuç çıkmadı. Bu keşif gezisi, "tasfiyeci" önderlerin geçmiş besaplaşmasından kaçmaları için zemin oldu. Kurtulabilecekler mi? Şehitlerin anıları ve sözleri unutulacak mı?

İdam sehpalarında, kuşatmalarda attıkları sloganlar, bugün "tartışmacı"ların değil, devrimcilerin dillerinde. Ve unutulmadı...

Yazısı Sayfa 15'te

Kavgamız ve doğrularımız medyadan güçlüdür

Saldırıyor oligarşi. Yalnız tankıyla, topuyla, kurşunlarıyla değil. Yalnız hava bombardımanlarıyla değil... Yakılan, bombalanan yalnız Kürt köyleri, "hücre evleri" değil... İnsanı, insanca yaşamı hiçe sayıyor oligarşi. Bozuk gıdalarla, kolera yayan mikroplu sularla, açıktan akan lağımlarla zehirliyor halkı. Ama yalnız bunlar değil insanımızı zehirleyen... Oligarşinin saldırısı önümüze bir gazetede manşet olup geliyor. Ekranlardan günün 24 saati bombalanıyor evlerimiz. Sütunlardan, sayısız resmi ve özel TV kanalından durmaksızın zehir akıtılıyor yaşamımıza. Saldıran, bombalayan, zehirleyen bu düşmanın adı MEDYA'dır.

Halka, devrimcilere, devrim kavgasının öndlerlerine hayasızca saldırıyor bu düşman... Patronu, muhabiri, satılık "başyazar"larıyla kontrgerillanın basını sıfatını fazlasıyla hak ediyor... Ama "dördüncü kuvvet" dedikleri medyalarının gücü sınırsız değil. Kavgamız ve doğrularımız karşısında güçsüzdürler. Çürümüşlüğün temsilcisidirler. Bugün halk düşmanlıklarının bedeli olarak yatlarla, katlarla ödüllendiriliyorlar. Yarın karşılaşacakları bedel farklı olacak.

Yazısı Sayfa 12-13'te

Devrimci tutsaklara saldırı

Malatya Cezaevi'nde bombalı operasyon

Malatya Cezaevi'nde 16 Ağustos'ta Devrimci Sol tutsaklarına karşı gerçekleştirilen saldırıdan ancak 4 gün sonra cezaevine girip, tutsaklarla görüşebilen Av. Metin Narin, yaşanan vahşetin izlerini anlatıyor: "Koğuşu bombalamadan önce taramışlar, mermi çekirdeklerini delil olarak kullanmak üzere muhafaza ediyorlar."

Tutsakların 16 Ağustos'ta başlattığı açlık grevi sürerken, aileler tutsakları yalnız bırakmadılar. Malatya SHP'deki açlık greviyle görüş hakkını kazanan aileler, daha etkili eylemlere hazırlanıyorlar.

SÜRGÜNLERE HAYIR

Ankara DGM, cezaevlerinde terör estiriyor. Tutsaklara hücre ve sürgün cezası... Tahliyecilere işkence...

Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nde hücre cezası verildiği gerekçesiyle Çankırı'ya sürülen PKK'lı tutsakların sevke karşı direnmelerinin ardından jandarma saldırdı: 14 yaralı.

DİRENMEK GELENEĞİMİZDİR

Devrimci Sol'un şehitler bedeli yarattığı direnme geleneği, bugün tutsaklar ve ailerle bir bütün olarak yürüttüğü mücadelede pekişiyor. Devrimci Sol tutsakları bu gelenekle oligarşinin saldırılarının karşısına –duyarsızlıklara ve teslimiyetçiliğe rağmen– çıkıyor.

Direnmek geleneğimizdir... Teslim olmayacağız, geri adım atmayacağız.

Yazısı Sayfa 19'da